

అపరాధ పరిశోధన
రూ.7.50 | ఏప్రిల్ '88

సప్లిమెంట్ 172

PRABHAKAR!

BLANK PAGE

మౌఢునమల్లు

మీ కోసం “అపరాధ పరిశోధన” అందజేస్తున్న
మీరు మెచ్చే క్రైమ్ నవలలు)

వైకోట్ల బంగారం

రచన: వసుంధర

డబ్బుకోసం దారుణం!

రచన: వి. యస్. రావ్

యువ చోరులు

రచన: బొమ్మిడి అచ్చారావు

రాక్షసవేట — రెండవ భాగం

అపరాధ పరిశోధన సప్లిమెంట్—172

ఏప్రిల్, 1988

కల: రు. 7-50

వీడాడి చందా: 90 రూపాయలు

మేనేజింగ్ ఎడిటర్:

శ్యామ దామోదర్ రెడ్డి

సంపాదక వర్గం:

వి. వి. మోహనావ్

బొమ్మిడి అచ్చారావు

వి. యస్. రావ్

సుంకరి రాంప్రసాద్

విద్వాన్ పీలాదేవి

కార్యాలయం:

అపరాధ పరిశోధన కార్యాలయం

నారాయణగూడ, హైదరాబాద్-29

ఫోన్-64848

ముద్రణ:

క్రాంతి ప్రెస్,

2, ఫ్రాన్సిస్ కోసెక్, స్ట్రీట్ మద్రాసు-1.

ఇరవైకోట్ల బంగారం

వసుంధర

హ్యాటల్ నటరాజ్ — రూర నంబర్ పదిహేడు —

డిటెక్టివ్ కిల్లర్ మంచంమీద పడుకుని పెని తిరుగుతున్న ఫ్యాషు వంకే చూస్తూ ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు. అతడి ఆలోచనలనిండా బ్లూ హార్సెస్

బ్లూ హార్సెస్ అంటే అదో సంస్థ. చాలా ప్రమాదకరమైన సంస్థ. ఆ సంస్థలో పనిచేసే వారందరూ ఇండియన్లు. సంస్థకు డబ్బు అమెరికానుంచి వస్తుంది. అదేకాలు పాకిస్తాన్ నుంచి వస్తాయి. దేశంలోని యువత మనసును కలుషితంచేసి — తమకనుకూలంగా ప్రభావితం చేయడం ఆ సంస్థ ఆశయం.

అణ్వస్త్రప్రయోగంవల్ల దేశాలు నాశనమైపోతాయి. భవనాలు కూలిపోతాయి. మరువుల ప్రాణాలు పోవడమటుంచి మిగిలినవారిని శతాబ్దాలపాటు బాధ్యాలు పట్టుకుంటాయి. ఒక దేశం మరో దేశాన్నేలాలనుకుంటే అణ్వస్త్రాలు పనికిరావు. ఒకదేశం మరో దేశాన్ని

నాశనం చేయాలనుకున్నప్పుడే అణ్వస్థానాలు కావాలి.

భారతదేశం వికాలమైనది. విశిష్టమైనది. భారతదేశంపై ఏదేశం సర్వాధికారాలూ సంపాదించుకుంటుందో—ఆ దేశం ప్రపంచ దేశాలన్నింటినీ సాంఘిక, సాంస్కృతిక, రాజకీయ, సైనిక పరంగా కాసించగలదు. అందుకే అగ్రదేశాలన్నింటికీ భారతదేశమంటే ఆకర్షణ.

కానీ భారతదేశం స్వతంత్ర ప్రతిపత్తిని కలిగి వుంది. అగ్రదేశాలకు తమ దూరంగా ఉండడమేకాక—బదులు దేశాలకు తనే నాయకత్వం వహించి—వాటిని కూడా అగ్రదేశాలకు దూరంగా ఆలీనంగా వుంచుతోంది. భారతదేశంలో కల్లోలం సృష్టించడానికే—అగ్రదేశాలు భారతానికి పొరుగున వున్న దేశాలకు — అమితంగా ఆయుధాలను సరఫరా చేస్తూంటాయి. పొరుగుదేశపు ప్రజలకు నోరులేకుండా చేయడానికి—ఆయా దేశాలలో ప్రజాకాఠ్యం లేకుండా చేస్తూంటాయి.

ఆ విధంగా ఎంతోకాలంగా భారతానికి పొరుగు దేశమైన పాకిస్తాన్ మిలిటరీ పాలనలో మగ్గుతోంది. పాలకులు తమ పరిపాలనా దౌర్జన్యం కొనసాగించడానికీ, అసమర్థతను కప్పిపుచ్చుకోవడానికీ — పాకిస్తాన్ ప్రజలలో పొరుగుదేశంపట్ల ద్వేషం పుట్టే ప్రచారాలుచేస్తూ భారతదేశంలో ఆల్లకల్లోలం పుట్టించడానికి సర్వదా ప్రయత్నిస్తూంటారు. అలాంటి ప్రయత్నాల ఫలితాల్లో ఒకటి బ్లూ హార్సెన్.

బ్లూ హార్సెన్ సంస్థలోని సభ్యులు పద్దెనిమిది. వారి ధనబలం అంతులేనిది కావడంవల్ల—ఎప్పుడు కావాలనుకుంటే అప్పుడు—ఎక్కడ కావాలనుకుంటే అక్కడ—

ఎలా కావాలనుకుంటే ఆలా అల్లకల్లోలాన్ని సృష్టించ గల్గుతున్నారు. ప్రభుత్వానికి తమ ఉనికి తెలియకుండా ఆ సంస్థ సభ్యులు తమ మకాం తరచుగా మార్చేస్తూ ఉంటారు. ఆ సభ్యుల ధనబలం—రాజకీయ ప్రభావానికి లోబడి పోలీసు బలగాన్ని నిర్వీర్యుల్ని చేస్తోంది.

భారతీయ గూఢచారులు బ్లూ హార్సెన్ గురించి అన్వేషిస్తున్నారు. బ్లూ హార్సెన్ కు కొందరు స్వార్థపరులైన రాజకీయ నాయకులు సాయపడుతూండడంవల్ల—వారి అన్వేషణ ఫలించడం కష్టంగా వుంది. అలా కష్టపడుతున్న వారిలో ఏజెంట్ 127 ఒకడు.

అతడు బ్లూ హార్సెన్ గురించి కొంత సమాచారం సేకరించగలిగాడు. ఆ ప్రకారం బ్లూ హార్సెన్ విశాల పురంలో ఉన్నట్లు అతడికి తెలిసింది. ఏజెంట్ 127 ఒక పోలీసినప్పట్టర్ ద్వారా డిటెక్ట్ క్ కిల్లర్ కి ఓ కవరందజేశాడు. ఆ కవరలోని ఉత్తరంలో—

“డియర్ డిటెక్ట్ క్ కిల్లర్! నీ శక్తిసామర్థ్యాలనిప్పుడు యావద్భారతదేశం గుర్తించింది. దానికి తోడు నీకు నియమాల శృంఖలాలు లేవు. మన దేశానికి ప్రమాదకరంగా తయారైన బ్లూ హార్సెన్ సంస్థ గురించి నాకు కొంత పనికిరచ్చే సమాచారం దొరికింది. ఇప్పుడా సంస్థను బట్టబయలు చేయగలన నీ నేనాశిస్తున్నాను. అందుకు నేను ప్రభుత్వ సహాయంకాక నీ సహాయం తీసుకోదల్చుకున్నాను. ఈ ఉత్తరమందిన వెంటనే నీవు విశాలపురం బయల్దేరి వెళ్ళు. హోటల్ నటరాజ్ లో రూం నంబర్ 17 నేను నీ పేరున బుక్ చేసి ఉంచుతున్నాను.

అందులో మకాం పెట్టు, నేను నిన్ను కంటాట్ట
చేస్తాను—

నీ స్నేహితుడు విజంట్ 127,”

కిల్లర్ వెంటనే వికాలపురం చేరుకుని హోటల్ నట
రాజ్ లో మకాం చేశాడు. అతడిక్కడకు వచ్చి మూడు
కోజులయింది, విజంట్ 127 జాడలేదు.

ఈలోగా కిల్లర్ ఊరికే కూర్చోలేదు. నగరంలో
సంఘవిద్రోహక శక్తులేమున్నాయోనని విచారించి పరి
శోధనలు చేశాడు. అతడి పరిశోధనలో వెంటనే బయట
పడిందో సంస్థ, దాని పేరు “మాస్టర్ కీ.”

మాస్టర్ కీ ఒక అంతర్జాతీయ సంస్థ. భారతదేశంలో
దాని హెడ్ క్వార్టర్స్ ఢిల్లీలో వుంది. దేశంలోని అన్ని
రాష్ట్రాల ప్రముఖ నగరాల్లోనూ దానికి అనుబంధ సంస్థ
లున్నాయి. వివిధ అంతర్జాతీయ నేరముల సంస్థలకు సాని
కంగా ఆవసరమైన సేవ చేసే సంస్థ అది.

కిల్లర్ ఆ సంస్థ సభ్యుల గురించి కొన్ని వివరాలు
సేకరించగలిగాడు. వారందరూ నగరంలోని ప్రముఖ
వ్యక్తులు. వారివంక తేరిపార చూడానికి స్వయాన—అ
భగవంతుడే వచ్చినా—ధైర్యం చేయలేదు.

“మాస్టర్ కీ” సంస్థ “బ్లూహార్స్”కి సహాయపడు
తూనే ఉండివుండాలి. ఆ రెండు సంస్థలనీ సమూలంగా
నాశనం చేయగలిగితే — దేశానికి పట్టిన పీడ వదిలి
పోతుంది, కానీ అదంత సులభంకాదు.

మాస్టర్ కీ సంస్థ గురించి చాలా సులభంగా తను
వివరాలు సేకరించగలిగాడు. అంటే ఆ సంస్థ కార్య
కలాపాలు చాలా వరకూ బహిరంగంగానే జరుగు
తున్నాయి. అందులో ఆశ్చర్యంలేదు.

బాంబాయి రైల్వే స్టేషన్ వద్ద కొన్ని కిలోమీటర్ల
పొడవున — స్మగుల్లు వస్తువులు అమ్మకానికి లభిస్తాయి.
వీళ్ళ తరబడి బరుగుతున్న చట్టవిరుద్ధమైన విశేషమిది! అది
పోలీసులకు తెలియదనిగానీ — వారు చట్టవిరుద్ధంగా
స్మగుల్లు వస్తువుల మేవారని పట్టుకుని శిక్షించేందుకు
ప్రయత్నిస్తున్నారని గానీ — భావించలేక గదా! ఈ
స్మగుల్లు వస్తువుల అమ్మకం బాంబాయి నగరానికే పరి
మితంకాదు. ఢిల్లీ, కలకత్తా, మద్రాసు వంటి మహానగరాల
నుంచి ఆలమూను వంటి చిన్న పట్టణాల వరకూ విస్తారంగా
వ్యాపించి వున్న బహిరంగ నేరమిది!

బూ హార్సన్ గురించి వికాలపురంలో ఆశడి కే
విధమైన సమాచారం లభించలేదు. ఏజంటు 127 ఆ
సమాచారం తెలియజేయగానే బూ హార్సన్ కీ మాస్టర్ కీ కీ
ఉన్న సంబంధాల్ని పట్టుకోవాలని ఆలోచిస్తున్నాడు
కిల్లర్.

ఆ సమయంలో మంచం పక్కనే ఫోన్ మ్రోగింది.

“హలో!” అన్నాడు కిల్లర్ రిసీవర్ తీసి.

“కిల్లర్ గారేనా? నేను — రమణు మూటాడు
తున్నాను. మా యింట్లో దొంగలు పడ్డారు. అరంటుగా
మీరు రావాలి. మా యిల్లు గాంధీనగర్ లో బడియాల
వారి వీధిలో ఉంది. ఆ వీధిలో పచ్చరంగు డాబా
అదొక్కటే. మీరు సులభంగా గుర్తుపట్టగలరు....”
అందవతలి గొంతు.

“రమణగారూ? మీ రెవరో నాకు తెలియదు....”

“మా యింటి నంబరు నూటయ్యరై వీడు. కానీ
బడియాలవారి వీధిలో నంబర్లు సరిగ్గా ఉండవు. మీరు
మాత్రం పచ్చరంగు డాబాను చూసుకునిరండి, మీకోసం

ఎదురుచూస్తూంటాను, మిగతా విశేషాలు మనం కలుసుకున్నాక మాట్లాడుకుందాం...." అందవతలిగొంతు.

ఫోన్ చేసింది ఏజంటు 127 అని కిల్లర్ కర్తమయింది. అతడు వెంటనే మంచంమించి లేచాడు.

2

పచ్చరంగు దాబాను సులభంగానే కనుక్కున్నాడు కిల్లర్. ఇంటిముందో చెక్కగేటుంది. అతడా గేటు లీసుకుని ఇంటి గుమ్మందాకా వెళ్ళాడు. కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించాలనుకునేలోగా తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

"కమాన్ డిటెక్టివ్—" అన్నాడో ఆజానుబాహువు.

కిల్లర్ అతణ్ని పరీక్షగా చూశాడు.

సన్నగా పొడవుగా వున్నాడతడు. మీసాలు లేవు. చురుకైన కళ్ళు, నూటిముక్కు. చూడగానే అందగాడనిపిస్తుంది. కానీ మనిషిలో యేదో నిర్లక్ష్యముంది.

"ఇంటి నంబరు 127....ఆవునా?" అన్నాడు కిల్లర్.

"అవును....లోపలకు రా"—అన్నాడతడు.

కిల్లర్ లోపలకు వెళ్ళాడు.

వికాలమైన హాల్లో మధ్య సోఫాలున్నాయి. ఇద్దరూ సోఫాలో పక్కపక్కనే కూర్చున్నారు.

"ఈ యిల్లు ప్రభుత్వ గూఢచారి కాఖిది. ఇక్కడ చాలా సదుపాయాలున్నాయి. శత్రువులు నన్ను కనిపెట్టారు. ఎలాగో ఈ యింట్లో ప్రవేశించాను. అది నా అదృష్టం. నేనిందులోంచి బయటకు రావడమెలాగో తెలియడంలేదు. చివరకు నీకు ఫోన్ చేశాను.." అన్నాడు ఏజంటు 127.

"ఈ యింట్లోంచి నీవెందుకు బయటకు రాలేవు?" అడిగాడు కిల్లర్.

“శత్రువులు వేయి కళ్ళలో యీ ఇంటిని గమనిస్తున్నారు....” అన్నాడు ఏజంట్ 127.

“ఎలా తెలుసు నీకు?”

“ఈ యింటికి వేయిగజాల ఆవృతంలో ఏం జరుగుతున్నదీ నేను తెలుసుకోగలను” అన్నాడు ఏజంట్ 127.

“ఈ యింట్లో యింకెవరూ లేరా?”

“ప్రస్తుతం నేనే వున్నాను. మా గూఢచారి కాఖి మచుషులు — ఈ యింట్లోకి యెప్పుడు కావాలంటే అప్పుడు రాగలరు. ఈ యింటి తలుపులను కోడ్ వర్డ్స్ లో తెరవ్వచ్చు....”

“సరే—ఇంతకీ నాతో పనేమిటి?”

“ఇప్పుడు నావద్ద అత్యంత ప్రమాదకరమైన సమాచారముంది. అది నేను అర్జంట్ గా మా చీఫ్ కు అందజేయాలి. కానీ....”

“ఊ!” అన్నాడు కిల్లర్.

“శత్రువులు నన్ను కనిపెట్టారు. వాళ్ళు నన్ను వేటాడతారు. వాళ్ళనుంచి తప్పించుకుని నేను సమాచారాన్ని చీఫ్ కందజేయాలి....”

“నిన్ను కనిపెట్టిన శత్రువులు—నీకోసం ఈ ఇంట్లో ప్రవేశించి నిన్నెదుర్కోలేరా?” అన్నాడు కిల్లర్ ఆశ్చర్యంగా.

“అదే ఈ యింటి ప్రత్యేకత. కొన్ని మీటలు నొక్కడంతల్ల—ఈ యింటి చుట్టూ కనిపించని కాంతికిరణాలు ప్రసరిస్తూంటాయి. అవి మనిషి మెదడుపై విచిత్రమైన ప్రభావాన్ని చూపించడం కారణంగా మనిషికి గేటు దాటి రాగానే వినక్కు తిరిగి వెళ్ళిపోవాలనిపిస్తుంది.

కారణం ఆ మనిషి ఊహించలేడు....”

“అయితే నేనెలా రాగలిగాను?”

“చెప్పానుగా — ఇంటికి వేయిగజాల అవ్యతంలా జరిగేదన్నీ నేను తెలుసుకోగలను. నీ రాకను గమనించి కాంతికిరణాలలో చిన్న మార్పు తీసుకుని వచ్చాను. అంగువల్ల నీ వొక్కడివీ మాత్రం లోపలకు రాగలిగావు. నిన్నెవరై నా అనుసరించి వస్తూంటే వాళ్ళు లోపలకు రాలేరు....”

“నేను నీకు తెలుసా?”

“నీవు నాకు తెలియడమేకాదు. నీవే కిల్లర్ వనడానికి కూడా యుజువు — నీవీ యింట్లోకి రాగలగడం!”
అన్నాడు ఏజంట్ 127.

“అంటే?”

“నేను కాంతికిరణాలలో యెలాంటి మార్పు తీసుకుని వచ్చానంటే — అవి కేవలం నీ శరీరాన్ని మాత్రమే లోపలకు రానిస్తాయి. నీ వేషంలో మరో వ్యక్తి వచ్చినా లోపలకు రానివ్వవని...”

“అదెలా సాధ్యం?”

“డియర్ కిల్లర్! నైపు సాధిస్తున్న ప్రగతి గురించి నీకు తెలియదా? ఏ యిద్దరు మనుషుల శరీరాలూ — ఈ ప్రపంచంలో సరిపోలడం అసాధ్యమని నీకు తెలియదా? కాంతికిరణాల ప్రభావం ఒకో శరీరంపై ఒకోవిధంగా ఉంటుందని నీ వూహించలేవా? అన్నీ కలిపి కొందరు పైంటికులు సృష్టించిన పరికరాలింట్లో అమర్చబడి వున్నాయి....”

“వేరీగుడ్!”

“అందుకే నేను కావలసిన వాళ్ళందరినీ — ఇక్కడే

కలుసుకుంటాను...." అన్నాడు ఏజంట్ 127.

"అంటే నా శరీరం గురించిన సమాచారమంతా నీ వద్ద ఉన్నదన్నమాట! మరి అలా సమాచారం లేని వాళ్ళను బోపలకలా రానిస్తావు?"

"చాలా సింపుల్ తత్కాలికంగా కాంతికిరణాలను పసంహరించగలను...." అన్నాడు ఏజంట్ 127.

"ఇన్ని సదుపాయాలుండీ — మన దేశ ప్రజలకు న్యాయం జరగడంలేదు, వారికి సరైన రక్షణలేదు...." అన్నాడు కిల్లర్ విచారంగా.

"అవును. కానీ అందుక్కారణం చాలావరకూ ప్రజలే!"

"ఎలా?"

"తాము సుఖపడతూ — తమ ప్రజల నా సుఖాలకు దూరం చేస్తున్న నాయకుల నెమ్మకన్న దెవరు? ఆ ప్రజలే కదా...."

"అవును — కానీ వారు — అమాయకులు...."

"నాళ్ళు అమాయకులు కాదు. అవకాశవాదులు. మారదృష్టి లేకుండా తత్కాలిక ప్రయోజనాల కాశపడి తమ గొయ్యి తామే తవ్వకునేవారు.... సరే — అదంతా మనకెందుకులే కానీ — ఇప్పుడు నువ్వే నాకు సాయ పడాలి "

"చెప్పు...."

"మనదేశంలో అయిదు ప్రాంతాల పాకిస్తాన్ ప్రభుత్వం ఆయుధాల కర్మాగారాలు నెలకొల్పింది. వాటిలో తయారయ్యే ఆయుధాలు — టెర్రరిస్టులకు చేరుతున్నాయి...." అన్నాడు ఏజంట్ 127.

"అదెలా సాధ్యం?"

“ఎలా సాధ్యపడిందన్న విషయం తర్వాత ఆలోచించాలి, ముందు వెంటనే ఆ కర్మాగారాలపై డింట్రిఫై చేయాలి....”

“అందులో కష్టమేముంది?”

“డియర్ డిటైల్స్! మనదేశంలో సాధారణ ప్రయోజనాలకు పనికివచ్చే ఆయుధాలను తయారుచేసే కర్మాగారాలు చాలా వున్నాయి. వాటిలో ఓ అయిదు పాకిస్తాన్ ప్రభుత్వానికని యెకరికి తెలియదు, నాకూ అనుకోకుండా ఈ ఊరొచ్చాకే తెలిసింది....”

“ఎక్కడున్నా యవి?”

“ఆ విషయం తెలియలేదు. కానీ వాటికి ఆదేశాలు పంపుతూ కానిస్తున్న వ్యక్తి గురించి నేను తెలుసుకున్నాను. ఆ వ్యక్తి ప్రభుత్వ రంగంలో ప్రముఖుడుగా చెలామణి అవుతున్నాడు. విషయం బైటపడితే అతడిపై తప్పించుకోగలడు. తన విషయమై సాక్ష్యాలు, దళావులు లేకుండా చేసి నాన్నే తుదముట్టించగలడు....”

కిల్లర్ ఆశ్చర్యంగా—“ఎవరా వ్యక్తి?” అన్నాడు.

“అతడి పేరు చెప్పడం శ్రేయస్కరం కాదు....”

“ఎవరాలేం తెలుసుకోకుండా నేనేం చేయగలను?”

“నువ్వు చేయాలిం దీ పనికాదు—మరొకటి....”

“ఏమిటది?”

“శేపుదయం వినిమిది గంటలకు—నిర్ణీత స్థలంలో—సుమారు ఇరవైకోట్లు విలువ చేసే బంగారం—విదేశాల నుంచి వస్తుంది.... ఆ సమాచారం బ్లా హార్సెన్ కంటే ముందుగా నేను తెలుసుకున్నాను....”

“ఎలా?”

“బ్లా హార్సెన్ కు సంబంధించిన ఓ వ్యక్తికి ఆ సమా

చారం అందజేయబడింది. ఆ వ్యక్తిని నేను పట్టాను. అతడు ప్రమాదకరమైన వ్యక్తి కావడంవల్ల నేనతణ్ణి తుదముట్టించాల్సి వచ్చింది. అతడి వద్దనే నాకు ఆయుధ కర్మాగారాల విశేషం కూడా తెలిసింది. అది తెలియగానే నాకు కాళ్ళూ చేతులూ అడలేదు. ఈలాగా కొందరు వ్యక్తులు నన్ను వెంటాడారు. నేను పారిపోయి ఈ ఇంట్లో చేరాను. వాళ్ళు లోపలకు రాలేక నాకోసం బయట కాపలా వేశారు. నేను నీకు ఫోన్ చేశాను. ఎప్పుడు నేను ఆ కర్మాగారాల విషయం చూస్తాను. నువ్వు బంగారం పని చూడాలి—” అని అగాధు ఏజంటు 127.

కిల్లర్ ఉత్సాహంగా — “ఇరవైకోట్ల బంగారం అంటే—చాలా డ్రిల్లింగ్ వ్యవహారమే....” అన్నాడు.

“డ్రిల్లింగ్ కాదు. ప్రాణాలు పోతాయి. బాగ్రత్తగా ఉండాలి....బూ హార్నెస్ తో వ్యవహారం....” పొచ్చరించాడు ఏజంటు 127.

“తెలుసు—అందులోనూ వాళ్ళు పాకిస్తాన్ గూఢచారులు కదా!”

“డియర్ డిటెక్టివ్! బూ హార్నెస్ పాకిస్తాన్ గూఢచారి సంస్థ కాదు. అది కేవలం స్ట్రెంగ్ వ్యవహారాలకు సంబంధించిన సంస్థ. ఆ సంస్థకు దళారీలుగా వ్యవహరిస్తున్న మరో సంస్థ మాస్టర్ కీ వుంది.”

“నాకు తెలుసు. ఈ ఊళ్ళో మాస్టర్ కీ గురించి నేను కొంత సమాచారం కూడా సేకరించాను....”

“ఎప్పుడు?” అన్నాడు ఏజంటు 127 ఆశ్చర్యంగా.

“వికాలపురం వచ్చేక నీనుంచి కలురులేదు. ఊరికే ఊళ్ళోలేక రంగంలోకి దిగాను. బూ హార్నెస్ గురించి

సమాచారం తేడుగానీ మాస్టర్ కీ గురించి బోలెడు సమాచారం లభించింది. ఆ సంస్థకు సంబంధించిన ప్రముఖులు, సామాన్యులు కూడా కొందరు నాకు తెలిశారు....”

“వేరీగుడ్ వర్క్....” అభినందించాడు విజంట్ 127 “అయితే నేనిప్పుడు నీకో ముఖ్య సమాచారం అందిస్తున్నాను. మాస్టర్ కీ ఒక అంతర్జాతీయ సంస్థ. ఆ సంస్థ అవినీతికి పాల్పడినప్పటికీ దేశవిద్రోహకరచర్యలకు పూనుకోదు. ఇంకా చెప్పాలంటే మాస్టర్ కీ సంస్థ వివిధ దేశాల ప్రభుత్వాల మధ్య అంతర్జాతీయంగా రహస్య ఆవగాహనలకూ, ధనం మార్పిడికీ సహకరిస్తుంటుంది. అందువల్లనే ఆ సంస్థ అన్ని దేశాల్లోనూ విజయవంతంగా నడుస్తోంది.

బూ హార్నెస్ సంస్థ మాస్టర్ కీ నుంచి కొంత సహకారాన్నీ, సహాయాన్నీ పొందింది. కానీ మాస్టర్ కీ సంస్థకు-బూ హార్నెస్ అసలు స్వరూపం తెలిసిపోయింది. దాంతో ఆ సంస్థ బూ హార్నెస్ కు సాయపడనని చెప్పేసింది. ఫలితంగా రెండింటికీ అభిప్రాయభేదాలు వచ్చాయి. బూ హార్నెస్ తన దళాకీలను వేరే నియమించుకోవలవలసి వచ్చింది.

ఆ దళాకీలు తమ పనులు చూసుకోవడమే కాక — మాస్టర్ కీకి కూడా యిచ్చింది కలిగించసాగారు. ఉదాహరణకు — ఇప్పుడు నేను చెప్పిన ఇరవై కోట్ల బంగారం మాస్టర్ కీ సంస్థ గురించి వస్తోంది. ఆ సమాచారం అందుకున్న మాస్టర్ కీ సభ్యుణ్ణి బూ హార్నెస్ వ్యక్తి హత్య చేశాడు. ఆ బంగారం బూ హార్నెస్ కి స్వాధీనంచేయాలని అతడి అభిమతం. అతణ్ణి నేను పట్టుకున్నాను. హత్య చేశాను. అతడివద్ద అనుకోకుండా ఆయుధ కర్మాగారాల

విశేషం తెలిసింది....”

“చాలా తమాషాగా వుంది ...”

“తమాషాకాదు—ప్రమాదం! ఇప్పుడు నేను నీకు ఇరవై కోట్ల బంగారం చేరే నిర్దిష్ట ప్రదేశం—అక్కడ చెప్పాల్సిన కోడ్—అన్నీ నీకు చెబుతాను. ఆ బంగారాన్ని నువ్వు స్వాధీనం చేసుకుని ప్రభుత్వానికి అప్పగించాలి. ఈలోగా నేను నా పనిలో ఉంటాను. నీవల్లా నాకు రెండు ప్రయోజనాలు. ఒకటి బంగారం ప్రభుత్వ పరం కావడం. రెండు—నా శత్రువుల దృష్టిని తాత్కాలికంగా నేనా నానుంచి మళ్ళించడం....”

“అంటే నువ్వీ యింట్లోనే వుండిపోతావా?”

“అవును. నేను బైటకు సందేశాలు పంపుకుని అన్ని యేర్పాట్లూ చేసుకోవడానికి కొంత వ్యవధి కావాలి. ఈలోగా నువ్వు బంగారం స్వాధీనం చేసుకోవడం ఆయిపోవాలి....”

“మళ్ళీ నేను—నిన్నెప్పుడు కలుసుకోను?”

“మనమిద్దరిం ప్రమాదకరమైన పనులకు పూనుకున్నాం. ఇద్దరిలో యే ఒక్కరే నా మిగలకపోవచ్చు. ఇద్దరిలో యే ఒక్కరు మిగిలినా—రెండోవారి ఆత్మకాంతికి ప్రార్థనలు జరుపుకుందాం. ఇద్దరూ మిగిలితే—మనమెలా కలుసుకుంటామా నేను నీకు చెబుతాను. ఈ రోజు నుంచి వారంరోజుల తర్వాత నానుంచి నీకే కలుగు అందకపోతే నేను లేస్తే లెక్క....” అన్నాడు ఏజంట్ 127.

“అయితే నాకా ఆయుధ కర్మాగారాల విషయం కూడా చెప్పు. ఎటువంటి ప్రమాదాలనుంచే నా నేను ప్రాణాలతో బైటపడగలనని నా నమ్మకం—” అన్నాడు

కిల్లర్.

“నువ్వు భయపడకు. నా ప్రాణంపోయినా సరే ఆ వార్త చేరవలసిన చోటుకు చేరుకుంటుంది. ఇక నేను చెప్పేది విను—” అన్నాడు విజంటు 127.

కిల్లర్ అతడు చెప్పిన వివరాలన్నీ నోట్ చేసుకున్నాడు. ఒకటికి రెండుసార్లు ఏజంటు 127 పోలీసుల సహాయం యేవిధంగా తీసుకోవాలో కూడా చెప్పి— “పోలీసులో కూడా అందర్నీ నమ్మడానికి లేదు. అందుకే నీకన్నీ చెప్పాల్సి వస్తోంది—” అన్నాడు.

“సరే—ఇక నేను బయల్పడుతున్నాను....”

“నీవిక్కడికి కాలినడకన వచ్చావు కదా!”

“అవును....”

“నీ మొబైల్ వ్యాను గురించి నాకు తెలుసు. అయితే ఈ ప్రయత్నంలో నీకోసం వేరే కాదుంది. షోటర్ వటరాజ్ వద్ద పార్కుచేసి ఉంటుందని. నెంబరు APB 127. రంగు నీలం. తాళాలు రిసిప్షనిస్టు నడిగి తీసుకో. అది మామూలు కాకుండా, ఆ వివరాలన్నీ రిసిప్షనిస్టు తాళాలిచ్చినప్పుడు నీకిచ్చే కవర్లో వుంటాయి....”

“సరే—వెడుతున్నాను....” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఈ యింటి గేటుదాటిన మరుక్షణం నుంచి నీకు అడుగడుగునా ప్రమాదం. జాగ్రత్త....” అన్నాడు ఏజంటు 127 హెచ్చరికగా.

3

డిటెక్టివ్ కిల్లర్ గేటుదాటి బయటకు వచ్చి చుట్టూ చూశాడు.

ఎక్కడా యెవరూ కనబడలేదు. వీధిలో జనం

మసలుతున్నట్లేలేరు. అయినా అజాగ్రత్తగా లేకుండా వెయ్యి కళ్ళతో పరిసరాలను గమనిస్తూ ముందడుగు వేశాడు కిల్లర్. అయితే అతడి నెవ్వరూ అనుసరించి కూడా వచ్చినట్లు లేదు.

అలా కొంత ముందుకు వెళ్ళేక కిల్లర్ కి ధైర్యం పెరిగింది. అతడు సుమారు ఇరవై నిమిషాలు నడిచి హోటలు చేరుకున్నాడు. అక్కడ రిసెప్షనిస్టును పలకరించి— “నాతోసం సందేశాలేమైనా ఉన్నాయా?” అనడిగాడు.

రిసెప్షనిస్టుడికి కారు తాళాలు, కవరు ఇచ్చాడు.

కిల్లర్ కారు తాళాలను పొటుకున్న రహస్యపుటర్ లోకి తోసేశాడు. కవరు విప్పి లోపలి ఉత్తరం తీసి చదివాడు. అందులో APB 127 కారునల్ల సాధించగల బహుళ ప్రయోజనాలు వివరించబడ్డాయి. కిల్లర్ ఆ వివరాలన్నీ తన కంప్యూటర్ బుర్ర లోకి పంపించేసి ఉత్తరాన్ని లైటర్ లో అంటించి నల్లగా చూడిపోయిన కాగితాన్ని పక్కనే వున్న డస్టుబిన్ లోకి జారవిడిచాడు.

రిసెప్షనిస్టుడి వంక నువ్వుతూ చూసి— “మిత్రుల రాలను కాలిస్తూంటారా?” అన్నాడు.

కిల్లర్ తిలపి— “నాకు ప్రమాదకరమైన ప్రతిదాన్నీ అది ఉత్తరమైనా, వనిమైనా కూడా కాలృడం నాకిల వాటు—” అని అక్కణ్ణించి కదిలాడు.

“దైలాగు బాగుంది కానీ ఇది మంచి మనిషి నోట రావలసింది కాదు—” అంటూ అస్పష్టంగా గొణిగాడు రిసెప్షనిస్టు. అతడి గొణుగుడు వూర్తియ్యేసరికి కిల్లర్ రూం నంబర్ పదిహేనులో ప్రవేశించి మంచంమీద వాలాడు.

“ఇప్పుడు తనేం చేయాలి?” అన్నదరడి ఆలోచన, కిల్లర్ మొత్తం జరిగినదంతా ఆకలింపు చేసుకుని తన కార్యక్రమాన్ని రూపొందించుకుంటున్నాడు. మార్గ మధ్యంలో యొక్కదా ఆటంకం రానిపక్షంలో తను తిన్నగా ఏజంటు 127 నూచించిన పోలీస్ ఫీసర్ని కలుసుకోవాలి. ఆయన సాయంలో ఇరవైకోట్ల రూపాయలు విలువచేసే బంగారాన్ని స్వాధీన పర్చుకుని ప్రభుత్వపరం చేయాలి.

కిల్లర్ ఆలోచిస్తున్నంతసేపూ కళ్ళు మూసుకునే వున్నాడు. ఆలోచన పూర్తికాగానే అతడు కళ్ళు తెరిచాడు. అప్పుడతడి కళ్ళకు కనిపించాడో వ్యక్తి.

ఆయిదడుగుల అరంగుళాల ఎత్తు—ఎత్తుకు తగ్గ లావు బుగ్గమీసాలు—కూరంగా చూసే కళ్ళు—చేతిలో రివోల్వర్

“ప్రతికే ఉన్నావన్నమాట....” అన్నాడతడు.

“ఎవర్నూవు?” అంటూ లేవబోయాడు కిల్లర్.

“ఆచ్చే—నువ్వు కదలకూడదు. అలాగే పడుకో. నేనడిగే ప్రశ్నలకు బుద్ధిగా జవాబు చెప్పు—....” అన్నాడు.

“ఎవర్నూవు? లోపలకలా వచ్చావు?”

“ఇప్పుడు ప్రశ్నించే హక్కు నాకేగానీ నీకు లేదు. అయినా నీ ప్రశ్నల్లో తప్పేంలేదు కాబట్టి చెబుతున్నాను. నా పేరు బూ రాస్కాల్. నేను లోపలకు నాకు మాత్రమే సాధ్యపడే శక్తిసామర్థ్యాలతో వచ్చాను—” అన్నాడతడు.

“ఏమిటి నీకు నాతో పని!”

“రేపీ ఉడు కిరవైకోట్లు విలువచేసే బంగారం

వస్తోంది. దాన్ని స్వాధీనం చేసుకునేందుకు—ఒక్క కోడ్ వర్క్ కావాలి. అదేమిటో చెప్పు....”

“కర్వాత?”

“బంగారం స్వాధీనం చేసుకునేందుకు నిర్దితస్థల మెక్కడ?”

కిల్లర్ నవ్వి—“నా సమాధానం నీకిరవైకోట్ల విలువ చేస్తుంది. మరి నాకేం ప్రయోజనం?” అన్నాడు.

“నీ ప్రాణాలు నిలబడడం....”

“నీవంటివాడి రివాల్యూర్ చూసి భయపడి—ఇరవై కోట్ల రూపాయల రహస్యాన్ని కక్కేవాడినే అయితే—నా ప్రాణాలు నిలబడడం అనవసరం....”

“నువ్వు బ్లూ రాస్కెల్ తో మాట్లాడుతున్నావు.... తెలుసుకో!”

“పేరుకాటే విలువ నివ్వకు. ఇచ్చేదంటే చెబ్బి తింటావు. నీ పేరు రాస్కెల్ అయితే నా పేరు కిల్లర్....”

“నీ పేరు కిల్లర్ కావచ్చు. కానీ నా చేతిలో రివాల్యూర్ నన్నే కిల్లర్ని చేస్తుంది....”

“రివాల్యూర్ చేతిలో వున్నవాళ్ళంతా కిల్లర్లయితే—నేను కిల్లరని పేరెందుకెట్టుకున్నట్లు?” అని నవ్వాడు కిల్లర్.

“ని ధైర్యానికి ఆభినందిస్తున్నాను. కానీ ధైర్యంతో ప్రాణాలు నిలబెట్టుకోలేవు. అనుభవంమీద చెబుతున్నాను. నా మాటను కాదంటే—ఇవే మాటలు నువ్వు కామరాజు, సలీం, ఎడ్వర్డ్లనుంచి కూడా వినాల్సి ఉంటుంది....”

“వాళ్ళెవరు?”

“నా మాటలు లక్ష్యపెట్టకుండా దైర్యం చేసిన కారణంగా ప్రస్తుతం స్వర్గంలో ఉన్నావాళ్ళు....”

కిల్లర్ ఆడోలా అతడివంక చూసి — “మెడియర్ బూ రాస్కెల్! నీ గురించి నీకు తెలిసిందంతా నాకు చెప్పావు. నా గురించి యేమైనా నానుంచే తెలుసుకోవాలనుందా లేక సుబ్బారాయుడు, అల్లాఉద్దీన్, థామస్ లనుంచి వినాలనుందా?” అన్నాడు.

“వా లెవరు?”

“అంతిరాతీయ శీరసులమని అంతు లేని గర్వం వాళ్ళకి. అభివృద్ధి చెందిన అమెరికావంటి దేశాల నే గడగడలాడించిన వాళ్ళిప్పుడు టీహార్ జైల్లో ఉన్నారు..”

బూ రాస్కెల్ కిల్లర్ వంక తీక్షణంగా చూశాడు. కిల్లర్ అతడికి చూపులతోనే బదులిస్తూ లేచి కూర్చున్నాడు.

“కదలాద్దని చెప్పాను..” అన్నాడు బూ రాస్కెల్ కోపంగా.

“రహస్యం తెలుసుకోకుండా నన్ను చంపలేవని నాకు తెలుసు....”

“క్రమశిక్షణ ముఖ్యం నాకు. చెప్పినమాట వినకపోతే రహస్యం గురించి ఆలోచించకుండా కాలేయగలను...”

“నీ క్రమశిక్షణ యేమిటో—నీ పేరునుబట్టి తెలుసుకున్నాను....”

“మిస్టర్! ఇక దైలాగు కట్టిపెట్టి నేనడిగిందానికి చెప్పు. నాక్కావలసినదల్లా సలం పేరు—కోడ్ నంబర్”

“సలం పేరు నేకాదీ పార్కు. కోడ్ నంబర్ — “దేశానికి భోజనం కాదు—దేశాన్ని భోజనం చేయడం నా అలవాటు....”

బూ రాస్కెల్ చిరాగ్గా — “కోడ్ కరు అంటే ఒక్కటే పదం. నువ్వు చెప్పింది కోడ్ సెంటెన్స్....” అన్నాడు.

“నాకు తెలిసింది నీను చెప్పాను — అదైన నీ యిష్టం....”

“అంత సులభంగా నీను నిన్ను కదలను. రేపు ఇరవై కోట్ల రూపాయల బంగారం స్వాధీనం చేసుకునేదాకా నిన్ను నాకుడా ఉంచుకుంటాను....”

“ఉంచుకుంటానంటే మాత్రం నీను రావద్దా?”

“ఈ రివాల్యూర్ నిన్ను నాకు బానిసను చేసింది. కాదంటావా?”

“అంటాను—” అంటూ మెరుపు వేగంతో కదిలాడు కిల్లర్. క్షణాలమీద రాస్కెల్ చేతిలోని రివాల్యూర్ క్రిందపడింది.

“నా దగ్గర ధైర్యం చేయడం ప్రమాదమని ముందే చెప్పాను. బుద్ధిగా రివాల్యూర్ తీసి నాకివ్వు-నా బానిసవు కదూ!” అన్నాడు బూ రాస్కెల్.

కిల్లర్ రివాల్యూర్ అందుకుని—“ఇప్పుడు నువ్వు నా బానిసవు. కాదంటావా?” అన్నాడు.

బూ రాస్కెల్ తల అడ్డంగా ఉపి—“వెరివాడా! ఆ రివాల్యూర్ బుల్లెట్లు రేవు. కావాలంటే పేల్చి చూడు” అన్నాడు.

కిల్లర్ తెల్ల బోయి—“ట్రైకో చేకారన్నమాట— అయినా నీబోటివాణ్ని లొంగదీసుకునేందుకు నాకు ఆయుధాల అవసరంలేదు. నా చేతుల పస చూపిస్తాను” అన్నాడు.

“చూడు—ఈ గదిలో నాతోపాటు నా మనుషులు

మరో నలుగురున్నారు. ఈ గదిలోంచి నువ్వు బయటపడకుండా కాపలాకావడమే కాదు—వాళ్ళు, రివాల్యూషనరీస్ పే గురిపెట్టబడి ఉన్నాయి. అన్నట్లు—ఆ రివాల్యూషనల్ తూటాలున్నాయి....”

కిల్లర్ చుట్టూ చూశాడు. ఎవరూ కనిపించలేదు.

బ్లూ రాస్కెల్ చాలా తెలివైనవాడిలాగున్నాడు. తన సామర్థ్యమశ్చికి తెలిసే ఉండాలి. లేకుంటే తూటాలులేని రివాల్యూర్ తో తన్ను బెదిరించడు. తను మెరుపువాడిచేసి రివాల్యూర్ లాక్కున్నా బ్లూ రాస్కెల్ కు ప్రమాదం లేదు.

ఇప్పుడు గదిలో నిజంగా మరో నలుగురు మనుషులున్నారా? బ్లూ రాస్కెల్ దబాయిస్తున్నాడా?

“నీ అనుమానం నాకు తెలుస్తోంది. అనవసరపు రక్తపాతం తప్పించడానికి నీ సందేహం రీయస్సాను. ఈ గదిలోని ఒక వస్తువు పేరు చెప్పు. ఏం బరుగుతుందో చూడు....” అన్నాడు బ్లూ రాస్కెల్.

కిల్లర్ వెంటనే—“అదిగో ఆ టీఫాయ్మిద యాప్ ట్రే పేరు చెబుతున్నాను....” అన్నాడు.

అంతే—మరుక్షణం అది పేలిపోయింది.

కిల్లర్ అదిరిపడాడు. బ్లూ రాస్కెల్ కదలలేదు. కానీ యాప్ ట్రే పేలిపోయిందంటే అతడు చెప్పింది నిజమేనన్నమాట....

“మానాడి ఉనికికి రుజువు చూశావు. నాడి గురికూడా తెలుసుకున్నావు కదా—ఇక నీ దుడుకుతనం కట్టిపెట్టి నా ప్రశ్నలకు బదులుచెప్పు....” అన్నాడు బ్లూ రాస్కెల్.

“చెప్పక పోలే?”

“మిస్టర్! నా సమయం వృధా చేయకు. మేమంతా నీకంటే ఎన్నో రెట్లు శక్తిమంతులం. అయినా చిన్న పామునైనా పెద్ద క్రూరో కొట్టాలనీ పిచ్చుకమీదనైనా బ్రహ్మాస్త్రం వేయాలనే అనుకునే తత్త్వం మది. మాకు అహంకారంలేదు, అందుకని మా శక్తిని తక్కువ అంచనా వేయకు. దెబ్బతింటావు. నీవు నా రివాల్యూర్ని పడగొట్టే అవకాశముందని నాకు తెలుసు. నీవీ గదిలోంచి పారి పోతావనీ నాకు తెలుసు. అన్నింటికీ యేర్పాట్లుచేసి ఉంచుకున్నాను.

నీకోసం ఒకటికాదు—రెండుకాదు....కొన్ని వందల వలలువేసి వుంచాను. నువ్వు తప్పించుకోలేవు. నువ్వు తప్పించుకునే అవకాశాలన్నింటినీ ఊహించివేసిన మా పథకం అద్భుతమైనది. కాబట్టి మర్యాదగా మాతోరా—మాకు సహకరించు....”

“అందువల్ల నాకు ప్రయోజనం....”

“నీ ప్రాణాలు నీకు దక్కుతాయని ముందే చెప్పాను. నీ ప్రాణాల విలువ నీకు తేలిసినట్టులేదు కనుక—తోడుగా ఓ లక్షరూపాయలు కూడా బహుమతిగా యిస్తాను....” అన్నాడు బ్లూ రాస్కెల్.

“లక్షరూపాయలా—అంటే కోటికి అయిదువేలన్న మాట!”

“మరి ప్రాణాలో—వాటి విలువ కట్టలేదు నువ్వు?”

“నీ దృష్టిలో నా ప్రాణాలెంత విలువ చేస్తాయి?”

బ్లూ రాస్కెల్ నవ్వి—“నా దృష్టిలో నీ ప్రాణాలు పెస విలువ కూడా చేయవు! నేను చెప్పే విలువ నీ దృష్టిలో! ఇక కబురు కట్టిపెట్టి మాతో రా—” అన్నాడు.

“నసాను. బాత్ రూం....” అన్నాడు క్లిల్స్.

“బాత్ రూంలో మా మనిషున్నాడు. త్వరగా వెళ్ళిరా!”

“మనిషుంటే ఎలా?” అన్నాడు క్లిల్స్.

బ్లూ రాస్కెల్ గట్టిగా—“మెడియర్ బాత్రూం! నువ్వు బయటకు రా—” అన్నాడు.

అప్పుడు బాత్రూం తలుపులు తీసుకని ఓ వ్యక్తి బయటకు వచ్చాడు. అతడు నల్లగా నీగ్రోలా వున్నాడు. ఎత్తు. బలం సమతూకంగా ఉన్నాయి. చేతిలో రివాల్వరుంది.

“బాత్రూంలోంచి బైటకుపోయే చాళమీలేదు....” అన్నాడతడు బ్లూ రాస్కెల్ నుద్దేశించి.

“సరే—నువ్వు వెళ్ళు. అయిదంటే అయిదు నిమిషాల్లో వనక్కు రావాలి..” అన్నాడు బ్లూ రాస్కెల్.
“రాకపోతే?”

బ్లూ రాస్కెల్ నవ్వి—“కొన్ని ప్రశ్నలకు సమాధానాలుండవు. ఊహించుకోవాల్సిందే!” అన్నాడు.

“సరే—నాకు అయిదునిమిషాలు కూడా అవసరం లేదు. మూడంటే మూడు నిమిషాలు చాలు....” అంటూ క్లిల్స్ బాత్రూంలో ప్రవేశించి లోపల్నుంచీ తలుపులు తీసుకున్నాడు.

అక్కడ అతడు తుణం కూడా వృథాచేయలేదు. తిన్నగా టాయ్లెట్ బాల్ వద్దకు వెళ్లాడు. దాన్నోసారి పట్టుకుని యెడమనుంచి కుడివైపుకి తిప్పాడు. వెంటనే పక్కగోడలో మనిషి పట్టేటంత కంత యేర్పడింది. క్లిల్స్ ఆ కంతలోనికి వెళ్లాడు. అందులోంచి క్రిందకు

మెట్లున్నాయి.

అతడా మెట్లు దిగేసరికి గోడలోని కంఠ మానుకుపోయింది. టాయ్లెట్ బాల్ యథాప్రకారం వెనక్కు తిరిగింది. మెట్లు కిల్లర్ని ఓ చిన్నగదిలోకి చేర్చాయి. అగది తలుపులు తీసుకుని బయటకు వచ్చేడతడు. అది హోటల్ నటరాజ్ రిసెప్షన్ హాలు.

కిల్లర్ ఏజెంట్ 127 ని మనసులోనే అభినందించుకున్నాడు. హోటల్ నటరాజ్ లో రూం నంబర్ పదిహేడులో ప్రత్యేకమైన యేర్పాట్లున్నాయంటే—ఈ హోటలుకీ—ప్రభుత్వ గూఢచారి కాఖికి యేమీ సంబంధమిండి వుండాలి.

బాత్రూంలోంచి రిసెప్షన్ హాల్లో ప్రత్యక్షం కావడానికి కిల్లర్ కి మూడు నిమిషాలు కూడా పట్టలేదు. అతడు ఊణం కూడా బాప్యం చేయకుండా కారు పార్కింగ్ స్థలానికి వెళ్ళాడు. నీలిరంగు APB 127 అతడికి వెంటనే కనపడింది. కిల్లర్ బాప్యంచేయకుండా కారు తాళాలు జేబులోంచి తీశాడు.

అతడు కారెక్కి స్వారు చేయడానికంతోనేపు పట్టలేదు.

బూ రాస్కెల్ చెప్పిందే నిజమే అతడు తను చేయబోయే ప్రతికార్యానికి అడ్డు తగుల్తాడు. ఇప్పుడు కూడా తన వెనకై నా గమనిస్తున్నారా?

ఏది యేమైనా ముందుగా తనిప్పుడు బూ రాస్కెల్ నుంచి పొరిపోవాలి. ఇరవైకోట్ల బంగారాన్నీ—తనే స్వయంగా సాధించాలి. అర్జంటుగా ముందు పోలీసులకు కబురు తెలియజేయాలి.

బ్లూ రాస్కెల్ మాత్రం తలుపులుపై పే చూస్తున్నాడు. కిల్లర్ తలుపులు వేసుకుని చూచుకునిపోయింది.

కిల్లర్ బుద్ధిగా వలక్కు తిరిగివస్తాడా లేక తన్ను మోసం చేస్తాడా—అని అతడలోచిస్తూండగానే అతడి చేతిలోని వాక్ బాక్స్ మ్రోగింది. చటుక్కున రిసీవర్ తీసుకుని—“ఏమిటి?” అన్నాడు.

“డిటెక్టివ్ కిల్లర్ రిసెప్షన్ హాలోకి వచ్చాడు. మీరు వదిలేకారా—అతడు తప్పించుకుని వచ్చాడా?” అందో గొంతు.

“వ్యాట్—” అని ఉలిక్కిపడి—“నువ్వేదే కనిపెట్టి ఉండు. అతడు చేయిచాటి పోతూంటే మన వాళ్ళను కూడా పంపించు—” అన్నాడు బ్లూ రాస్కెల్.

“ఓకే—” అందవలసి గొంతు.

“నీనిప్పురే కిందకు వస్తున్నాను—” అంటూ రిసీవర్ని జేబులోకి తోసేకాడు బ్లూ రాస్కెల్. తర్వాత చూడవలసిగా నల్లటి వ్యక్తి వంక చూసి—“నువ్వు బాత్రూం తలుపులు బలవంతంగా తెరిచిచూడు. లోపల కిల్లర్ లేకపోతే నాకా విషయం తెలియబర్చు. ఉంటే వెంటబెట్టుకుని కిందకురా. ఈ గదిలో కంటికి కనిపించకుండా మరో ముగ్గురు నిన్ను కాపాడుతూంటారు. ధైర్యంగా ఉండు.... నేను వెదురుతున్నాను. అది నిజమే కాదో తెలియదు కానీ—కిల్లర్ పారిపోతున్నట్లు కలుగొచ్చింది..” అనేసి గదిలోంచి బెటికి వెళ్ళిపోయాడు.

అతడు కిందకు వెళ్లేసరికి ఓ వ్యక్తి రిసెప్షన్ హాలో అతణ్ణి పలకరించి—“మన APR 9-8 కిల్లర్ను సరించి వెళ్ళింది. మనం కూడా వెడదామా?” అన్నాడు.

“అ వెళ్ళింది కిల్లరేనా? లేక అతడి దూపా?”
అన్నాడు బ్లూ రాస్కెల్.

“ఏమో మరి—అచ్చం కిల్లరాగే వున్నాడు....”
అంటూ అతడు ముందుకు నడిచాడు.

ఇద్దరూ పార్కింగ్ సలానికి వెళ్ళారు.

“మనం బయల్పెరుదామా?” అంటూ ఓ కాగ్లోకి
వెళ్ళాడా వ్యక్తి.

బ్లూ రాస్కెల్ యేదో అనేలాగా అతడి జేబులో
చిన్నగా శబ్దమయింది. బ్లూ రాస్కెల్ వా కీ టా కీ
రిసీవర్ తీసుకొని దానికి ఇయర్ ఫోన్ ఫిక్స్ చేశాడు.

“తిలుపు బద్దలు కొట్టాను. గదిలో కిల్లర్ లేడు.
ఏలా మాయమయ్యాడో తెలియడంలేదు—” అందవరలి
గొంతు.

“సరే—నువ్వు వెళ్ళిపోవచ్చు. ప్రస్తుతానికి నీతో
పనిలేదు. నీకు రక్షణగా ఉన్నవాళ్ళని కూడా వెళ్ళి
పోమ్మని చెప్పు. నేను వదులుతున్నాను....” అన్నాడు
బ్లూ రాస్కెల్. అతడి మాటలంటున్నప్పుడు చూసే
వాళ్ళకు కాగ్లోని వ్యక్తితో మాట్లాడుతున్నాడన్న అభి
ప్రాయం కలుగుతుంది.

“ఏమంటాడు మన బ్లాక్ హీరో?” అన్నాడు కాగ్లోని
వ్యక్తి.

“కిల్లర్ పారిపోయాడు. నువ్వు చూసింది దూకని
కాదు....”

“మనిషి అసాధ్యుడిలాగున్నాడే—” అన్నాడు
కాగ్లోని వ్యక్తి.

“మనకంటే అసాధ్యుడు కావడానికి ఏలేను. ఈ
కాగ్లో మన APR 978 బ్రాకవుతుందిగా—అ సిగ్న

ల్సును బట్టి పోనీయ్....”

“ఓకే—....”

బూ రాస్కెల్ వున్న కారు స్టార్ యింది.

5

కిల్లర్ రియర్ వ్యూలో తనననుసరించి వస్తున్న కారుని గమనించాడు.

అది యెంత ప్రయత్నించినా తన కారును పట్టి వదలడంలేదు. దాని బారినుంచి తప్పించుకోవాలని అతడు తన కారును చాలా సందులు తిప్పాడు, ఎన్ని సందులు తిరిగినా ఆ కారు-తన్ను వదలడంలేదు.

అలా కాసేపు గడిచేసరికి—ఒకటికి రెండు కార్లయి నట్లు గుర్తించాడతడు. వందగజాల వెనుకనున్న వ్యక్తుల్ని కూడా స్పష్టంగా చూసే సదుపాయముండడంవల్ల— రెండో కార్లో బూ రాస్కెల్ ఉన్నట్లు గుర్తించాడు కిల్లర్.

బూ రాస్కెల్ సామాన్యమైన కారు. అతడు తన్ను వదలడు. అతడిబారినుండి బంగారాన్ని కాపాడ్డం తన వల్లనవుతుందా అన్న అనుమానం కిల్లర్ని పట్టుకుని వేల పోయింది.

వికాలపురం పేరుకు తగ్గలే వికాలమైన నగరం. కథి పాత పల్లెటూరు ఆధారంగా నిర్మించబడ్డ కారణంగా ఆ ఉళ్ళో విసిరేసినట్లుగా రకరకాల కాలనీలున్నాయి. ఒక ప్రాంతానికీ మరో ప్రాంతానికీ మధ్య కిలోమీటర్ల దూరముండడమేకాక మధ్య రోడ్లు నిర్మానుష్యంగా కూడా వుంటాయి. ఎక్కడైతే తన కారురుపడి అటకాయి నే బుద్ధి చెప్పాలని అనుకున్నాడు కిల్లర్. కానీ ముందే అన్నీ తెలిసినవాడిలా బూ రాస్కెల్ అందుకు తలపడలేదు.

వెనుకనుంచి కారు టైలర్ను ప్రేల్వే ప్రయత్నం చేశారు బూ రాస్కెల్ బృందం. కానీ కారు టైలర్ బులెట్ ప్రూఫ్ కావడంవల్ల ఆ ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు.

ఉన్న కొద్దికోణాల్లోనూ కిల్లర్ వికాలపురం నైసర్గిక స్వరూపాన్ని బాగా ఆకళింపు చేసుకున్నాడు. కారు స్టారుచేసేముందు అతడు తన ప్రయాణ మార్గాన్ని నిర్ణయించుకున్నాడు. అంత త్వరగా బూ రాస్కెల్ మనుషులు తన్ను తరుముతారని అనుకోకపోయినా అందుకు సిద్ధపడే శక్తి ఉన్నాడతడు.

వీధి సమయంలో తను బూ రాస్కెల్ కన్ను గప్పాలి. అందుకతడి మెదడులో పథక మొకటి సిద్ధంగా వుంది. అందుకే అతడు కారును రైల్వేలైనున్న వీధిలోంచి పోనిస్తున్నాడు. ఆరోజు ఆ సమయంలో రావలసిన ట్రయిన్ సరైన సమయానికే వస్తోందని అతడికి తెలుసు. కాబట్టి రైల్వేగేటుకూడా సరైన సమయానికే మూత పడుతుంది. గేటు మూతపడడానికి కొద్ది సెకన్లముందా వీధిలో అతడు ప్రవేశించాడు. ఆగకుండా ప్రయాణంచేస్తే తను రైల్వేగేటు దాటి పోగలడు. కానీ తనననుసరించి వస్తున్న కారు రైల్వేగేటుకవరకే ఉండిపోతాయి.

కిల్లర్ అటువంటి పథకంలో వుంటాడని బూ రాస్కెల్ ఊహకందడం కష్టం. కానీ....

కిల్లర్ కారు రైల్వేగేటుకు వందగజాల దూరంలో ఉండగా చటుక్కున ఓ వ్యక్తి కోడ్డుకడ్డంగా పడుకున్నాడు.

జరిగిందానికి కిల్లర్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

తను ముందుకు వెళ్ళాలంటే కారు మనిషిమించి

పోవాలి. క్షణకాలం తను కారాపితే రైల్వేగేటు మూత పడిపోతుంది. రెండు కారు తనని సమీపిస్తాయి. తను తప్పించుకోవడం అసాధ్యం.

అలాచించడానిక్కూడా వ్యవధిలేదు కిల్లర్ కి. అతడు కారులో ఓ మీట నొక్కాడు. ఆ వెంటనే యాక్సిల రేటర్ బలంగా నొక్కాడు.

నేలమీద పడుకున్న వ్యక్తిని కారు సమీపించింది. ఆ వ్యక్తి కదలలేదు. మెదలలేదు. కిల్లర్ గుండె చిక్క బట్టుకున్నాడు.

అప్పుడు కార్లోంచి—రెండు హెడ్లైట్సుకీ మధ్య సరిగ్గా రెండు హేండిల్సు ముందుకు వచ్చాయి. ఎవరో కాసించినట్లుగా అవి నేలమీద పడుకున్న మనిషిని పైకి లేపాయి.

కారు మాత్రం ఆగలేదు. అది రైల్వేగేటును దాట గానీ గేటు మూతపడింది. గేటుకవరకే రెండుకారు ఆగిపోయాయి.

కిల్లర్ తేలికగా ఊపిరిపీల్చుకున్నమాట నిజం. కానీ అతడు రిలాక్స్ చేశాడు. తననింకా యెవరో తరుముకు వస్తున్నట్లే అతడు కారును ముందుకు పోనిచ్చాడు. ఎవరినో తిప్పుదారి పట్టించాలన్నట్లుగా అతడు కారును సందులు గొందులు తిప్పి ఓ యింటిముందాగాడు. తను కారు దిగి డోర్ లాక్ చేసి ఇంజను ముందుకు వచ్చాడు. అక్కడ కారుకున్న ఇనుపహస్తాల్లో ఆ మనిషి గిలగిలలాడుతున్నాడు. కిల్లర్ అతణ్ని విడిపించి హేండిల్సును లోపలకు తోసేశాడు.

ఆ వ్యక్తి కార్త స శ్రమపడి లేచి నిలబడ్డాడు.

కిల్లర్ అతణ్ని పలకరించలేదు. చేత్తో బలంగా ఇంటి

గుమ్మందాకా ఈద్దుకల్కి అక్కడ కాలింగ్ బెల్
ప్రేమించాడు.

తలుపులు కేమ్ పేటుంది, ఎన్. పద్మావతి, సోషల్
వర్కర్ అని వ్రాసుందక్కడ.

కిల్లర్ ఓ చేత్తో ఆ వ్యక్తిని గట్టిగా పట్టుకుని
వున్నాడు.

తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

సుమారు ముప్పైయేళ్ళ యువతి గుమ్మంలో కనబడింది.
ఆమె బయటి దృశ్యం చూసి తడబడింది.

“మేడమ్—మీరు పద్మావతి అనుకుంటాను, మీరు
సోషల్ వర్కర్. నాకు సాయపడితే మీరల్లా సమాజానికి
ఎనలేని సేవ జరుగుతుంది, మేము లోపలకు రావచ్చా?”
అన్నాడు కిల్లర్.

ఆ యువతి గుమ్మానికడ్డం తప్పుకుంది.

కిల్లర్, ఆ వ్యక్తిని లోపలకు తోసి—తనూ లోపలకు
వళ్ళాడు. అప్పుడు తలుపులువేసి ఆ యువతితో—
“ఇతడు బ్లూ హార్సెన్ అనే ప్రమాదకరమైన సంస్థకు
చెందిన వ్యక్తి. ఇతణ్ని బందీనిచేసి కాసేపు మీ యింట్లో
ఉంచుతాను—” అన్నాడు.

ఆ వ్యక్తి వంటనే—“అయ్యా! నేనెవరి మనిషి
కాదు, ఈ రోజుదయంనుంచీ నేను రైల్వేగేటు దగ్గర
వున్నాను. గేటు మూతబడే సమయంలో యే కార్తానా
వేగంగా వస్తూంటే రోడ్డుకడ్డంగా పడుకోమని ఓ మనిషి
చెప్పాడు. అందుకు వందరూపాయలు ప్రతిఫలంగా
యిచ్చాడు—” అన్నాడు.

“ఎవరా మనిషి?”

“అతడెవరో నాకు తెలియదుకానీ చూస్తే గుర్తుపట్ట

గలను....”

“నందరూపాయలకోసం రోడుకడంగా పడుకుంటే—
నీ ప్రాణాలుపోతే—ఏమవుతావు?” అన్నాడు కిల్లర్.

“నా ప్రాణాలకేమీ ప్రమాదముండదని ఆమనిషి
హామినిచ్చాడు....”

“ఆ హామిని నువ్వెలా నమ్మావు? పోయే ప్రాణాలు
నీవిగానీ అతడివి కాదుకదా!”

“అతడి మాటను నమ్మడంవల్ల నా ప్రాణాలు నిల
బడతాయన్న ఆశ ఉంది. నమ్మినా నమ్మకపోయినా
అతడిమాట నేను వినితీరాలి. లేకుంటే నా ప్రాణాలు
పోతాయి—” అన్నాడా వ్యక్తి.

“సరే—నీ గురించి తక్కువ విచారిస్తాను—” అన్నాడు
కిల్లర్, ఆ యువతి సాయంతో అతడా వ్యక్తికి కాళ్ళూ
చతులు కట్టేసి ఓ గదిలో ఉంచాడు.

“మీ రెవరు?” అందా యువతి.

“నా పేరు కిల్లర్ — నేనొక డిటెక్టివ్ ను....”

“మీ పేరు విన్నాను....” అందామె.

“నాకంత పాపులారిటీ వుందో తెలియదు.
ప్రస్తుతం నాకంతో వ్యవధిలేదు. ఒక ముఖ్య సమాచారా
న్నందజేయడం కోసం నమ్మకమైన వ్యక్తికోసం ఎదురు
చూస్తూ—మీ నేమ్ ప్లేట్ చూసి ఈ యింటిముందా
గాను, మీ దగ్గర నేను రహస్యం దాచదల్చుకోలేదు.
ఒక అరంటు సమాచారాన్ని మీరు నేను చెప్పిన చిరు
నామాకు చేర జేయాలి....” అన్నాడు కిల్లర్.

“చెప్పండి....”

కిల్లర్ ఆమెకు బ్లూ హార్స్, మాస్టర్ కీ సుస్ల గురించి
కుప్తంగా చెప్పి—“రేపుదయం యెనిమిది గంటలకు

కారనా దైర్ఘ్యక్షీనర్స్ మెపులా మేనేజర్ని కలుసుకుని
కోడ్ వర్క్ చెప్పి ఇరవై కోట్ల రూపాయల బంగారం
స్వాధీనం చేసుకోవాలన్న సందేశాన్ని మీరు నేను
చెప్పినచోట అందజేయాలి. కోడ్ వర్క్—నుర్రి చెట్టు....”
అన్నాడు.

పద్మావతి ఆశ్చర్యంగా—“మీరు ఎన్నెలా నమ్ము
తున్నారు? ఇరవై కోట్ల రూపాయల బంగారమనగా నే
యెవరికె నా ఆశిపుడుతుంది....” అంది.

“మిస్ పద్మావతి! నాకు మనుషుల ఎన్నిక బాగా
కెలుసు. రేపు—అదే సమయానికి నేనూ అక్కడ
వుంటాను. మీరు ఆశ్వాశకుపోతే అదుపు చేయడం నాకు
కష్టంకాదు. మీరంటి సోవల్ వర్క్స్ పోలీసులకు,
ప్రభుత్వానికి సాయపడడంవల్ల వేరుప్రతిష్టలూ సంపా
దించుకుంటారు. మీకు మంచి బహుమతి ఉంటుంది ...”

పద్మావతి నవ్వి—“నావంటి సామాన్యులకు ఇరవై
కోట్ల రూపాయల బంగారం కంటే—పది వేలరూపాయల
బహుమతి రీసుకోవడంలోనే సుఖముంది. మీ మనుషుల
ఎన్నికను నేనభినందిస్తున్నాను—” అంది.

“మరి నేను వెళ్లాలి. నా కానుకోసం బ్లూ హార్నెడ్
మనుషులు వెనుకతూంటారు. వాళ్ళు మీ యింటిని
గుర్తించేలాగా నేనిక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోవాలి. మీరు
మాత్రం నా పని చేస్తారుకదా! బహుమానం పదివేలకు
మించే వుంటుంది—” అన్నాడు కిల్లర్.

“షూర్-మరి నా యిల్లోని మనిషి నేం చేయను?”

“ఇంట్లో వుంచుకుంటుకు మీకు ధయంగా వుంటే
పోలీసులకప్పగించండి. నేనెరిణ్ణింకా, కొన్ని ప్రశ్నలు

వేయల్సి వుంది....”

“సరే—అతణ్ని పోలీసులకప్పజెబుతాను, నాకా మనిషంటే భయంలేదు—కానీ తిండిలిప్పులు లేకుండా అతడిసలా వదిలిపెట్టలేంకదా! పోనీరెండి పెడదామన్నా పాలు పోదామని పాము దగ్గరకు వెడితే కాటేయదన్న గ్యారంటీ యేమిటి?” అంది పద్మావతి.

“యాజ్ యూ లెక్—ఒకే—టాటా.... బైబై ..” అంటూ కిల్లర్ ఆ ఇట్లోంచి బైటకువచ్చి మళ్ళీ కారెక్కాడు.

అయితే ఆ తర్వాత ఆతడెంతోనేపు స్వతంత్రంగా లేడు. అతడు కొన్ని సందులు తిరిగి—ఒక దారిన వెడు తూండగా ఒక్కసారిగా నలువైపుల నుంచి అతణ్ని కార్లు చుట్టుముట్టాయి. ఒకటి కాదు—రెండు కాదు. ఒక నాలుగురోడ్ల కూడలిలో రోడ్డుకి రెండేసి చొప్పున యెనిమిది కార్లతణ్ని అటకాయంచాయి. కిల్లర్ తేరే దారిలేక కాళ్ళోంచి బయటకు వచ్చాడు.

అతణ్ని సమీపించాడు మరో కాళ్ళోంచి దిగివచ్చిన బ్లూ రాస్కెల్.

“అయాం సారీ!” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఒట్—అయాం హాపీ—” అన్నాడు బ్లూ రాస్కెల్.

“ఎందుకు?” అన్నాడు కిల్లర్ ఆశ్చర్యంగా.

“సరైన ప్రత్యర్థులు లేక విసిగిపోయాను నేను, ఏ పని తలపెట్టినా క్షణాలమీద పూర్తిచేయడం నా అలవాటు. ఒక పని పూర్తిచేయడానికి నూరు మెట్లు దాటి నిరయిస్తాను. కానీ మొదటి మెట్టులోనే నా పనులే పోతాయి. నన్ను రెండో మెట్టుదాకా నడిపించినవారే

లేకపోయారు. ఇన్నాళ్ళకు నువ్వు నన్ను మెట్లు చాటి
స్తున్నావు. అందుకు నా అభినందనలు.

నీకు నీ శక్తి సామర్థ్యాలపై అపార మైన నమ్మకముందని
నాకనిపిస్తోంది. ఈ పాటికి నువ్వు నా శక్తిని అంచనా
వేసివుంటావు. బ్లూ హార్సెస్ సంస్థలో నేను ఉత్తర
కుమారుడి వంటి వాణ్ణి. నన్ను మించిన భీమార్జునులు
నన్ను నడిపిస్తున్నారు. ఈ విషయాన్ని నువ్వు దృష్టిలో
వుంచుకుని నాతో రావాలి. నువ్వెక్కడికి వస్తున్నావో
నీకు తెలియదు. తెలుసుకుందుకు నీవు ప్రయత్నించ
కూడదు—” అన్నాడు బ్లూ రాస్కెల్.

కిల్లర్ మాట్లాడకుండా బ్లూ రాస్కెల్ కారె
క్కాడు. కార్లో కూర్చున్నాక అతడికి స్వహా తెలియదు.
స్వహావచ్చే సరికతడో గదిలో మంచంమీద వున్నాడు.
మగచం చుట్టూ నిలుగురు మచుషులున్నారు. వారిలో
బ్లూ రాస్కెల్ లేడు.

“ఎవరు మీరు?” అన్నాడు కిల్లర్.

“వియార్ బ్లూ హార్సెస్....” అన్నాడు వారిలో
ఒకడు.

“నాతో మీ కేమిటి పని?”

“ఇంకెక్కోట రూపాయల బంగారం—కోడికరు—
నిరీతసలం—త్వరగా చెప్పు. అబద్ధం చెబితే నీకే
ప్రమాదం కాబట్టి నిజం చెప్పు—” అన్నాడు వారిలో
ఒకడు.

“అబద్ధం చెబితే నాకలాంటి ప్రమాదం?” అన్నాడు
కిల్లర్.

“అదిగో—ఆ గోడకు వ్రేలాడుతున్న గడియారం
కనపడుతోంది గదా—అది గడియారం మాత్రమే కాదు.

కంప్యూటర్స్-గన్ కూడా. నువ్వు నిజం చెప్పినంత
 సేపూ నీకేమీ ఫరవాలేదు. నువ్వు చెప్పే ఒక అబద్ధం
 ఆ గడియారాన్ని ప్రేరేపింపజేస్తుంది. ఫలితంగా గన్
 పేలుతుంది. దాని గురి ప్రోగ్రాం ప్రకారం నడుస్తుంది.
 అంటే ఒక గుండు నీ కన్ను పోగొడితే మరో గుండు నీ
 కాలు పోగొడుతుంది. నువ్వు క్రమంగా వికలాంగుడివై
 పోతావు తప్ప నీ ప్రాణాలు పోవు....”

“నా అబద్ధాలను తెలుసుకోగలిగిన కంప్యూటర్
 నిజాలను తనకుతానే మీకు చెప్పలేదా? మళ్ళీ
 నేనెందుకు?” అన్నాడు కిల్లర్.

“అబద్ధం చెప్పేటప్పుడు మనిషి నరాలాక ప్రత్యేక
 పద్ధతిలో కంపిస్తాయి. కంప్యూటరా కంపనాన్ని
 గ్రహించగలదు. అందుకే అది అబద్ధాన్ని తెలుసుకో
 గలదు తప్ప నిజాన్ని చెప్పలేదు....”

కిల్లర్ తన చుట్టూ వున్న నలుగురి వంకా చూశాడు.
 నలుగురూ చూడనికొక్కలాగే కనబడుతున్నారు.
 నలుగురూ శ్రీ కలర్ నూట్లో ఉన్నారు. నలుగురి ముఖ
 లకూ ఒకేలాంటి గుబురు మీసాలున్నాయి. నలుగురూ
 ఒకేలాంటి నల్ల కళ్ళదాలు ధరించారు. నలుగురూ ఒకే
 ఛాయలో వున్నారు.

“సలం కారదా డ్రైక్లీనింగ్ షాపు. కలుసుకోవల
 సిందా షాపు మేనేజర్ని. సమయం రేపుడయం ఎనిమిది
 గంటలు, కోడ్ కర్డు మర్చిచెట్టు...” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఇకదు నిజమే చెప్పాడు—” అన్నాడు వారిలో
 ఒకడు.

“మరి నన్ను వదిలేస్తారా?” అన్నాడు కిల్లర్.

“రేపు—కారదా డ్రైక్లీనింగ్ షాపువద్ద వదులుతాం

నిన్ను. అంతవరకూ ఇక్కడే నిద్రపో...." అన్నాడు వారిలో ఒకడు.

కిల్లర్ ఏదో అనాలనుకున్నాడు. అతడికి నిద్ర ముంచుకు వచ్చింది.

6

మిర్సాదుడయం ఎనిమిది గంటలు కావడానికేంకా ఆయిదునిమిషాలందనగా — కారదా డ్రైక్సింగ్ షాపు ముందు-ఒక దానికొకటి యెదురుగా రెండు కార్లాగాయి.

నీలిరంగు కార్లోంచి గ్రే నూట్స్ వ్యక్తి ఒకడు దిగాడు. దానికెదురుగా ఆగిన కార్లోంచి బాక్ నూట్స్ వ్యక్తి ఒకడు దిగాడు. ఇద్దరూ ఒకేసారి షాపులో అడుగుపెట్టారు. మేనేజరు వారి వంక చూశాడు. ఇద్దరూ అతడికి చెరో స్త్రీ పూ అందించారు.

స్త్రీ పూమీద — “కోడ్ వర్డు — మర్రి చెట్టు” అని వ్రాసి వుంది. రెండు స్త్రీ పూలూనూ ఒకే కోడ్ వర్డు వ్రాసి వుండటంతో మేనేజర్ ఆశ్చర్యపడ్డాడు అతడు రెండు స్త్రీ పూల మీదా కూడా — “మీ పరివారంతో లోపల హాల్లోకి వెళ్ళండి —” అని వ్రాసి వెనక్కిచ్చేశాడు.

తొద్దిక్షణాల్లో నీలిరంగు కార్లోంచి మొత్తం ఆరుగురు డ్రైక్సింగ్ షాపులోంచి — లోపల హాల్లోకి వెళ్ళారు. ఆ వెనుకే ఎర్ర కార్లోంచి ఆరుగురు వ్యక్తులు కూడా ఆ హాల్లోకే వెళ్ళారు.

హాలు వికారమైనదే! కానీ అందులో కూర్చునేందుకు టర్చీలు లేవు. గోడవారగా ఒక బల్బు వుంది. ఆ బల్బు మీద పది బ్రీఫ్ కేసులు — రెండు వరసల్లో ఒక దాని మీద ఒకటి పేర్చబడి ఉన్నాయి.

బల్బు వెనుక ఓ మనిషి వున్నాడు. అతడు సుమారు

ఏడడుగుల పాడవున్న పాశ్చాత్యుడు. మనిషి సన్నగా వున్నాడు.

హాల్లో అడుగుపెట్టిన పన్నెండుగురినీ చూసి — “మీ రందరూ ఒక సంస్థకు సంబంధించిన వారే కదూ!” అన్నాడు.

ఎర్ర కాయ మనుషులు — నీలి కాయ మనుషులు విడి విడిగా ఒకరికొకరు యెదురుగా వున్నారు. రెండు గుంపులూ ఒకరినొకరు తీవ్రంగా చూసుకున్నారు.

నీలికాయ గుంపులో కిల్లరున్నాడు.

ఎర్రకాయ గుంపులో పద్మావతి వుంది.

కిల్లర్ పద్మావతి వంక చురుగ్గా చూస్తున్నాడు. పద్మావతి అతడి వంక హేళనగా చూస్తోంది.

“డియర్ ఫ్రెండ్స్—మీ గురించి మీరు చెప్పాలి. మీరిద్దరూ ఒకే సంస్థకు చెందిన మనుషులైతే కోడ్ వర్క్స్ రెండు స్థితుల్లో యెందుకిచ్చారు? రెండు సంస్థలకు చెందిన మనుషులైతే కోడ్ వర్క్స్—ఒకటికి బదులుగా రెండు సంస్థలకలా తెలిసింది? మీరు జవాబు చెప్పాలి. క్విక్....”

నీలికాయ మనుషులు ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు.

ఎర్రకాయ మనుషుల్లో ఒకడు ముందుకు వచ్చి— “మేము మాస్టర్ కీ సభ్యులం. మాకందవలసిన సందేశాన్ని బూ హార్వెస్ట్ మనుషులు లాగేశారు. కానీ యెలాగో తేలివిగా ఆ సందేశాన్ని సంపాదించి సమయానికిక్కడకు చేరుకున్నాం—మా ఎదుటఉన్న గ్రే నూటు మనుషులు—బూ హార్వెస్ట్ కు చెందినవారు....” అన్నాడు.

“అవునా?” అన్నాడు బల్ల వెసుక మనిషి.

“అవును. కానీ మేము బంగారం తీసుకునే ఇక్క

జ్ఞించి వెడతాం. మమ్మల్నెవ్వరూ ఆపలేరు—”
అన్నాడో గ్రే నూటువాలా.

“ఇక్కడెవరూ గాజాలు తొడిగించుకోలేదు—”
అన్నాడో ఎర్రకారు మనిషి.

గ్రే నూట్ వాలా నవ్వి— “మీలో గాజాలు తొడి
గించుకున్న వానొకరున్నారు—” అన్నాడు పద్మావతి
వంక హేళనగా చూస్తూ.

“నా గాజాల ప్రభావం ఇప్పుడే చూద్దావుగాని—”
అంటూ పద్మావతి చటుక్కున తన చేతిగాజా నొకదాన్ని
తీసి నేలమీద కొట్టింది. క్షణాలమీద గదిలో యేదో
వాయుపదారం ఆవహించుకుంది. చూస్తూండగా కిల్లర్ లో
సహ—నీలికారు మనుషులారుగుడి! స్వహా తిప్పింది.
బల్ల వెనుక మనిషి కూడా స్వహా తిప్పి పడిపోయాడు.

“గుడ్ బర్క్—పద్మా!” అంటూ ఆ గుంపులో నల్ల
నూట్ వ్యక్తి పద్మావతిని మెచ్చుకుని— “కమాన్—
మనలో ప్రతి ఒక్కరూ— రెండేసి బ్రీఫ్ కేసులచొప్పున
బయటకు తీసుకు వెళ్ళాలి—” అన్నాడు.

“అంత బరువు మనం మోయలేము. బ్రూలిలో బైటకు
తీసుకుని వెళ్ళాలి—” అన్నాడు వారిలో ఒకడు.

అందరూ బల్లదగ్గరకు వెళ్ళి బ్రీఫ్ కేసులు పట్టి
చూశారు. ఇరవైకోట్లు విలువచేసే బంగారం పది బ్రీఫ్
కేసుల్లో నరుకుంది. ఆ బ్రీఫ్ కేసుల్ని మోయడం అంత
సులభంకాదు.

“నేను బ్రూలి తీసుకుని వస్తాను—” అంటూ బాక్
సీటు వ్యక్తి హాల్లోంచి కారదా డ్రైక్లీనింగ్ షాపు
మేనేజరు వద్దకు వెళ్ళాడు. మేనేజరరిడి వెంటనే ఓ
బ్రూలి యిచ్చాడు. బ్రూలిలో బ్రీఫ్ కేసులు షాపు బైటకు

వచ్చాయి. వాటిని కార్లోకి లోడ్ చేశారు వాళ్ళు. తర్వాత ట్రాలీ మాపు మేనేజరు కప్పగించి కారు న్నారు బట్ట చేశారు వాళ్ళు.

కారులో అంతా పద్మావతికి అభినందలు కురిపిస్తూ—
“నీవు లేకుంటే మాస్టర్ కీ సంస్థ ఈ రోజు ఇరవై కోట్లు నష్టపోయిందేది—” అన్నాడు.

పద్మావతి తనలో తానే ముసిముసిగా నవ్వుకుంటూ—
“డిటెక్టివ్ కిల్లర్ నన్ను సంఘసేవికగా భావించడంవల్ల ఇదంతా జరిగింది. నేను పోలీసులకు సమాచారం అంద జేస్తానని అతడు నమ్మాడు. నేను మాస్టర్ కీ సంస్థ సభ్యురాలినని అతడికి తెలియకపోవడం నా అదృష్టం. ఇందాకా మనం ప్రయోగించిన విషవాయువుతో అతడి కథ కూడా ముగిసినట్లే—ఓగంటలోగా యెవరై నా విరుగుడు ప్రయోగిస్తే తప్ప ఆ హాల్లోని వారెవరూ ప్రాణాలతో బైట పడలేరు—” అంది.

కారు పద్మావతి ఇంటి ముందాగింది.

“లెటర్ సెలవేయ్!” అన్నాడు కార్లోని వ్యక్తి.

కార్లోంచి అందరూ దిగి పద్మావతి ఇంట్లోకి వెళ్ళారు. లోపల అంతా కుర్చీల్లో కూర్చోగానే ఒక్కసారిగా వారిని యాభైమంది సాయుధులు చుట్టుముట్టారు.

వారిలోంచి ఓ వ్యక్తి ముందుకువచ్చి—“డిటెక్టివ్ కిల్లర్ సామాన్యుడు కాదు. కేవలం బంగారం ప్రభుత్వ పరంచేయడం అతడి బాధ్యత. ఆ బాధ్యతను నెరవేర్చడంలో పాటు బ్లూ హార్నెస్, మాస్టర్ కీ సంస్థలకు చెందిన కొందరు ముఖ్యుల్ని కూడా పట్టుకోవడం అతడి కలా సాధ్యపడిందో నాకర్థంకావడంలేదు. మీరందరూ మర్యాదగా చూప లొంగిపోండి. బయట పార్కు చేసిన

మీ కారును పోలీసులు స్వాధీనం చేసుకుంటున్నారు. కారదా డ్రైక్లీనింగు షాపులో మూర్ఛపోయిన ఏడుగురికి ప్రథమ చికిత్స ఇరుగుతోంది....." అంటూ ఏదో అంటూండగా—

“మీ రెవరు?” అంది పద్మావతి.

అతడు తన పేరు చెప్పగానే ఆమె ఉలిక్కిపడింది. నిన్నటి దిశం కిల్లర్ తనకిచ్చిన చిరునామా— శీరశిడిదే! అంటే కిల్లర్ ఆ చిరునామాకు సందేశం అందజేయడానికి వేరే ఏర్పాట్లు చేసి వుండాలి. అంటే తను—మాస్టర్ కి సంస్థలో సభ్యురాలివని అతడికి ముందే తెలిసి వుండాలి!

— అ యి పో యి ం ది —

డబ్బుకోసం దారుణం !

వి.యస్. రావ్

దాదాపు ఖాళీగా వున్న రోడ్డువారగా టాక్సీ ఆగింది. అతను కిందికి దిగి తలుపుని నిర్లక్ష్యంగా తోళాడు. మీటరువేపు చూడకుండా ఇరవేయాపాయల నోటుని ద్రోవరు పక్కన నీటుమీదపడేలా విసిరి ముందుకి కదిలాడు.

సన్నటి ప్రైవేట్ లో దాగిన పాడుగాటి కాళ్ళు అతన్ని హుందాగా ముందుకి తీసుకెళ్తున్నాయి. మోకాళ్ళ కిందిదాకా సాగిన బ్రాన్ కలర్ రాజీవ్ గాంధీ జాబ్బా, భుజంమించీ వళ్ళాడుతోన్న గుడ్డసంచి, వంకీలుతిరిగిన జాట్టు, అంగుళం పొడవుపెరిగిన గెడ్డ ; గెడ్డంతో కలసి పోతూ కిందికి వొంగిన మీసాలు, గుబురు కనుబొమల కిందున్న కళ్ళన లోకంనుంచీ దాచేస్తున్న నల్లకళ్ళద్దాలు.

తనింకా ఆయిదు నిమిషాలపాటు నడవాలి.... అతను ఆగి, ఫిల్టర్ కింగ్ సిగరెట్ వెలిగించి సందులోకి తిరిగాడు. తను వారం రోజులుగా సేకరించిన సమాచారం

ప్రకారం, పదినిమిషాల క్రితమే వాళ్ళంతా అక్కడికి చేరుకుని వుంటారు. అక్కడికి చేరుకున్నాక వాళ్ళు సమయాన్ని వృధాచేయరు. రంచన్ గా వాళ్ళ కోజావారీ వ్యాపకం ప్రారంభమవుతుంది....

తను రంగప్రవేశం చేశాక, ఇవారీ వాళ్ళ కార్యక్రమానికి తేరపడుతుంది. ఆ తరువాత కొన్నాళ్ళపాటు వాళ్ళ కార్యక్రమం ఆగిపోతుంది. అది ఆగడం, సాగడం తను మాట్లాడే విధానంమీద ఆధారపడి వుంటుందని అతనికి తెలుసు. వాళ్ళలో, చాలా చాలా నిర్లక్ష్యంగా ప్రవర్తించేవాళ్ళలో ఎలా మాట్లాడాలో కూడా తనకి తెలుసు. తనకి నచ్చే విషయాన్ని నచ్చే విధానంలో వింటే, మనిషి సక్రమంగా రియాక్టు అవుతాడు.

మరో మలుపు తిరిగి అతను ఆగాడు. మురుగు కాలం మీద పడేసిన బండరాతికి ఆటవేపున వున్న చిన్న తలుపు మూయబడింది. తలుపు దగ్గరగా జరిగి అతను క్షణకాలం నిలబడ్డాడు. లోపల్నుంచి తగ్గు స్వరంలో మాటలు—నిజం చెప్పాంలే—కేకలు వినిపిస్తున్నాయి. చిరునవ్వుతో అతని పెదవులు విచ్చుకున్నాయి. సిగరెట్ పీకని కాలనలోకి విసిరి అతను తలుపుమీద ఆరచేతిని బోర్లించాడు.

అతని చెయ్యి బలంగా, నెమ్మదిగా ముందుకి కదిలింది. తలుపు కొద్దిగా కదిలింది. కిందిభాగంలో చప్పుడైంది. ఆ తలుపుకి గొళ్ళేం లేదనీ, చిన్న రాయి ఆడ్డంగా పెట్టబడిందనీ అతని తెలుసు. తలుపుమీద అతనిచేతి ఒత్తిడి యెక్కువైంది. బండరాతిమీద రాయి జరుగుతున్న చప్పుడు ఎక్కువైంది. తలుపు క్రియమంటూ లోపలకు జరిగింది. తలుపు సహాయంతో అతను చేతున్న

చప్పుడు లోపలి కేకల్ని నిశ్శబ్దంలో మంచేసింది.

పక్క-వాటంగా లోపలికి మారి ఆతను తలుపుని బలంగా చూశాడు. ఆతని బూటు రాయిని తలుపుకి అడ్డంగా తోసింది. ఆతను తలకొద్దిగా పెకలి ఎదురుగా చూశాడు. పది పన్నెండు తలుపు తనవేపు తిరుగు తున్నాయి. చాలా కళ్ళు తనవేపు ప్రక్కార్థకంగా, విసుగ్గా చూస్తున్నాయి.

దేవాలయం బాగా కలిగిన రోజుల్లో 'యాగ కాల'గా ఉపయోగపడిన మండపంలో వాళ్ళందరూ గుండ్రంగా కూచున్నారు. అందరి చేతుల్లోనూ పేక ముక్కలున్నాయి.

"ఎవరు?" గిరిజాల జట్టూ, పాడుగాటి గెడ్డం యువకుడు మొరిగినట్టు ప్రశ్నించాడు.

ఆతను మాట్లాడకుండా వాళ్ళ దగ్గరగా నడిచాడు. అగి రకరకాల భావాలతో తనవేపు చూస్తున్న వాళ్ళందరినీ చిరునవ్వుతో కలయికాశాడు.

"ఎవరు? ఎవరు కావాలి?" గెడ్డం యువకుడు ప్రశ్నించాడు విసుగ్గా.

"నేనే, మీరు, మీరందరూ కావాలి!" ఆతని కంఠం గంభీరంగా ధ్వనించింది.

"ఓహో.... చెయ్యి కలపడానికా? మెంబర్స్ ఫుల్ గా వున్నారు...."

"ఫర్వాలేదు నురూ ...సిండికేట్ మా నేనీ ఆతన్ని కలుపుకుని, లోపలా బయటా అడదాం!" గెడ్డం యువకుడి పక్కనే కూచున్న ఒక్క యువకుడు దాబుసరిగా అవుపిస్తున్న జాబ్బార్లకి సందీని ఆశగా చూస్తూ ఆనాడు.

అప్రయత్నంగా మొహాలు చూసుకుంటూ కళ్ళతోనే మేసేజ్ అందజేసుకుంటున్న యువకులందరినీ అతను చిరునవ్వుతో చూశాడు. “యంగ్ ఫ్రెండ్స్ నేను పేకాడానికి రాలేను!”

అందరి కలలూ అతనివేపు తిరిగాయి.

“మరి? ఎందుకొచ్చారు?” గడ్డం యువకుడు విసుగ్గా ప్రశ్నించాడు.

అతను మాట్లాడకుండా జుబ్బాజేబులోంచి పాకెట్ తీసి సిగరెట్ వెలిగించాడు. పాకెట్ ని వాళ్ళమధ్య పడేలా విసిరాడు. ఖరీదైన సిగరెట్ పాకెట్ ని చాలా కట్టు ఆశగా చూశాయి. గంభీరంగా ధ్వనించిన అతని కంఠం వాళ్ళ చూపుల్ని మళ్ళించింది.

“మీరందరూ చదువుకున్నవారనీ, నిరుద్యోగ రోగంతో బాధపడుతున్నవారనీ, నాకు తెలుసు! మీ అందరికీ, నిజం చెప్పాలంటే మీలాంటి వాళ్ళందరికీ సాయం చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను....”

“ఇంతకీ మీరెవరు?” ఒక యువకుడు అడుక్కిలాడు.

“కేశవరావ్, అయామ్ విక్రమార్కరావ్.”

“నా పేరు మీకెలా తెలుసు?” ఇండాకటి యువకుడు ఆశ్చర్యంతో అడిగాడు.

“నీ పేరేకాదు; ఇక్కడున్న నీ మిత్రులందరి పేర్నూ, అస్తంభానికి వీపు రుద్దుతున్నతని పేరుతప్ప—క్వాల్లిఫి కేవలం, కులగోత్రాలూ. అన్నీ నాకు తెలుసు!” అతను నవ్వుతూ సగర్వంగా అన్నాడు.

“మీరెవరు?” గడ్డం యువకుడు అనుమానిస్తూ అడిగాడు; చేతిలోని పేకముక్కల్ని పక్కవాడికి అందిస్తూ.

“ఇండాకే చెప్పాను, సోమనాథ్!” విక్రమార్క

రావు నవ్వుతూ అన్నాడు.

“పేరు కాదు, వృత్తి!”

“అనె. ప్లాయ్ డ్ యూత్ వెల్ పేర్ షెడరేషన్ యాక్టివ్ ప్రెసిడెంట్ ని....”

“ఆల్ రైట్.... ఇక్కడికి ఎలా వచ్చారు? ఎందుకు వచ్చారు?” సోమనాథ్ ఆశ్చర్యాన్ని దాచుకునే ప్రయత్నంచేస్తూ అన్నాడు.

“వారం కోజులుగా మీ అందరి గురించి వాకలు చేశాను ఇలా పేకాడుతూ కూచుంటే మీకు ఉద్యోగాలు రావని చెప్పడానికి వచ్చాను!” విక్రమార్కరావు నవ్వుతూ అన్నాడు.

“ఈ పేకాటముక్క మా పేరెంట్స్ ఇరవై నాలుగంటలూ చెప్తూనే వున్నారు! ప్రత్యేకంగా మీరు పని గట్టుకు రావాల్సిన అవసరంలేదు!” సోమనాథ్ కంఠంలో ఎగతాళి ధ్వనించింది.

విక్రమార్కరావు చిన్నగా నవ్వాడు. “పేరెంట్స్ చెప్పడంలో మందలింపూ, సాధింపూ వుంటాయి. నేను చెప్పడంలో సానుభూతి మాత్రం వుంటుంది!”

“చాలా మంచిది! మీ సానుభూతేమిటో చకచకా చెప్పేసి వెళ్ళండి. మా పస్టు మాకున్నాయ్!” పేకముక్కల్తో కత్తిరేస్తూ మరో యువకుడు వెక్కిరింపుగా అన్నాడు. అందరూ కిసుక్కున నవ్వారు.

“గుండూరావ్, నీపనీ, మీ అందరి పనీ పేకముక్కల్తో కాలాన్ని కత్తిరిస్తూ మీ అందరి దగ్గరా వున్న చిల్లర మొత్తాల్ని మీ అందరిమధ్యా రొటేట్ చేసుకోడమే! ఉద్యోగాలు సంపాదించడానికి మీ రెండుకు ప్రయత్నించలేదు?” విక్రమార్కరావు గంభీ

రంగా స్రశ్నించాడు.

“నాన్ పెన్స్! ప్రయత్నించడంలేదని మీరలా అన గలరు?” గుండూరావ్ కనిరాడు.

“యన్! ఎంప్లాయ్ మెంట్ ఎక్స్ చేజ్ లో పేరు నమోదు చేసుకున్నాం. ప్రకటనలు చదివి, అప్లి కేషన్ ఫారమ్స్ కొని, పెరిగిపోతున్న రేట్లు ప్రకారం పోస్టల్ ఛార్జీలు చెల్లించి, పోస్టల్వార్స్, డిడియా కొనుగోలు చేసి నాగలేకుండా ఆ పే చేస్తూనే వున్నాం. నాగలేకుండా పెరుగుతున్న బస్సు ఛార్జీల్ని ఆర్ టీసీకి చెల్లిస్తూ ఈ ఊరువాళ్ళు ఆ వూరికి, ఆ పూరివాళ్ళు ఈవూరికి ప్రయాణంచేసి కాంపిటిటివ్ ఎగ్జామ్స్ రాస్తూనేవున్నాం!” సోమనాథ్ ఎగతాళిగా అన్నాడు.

నవ్వులు విక్రమార్కరావుని చుట్టుముట్టాయి. చిరు నవ్వుతో ఆ నవ్వుల్ని పక్కకిల్చోస్తూ అతను వాళ్ళని తీక్షణంగా కలయజూశాడు.

“బౌను! కాంపిటిటివ్ ఎగ్జామ్స్ రాస్తున్నారు! ఫలితాలని ఎనాన్స్ చేయకుండా యేకంగా పరీక్షల్నే రద్దు చేసేస్తామే చేసిన ఖర్చునీ, చెల్లించిన పరీక్ష రుసుముల్ని రాసిన పరీక్షల్ని మరిచిపోయి తోకలు ఉపుకుంటూ పేకలు కలుపుతున్నారు!” విక్రమార్కరావు కంఠం వాళ్ళందరి మొహాలమీదా ఉప్పునీళ్ళు చల్లిన ఎఫెక్టు తెచ్చింది.

“నా డ్యూ యూ మీన్?” సోమనాథ్ శోపంగా అన్నాడు.

“ఉద్యోగ ప్రయత్నాల్లో మీరు ఓడిపోతున్నారు. ఆర్ రైట్ ఈమధ్య సిరుద్యోగ యువకులకి బ్యాంకులు ఎముకల్లేని చేతుల్లో అప్పలిస్తున్నాయి. అప్పులు తీసుకుని మీకు మీరే ఉద్యోగాలు యెందుకు ఇచ్చుకోలేదు?”

విక్రమార్కరావు ప్రశ్నించాడు.

“నాకు తెలిదేమా..... బ్యాంకులు అడిగిన వాళ్ళందరికీ అప్పు లియ్యవు!” గుండూరావు కసిగా అన్నాడు.

“నాకు తెలుసు. మీరందరూ అడిగారనీ, అప్పు సంపాదించలేకపోయారనీ కూడా నాకు తెలుసు!”

విక్రమార్కరావు వాళ్ళనే చూస్తూ అన్నాడు. “ప్రభుత్వ ఉత్తరువుల ప్రకారం బ్యాంకు ముఖం మీ కెందుకు అంద లేదో కనీసం కనుక్కోనే ప్రయత్నం మీరు చేయలేదని తెలుసు! అన్నిరకాల ఇంటర్వ్యూలూ వోడిపోయి సినిక్స్ గా తయారవుతున్న మీ లాంటి యువకుల్లో కొత్త చైతన్యాన్ని నింపడానికి ఫెడరేషన్ ఆవిర్భవించింది....”

“ఐసీ.... మీ ఫెడరేషన్ లో సభ్యులుగా చేరడానికి ఫీజు యెంతో....?” గుండూరావు తెలివిగా ప్రశ్నించాడు.

నవ్వులు.

విక్రమార్కరావు కింకిరించి పంకి ఇంకా వాళ్ళ మధ్య అలాగే పడున్న సిగరెట్ పాకెట్ ని అందుకుని, మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు. పాక ఉదుతూ తడేకంగా గుండూరావుని చూశాడు.

“ఇతర దేశాల్లో, గర్ల్స్ కంట్రీస్ ఉద్యోగాలు యేర్పాటు చేస్తామని ఆమాయకులని యేమార్చే సంస్థ ల్లాంటిది కాదు ఫెడరేషన్. పరీక్ష ఫీజులు గుంజి, అసలుకు ఎసుకుపెద్దూ, పరీక్షల్ని యేదో సాకుతో రద్దు చేసే ప్రయత్నం సంస్థయీ, ప్రభుత్వ సంస్థయీ లాంటిది కాదు ఫెడరేషన్....”

“అలాగా! అయితే, ఎలాంటిది మీ పెడతనం?”
గుండూరావు అడ్డొస్తూ అడిగాడు.

“గుండూరావ! చాలా పరీక్షలు రాసివుంటావ్! ఒక ప్రశ్న అడుగుతాను, సమాధానం చెప్పు! రెండేళ్ళ క్రితం — అనుకుంటాను... గ్రూప్ ఫోర్ ఎగ్జామ్స్ జరిగాయి. పాతికరూపాయలు రుసుం చెల్లించి నువ్వు ఆ పరీక్షకు హాజరయ్యావ్. ఏవో కారణాలు చూపించి, ప్రభుత్వం ఆ పరీక్షల్ని రద్దుచేసింది. ఒకరోజు విసుక్కుని, రెండోరోజు నుంచీ ఆ పరీక్షయం మరిచిపోయావ్. నిరుద్యోగి అయిన నువ్వు అప్పుచేసి చెల్లించిన పాతిక రూపాయల ఎగ్జామినేషన్ ఫీజు నీకు వాపసు వచ్చిందా?”

“లేదు....”

“నువ్వు చెల్లించిన రుసుం పరీక్ష రద్దయిన కారణంగా, న్యాయంగా నీకు రావాలి. అవునా?” విక్రమార్కరావు ప్రశ్నించాడు.

“అఫ్ కోర్స్.... తిరిగివ్వడం ప్రభుత్వం బాధ్యత!”
గుండూరావు జవాబిచ్చాడు.

“అడగడం నీ బాధ్యత. నువ్వు అడిగావా?” విక్రమార్కరావు ప్రశ్నించాడు.

“అఫ్ కోర్స్ ... లేదు.... అయితే, పత్రికల్లో కొంత మంది ఉత్తరాలు రాశారు. అయినా ప్రభుత్వం ఇవ్వలేదు....”

“మర్యాదగా ఇవ్వనప్పుడు కోర్టు కళ్ళి నీ సామ్మ వనూలు చేసుకోవాలని నీకు తెలీదా?”

“హు! కోర్టు! పాతిక కోసం కోర్టుఫీజు కిందా, లాయరు ఫీజు కిందా అయిందోందో, వెయ్యో తగలే

యాలి! మీ సలహాకి ధన్యవాదాలు!”

విక్రమార్క రావు చిన్న గానవాడు. నువ్వు నిరుద్యోగివనీ, కాంపిటిటివ్ ఎగామని గడుచేసిన కారణంగా చెల్లించిన నీ ఫీజుని నీకు తెలిగి ఇప్పించమనీ, లాయర్లని ధరించేశాకి నీకు లేదనీ హోజారుకు ఒక కారుచుక్క రావే హోజార్లే దమ్మిడీ ఖచ్చు లేకుండా నీ కేసు టేకప్ చేసి నీకు న్యాయం చేస్తుందని నీకు తెలుసా?”

గుండూరావుతోబాటు అందరూ ఆశ్చర్యంగా చూశారు. ఎవ్వరూ నోరు మెదపలేదు. విక్రమార్క రావు చిన్న గానవాడు. “ఇలాంటివన్నీ మిలాంటి కుర్రాళ్ళకు తెలియని నాకు తెలుసు. అందుకే, యువతిరానికి నవ చైతన్యం కలిగించడానికే ఫెడరేషన్ పుట్టింది....”

“ఓహో! తిరుగుబాటు నూరిపోయడానికి మీరు రయారయారన్నమాట! మీది యే పార్టీ మహాశయ?” సోమనాథ్ నవ్వాడు. అందరూ అతనితో శృతి కలిపారు. ఆ నవ్వు యితాళిగా బరువుగా, పదనుగా వుంది.

విక్రమార్క రావు నవ్వలేదు. సిగరెట్ పీకని గోడ వారగా గిరాటేసి అతను మెల్లగా తన కళ్ళని వాళ్ళ నుండి దాస్తున్న సల్లద్దాల్ని తొలగించాడు. రవ్వల్లా మెరుస్తున్న కళ్ళతో అందరినీ తీక్షణంగా, తడేకంగా చూశాడు. మెల్లిగా అతని పెదాలు కదిలాయి: “తిరుగుబాటు! తిరుగుబాటు మనిషి రక్తంలో వుంది. అయితే ఎప్పుడు, ఎందుకు, ఎలా తిరుగుబాటు చేయాలో మనిషికి తెలీను. మీకంటే బలహీనుల్ని సతాయించడానికి మీరు సులువుగా తిరుగుబాటు చేస్తారు. మీకంటే బలవంతుడు ఎదురై నప్పుడు తోకలు ముడుచుకుంటారు!”

“వాట్ డూ యూ మీన్?” సోమనాథ్ అరి

చాడు. తమ ఆటకు అంతరాయం కలిగిన విషయాన్ని అతనితోబాటు అందరూ మరిచిపోయినట్లున్నారు.

“మీ అభినూన హీరో నటించినంత పంజేసిన సినిమాని నవ్వం వస్తున్నా వందరోజులు ఆడించని థియేటర్ మీద రాళ్ళూ రప్పల్తో తిరుగుబాటు చేస్తారు. అయితే యెప్పుడు? థియేటర్ యెక్కువ భాగం అద్దాలతో నిర్మించబడినప్పుడు. అద్దాలు లేకుండా కేవలం రాతితో నిర్మించబడిన థియేటరుమీద మీరు తిరుగుబాటు చేయరు! అర్థమేందా?” విక్రమార్కరావు నవ్వుతూ అగి, మరో సిగరెట్ ముట్టించాడు.

వీధి చెప్పబోతోన్న సోమనాథ్ ని చెయ్యి తి వానినూ అతను చిరునవ్వు నవ్వాడు. “యంగ్ మెన్! రాజకీయ పార్టీలతో నాకు సంబంధంలేదు. నేను శాపించిన ఫెడరేషన్ లో దేశంలోని నిరుద్యోగులందరూ— ఆటోమాటిక్ గా—సభ్యులైపోయారు. వాళ్ళ పేర్లూ, వివరాలూ నమోదు చేసుకోనక్కర్లేదు! పైసా రుసుం చెల్లించక్కర్లేదు....”

“ఒక్క ఊణం....!” సోమనాథ్ అడు తగిలాడు. “ఇంకా మీరేం చేస్తారు? యెందుకు మీ కి తాపత్రయం?”

విక్రమార్కరావు చిన్నగా నవ్వాడు. “ఎందుకు మీ కి తాపత్రయం? అంటూ నేతాజీనీ, చంద్రశేఖర అజాద్ నీ, భగత్ సింగ్ నీ, సావర్కార్ నీ ఎవరేనా అడిగివుంటే ఏం సమాధానం చెప్పివుంటేవారో, ఆ సమాధానమే నాదీ! నేనేం చేస్తానో చెప్పకుండా, మీరేం చేయాలో చెప్తాను....”

ఊణకాలం అగి విక్రమార్కరావు ప్రారంభించాడు:

“మా అందరికీ టెంపరరీగా ఉద్యోగాలిస్తాను. ప్రభుత్వం ఇస్తున్న రోజువారీ వేతనంకంటే యెక్కువ మీకు చెల్లించబడుతుంది. ఆ ఉద్యోగ కాలపరిమితి కేవలం నెల రోజులు మాత్రమే....”

“అంతేనా?” గుండూరావు అడ్డు తగిలాడు.

“అంతే. అయితే, ఈ తాత్కాలిక ఉద్యోగం మీకు ఎంతో, ఎంతో తృప్తి నిస్తుంది. అంతా నేను అనుకున్నట్టు జరిగితే, మీ అందరికీ తగిన ఆర్థిక వున్న వాళ్ళకి—తరవాత, శాశ్వత ప్రాతిపదికమీద లాభం చేపూరుతుంది....”

“ఉద్యోగ మేమిటో చెప్పండి ...” గుండూరావు అడ్డు తగిలాడు.

“నువ్వండరా!” మరో యువకుడు మొదటిసారిగా నోరు తెరిచాడు. “మిష్టర్ విక్రమార్కరావు, మీ రిచ్చే నెలలో రిటైరైపోయే ఆ ఉద్యోగం మేం చేస్తామని యెందుకు అనుకుంటున్నారు?”

గర్వంగా చూస్తున్న ఆ యువకుడి కళ్ళల్లోకి విక్రమార్కరావు సగర్వంగా చూశాడు. ఏదో చెప్పబోతున్న అతన్ని మరో యువకుడి కంఠం అటకాయించింది.

“యస్! విక్రమార్కరావుగారి కథ బేతార కథలా సమ్మతకన్యంకాకుండా వుంది!”

అందరూ గొల్లున నవ్వారు. విక్రమార్కరావు తెల్లటి పళ్ళని చూపిస్తూ అందరినీ కలయజాశాడు. అతని చెయ్యి సంచీలోకి దూరింది. ట్రాంజిస్టర్ ఇవతలికి వచ్చింది, రెండు వందరూపాయల నోట్లకట్టల్ని అతను వాళ్ళమధ్య పడేలా నిర్లక్ష్యంగా విసిరాడు. చచ్చిపోయి కిందపడిన జింక మీదికి వాలుతున్న రాబందుల చూపుల్లా అంద

చూపులూ నోట్లకట్టలుమీద వాలాయి. గంభీరంగా ధ్వనించిన విక్రమార్కరావు కంఠం వాళ్ళ చూపుల్ని డబ్బుమించీ ఆతని మొహంమీదికి మళ్ళించింది.

“అది రెండువేలు, మీ అందరిదగ్గరా కలిసి వెయ్యి రూపాయలుకూడా లేవని నాకు తెలుసు. నేను వివరాలు చెప్పాక ‘ఉద్యోగం చేయను’ అని మీలో యే ఒక్కరినా అంటే ఆ రెండువేలనీ అక్కడే నదిలేసి వెళ్ళిపోతాను. ఉద్యోగం చేయడానికి అందరూ నై అంటే మీ జేబులన్నీ ఖాళీ చేసి, నా సంచీని నింపుతావా?....”

విక్రమార్కరావు ప్రశ్న యువకులందరి కలలమీదా కాస్తేపు వేశ్యాడుతూ వుండిపోయింది. ‘ఉద్యోగం చేస్తామని యెందుకనుకుంటున్నారు?’ అని ప్రశ్నించిన యువకుడు ముందుగా తేప్పరిల్లాడు.

“చూస్తూంటే, సాయంత్రందాకా చేతులు నొప్పెటేలా ముక్కులు కలిపి, పంచడంకన్నా, ఈ పందెం ఆకరణీయంగా అవుషిస్తోందే!”

బృందగానం తేవల్లో నవ్వులు ప్రారంభమయ్యాయి. విక్రమార్కరావు నవ్వుతూ ఆ యువకుణ్ణి చూశాడు. “హరిహర్రావు, ఈజంతా నువ్వొక్కడివే గలుస్తూ పోగేసుకునే పేకాట డబ్బులకన్నా నేనిచ్చే ‘ఈజీ జీతం’ యెక్కువుంటుంది. అంటే, అవలీలగా నేను ఇవ్వగలిగినంత మొత్తాన్ని ఒక్క గుల్ల చేసుకున్నా నువ్వు పోగు చేయలేవు! అంచేత....”

“ఒరేయ్ హరీ, నువ్వు కాస్తేపు నోరు మూసుకో!” అడ్డు తగిలిన సోమనాథ్ విక్రమార్కరావు తైపు చూశాడు. “సార్ యింతకీ ఉద్యోగం యేమిటి? మీ

రిచ్చేది ఎంత? వివరంగా చెప్పండి. అవునో కాదో చెప్పేస్తాం.”

“రైట్! మీరు నెలపాటు ఎన్యూమరేటర్స్ గా నేను నిర్ణయించే యేరియాలో నిర్ణయించే పని చేస్తారు. ఆ పని చట్టవిరుద్ధమేనని కాదని మొదటే చెప్తున్నా. చట్ట విరుద్ధమే అని మీలో యెవరేనా కలలో అనుకుంటే కూడా, వెళ్ళి పోలీసుల్ని కలుసుకుని నామీద రిపోర్టు ఇవ్వొచ్చు. నెలదాకా నేనుండే హోటల్ గదికి రోడ్దా మీరు వస్తూంటారు. ఏ రోజు జీతం ఆ రోజు పట్టు కళారు....”

“ఇంతకీ పనేమిటి?....” సోమనాథ్ విసుగ్గా అన్నాడు.

విక్రమార్కరావు నవ్వాడు. “సోమనాథ్, ఉద్రేక పడకు! పనేమిటో చెప్పకుండా చెప్పినపని చేయించుకోకుండా, ప్రామిస్ చేసిన జీతం యివ్వకుండా వుండను! ఉద్యోగనిర్వహణలో మీరు కొంతమారం వెళ్ళాల్సి వుంటుంది కూడా. అలాంటప్పుడు కిలోమీటరుకు పది రూపాయలు టి. ఏ. చెల్లించబడుతుంది. బస్సుల్లో, పెక్కిళ్ళ మీదా, కాలి నడకనా — యెలా వెళ్ళినా సరే....”

అతను ఆగి మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు. విక్ర బృందం మొహాల్లో ప్రత్యక్షమవుతున్న జతూహలాన్ని తృప్తికరంగా చూస్తూ ప్రారంభించాడు:

“బైటి ప్రదేశాలకు వెళ్తే కిలోమీటరుకు పది రూపాయలు ఇస్తానన్నాను. ఒక ర్యక్తి ఉదయం పది నుండి సాయంత్రం అయిదుగంటలలోగా నేను యిచ్చే పనిలో యెంత చేయగలడో నాకు తెలుసు. నా అంచనా

ప్రకారం పనిచేసినవాళ్ళకు లోజా! ముప్పైరూపాయల పారితోషికం లభిస్తుంది. తక్కువ పని చూపిన పారితోషికం తగ్గుతుంది. ఎక్కువ చేస్తే ఎక్కువ వస్తుంది...." విక్రమార్కరావు అగి తన శ్రోతల మొహాల్లోని ఆశ్చర్యాన్ని చిరునవ్వుతో గమనించాడు.

"ఇప్పుడు మీరు చేయల్సిన పనేమిటో చెప్పాను. జాగ్రత్తగా వినండి" విక్రమార్కరావు చెప్పసాగేడు. యువకులంతా జాగ్రత్తగా వినసాగేరు.

"నిలబడే వున్నాడు; కూచోండి సార్...." విక్రమార్కరావు చెప్పిందంతా నమ్మలేకట్టు విన్న సోమనాథ్ మర్యాదగా అన్నాడు.

విక్రమార్కరావు కూచోలేడు. చిన్నగా నవ్వుతూ తను కిందపడేసిన వందరూపాయల నోట్లకట్టల్ని చేత్తో చూపించాడు.

"పంచెం! హరిహర్రావ్!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

చిన్నగా నవ్వు ప్రయత్నంచేస్తూ, హరిహర్రావు జేబులో చెయ్యిపెట్టాడు. విక్రమార్కరావు అతన్ని వారించాడు. "మీకు నమ్మకం కలిగించడానికి పంచెం తీశాను. సామాజిక స్పృహ వున్న మీలాంటి వాళ్ళు నేనిచ్చే పనిని లైక్ చేస్తారని నాకు తెలుసు!" అంటూ అతను నోట్లకట్టల్ని అందుకుని సంచీలో పడేసుకున్నాడు.

"మీరు పన్నెండుగురున్నారు. ఇంకా మీ మిత్రులు యెవరేనా వుంటే నా తరపున మీరే వాళ్ళకి ఉద్యోగం ఇవ్వొచ్చు. ఈ ఎన్యూమరేషన్ యెంత త్వరగా పూర్తయితే అంత మంచిది. అందరూ కలిసి ఇవారై రాత్రి ఏడింటికి నన్ను హోటల్ ఆగ్రెష్, నల్లయ్యో సెంటరు గదిలో కలుసుకోండి. ఆవసరమైన పేపర్స్ అవీ

ఇస్తాను....”

సోమనాథ్ లేచి నించున్నాడు. “ఒక్కక్షణం సార్! చేయాలైన పనేమిటో చెప్పారు. ఆ పని ఎందుకు చేయిస్తున్నారో చెప్పలేదు ”

“చెప్పను!” విక్రమార్కరావు అడ్డొస్తూ అన్నాడు. “ప్రస్తుతానికి మీరు ఎంత తెలుసుకోవాలో అంత చెప్పాను. రాత్రికి మరికొన్ని వివరాలు చెప్తాను. ఒకటి మాత్రం చెప్పగలను: మీరు చేయబోయే ఎన్యూమరేషన్ వర్క్ మూలంగా యెవ్వరికి యే విధమైన నష్టమూ రాదు....”

“ఏమిటి గ్యారంటీ?” గుండూరావు సోమనాథ్ దగ్గరగా జరుగుతూ అడిగాడు.

విక్రమార్కరావు అతన్ని విరునవ్వుతో కదేకంగా చూశాడు.

“గుండూరావ్, నువ్వే ఊహించు! నవ్వు చేయ బోయే ఎన్యూమరేషన్ వల్ల ఎవరికేనా, ఏదేనా నష్టం వాటిల్లే అవకాశం వుండేమో ఆలోచించు!”

గుండూరావు పెదవి కొరుక్కుంటూ సాలోచనగా తల పంకించాడు.

“ముందుగానే మరో వరకు విధిస్తున్నా: ఎవరేనా మిమ్మల్ని ప్రశ్నిస్తే ‘క్వాటిస్టిక్స్ ఇండియా’ సంస్థ తరపున మీరు పంజేస్తున్నట్టు చెప్పండి. లేనిపోనివి ఊహించి చెప్పకండి!” విక్రమార్కరావు సిగరెట్ మట్టిస్తూ అన్నాడు.

“ఎందుకో తెలుసుకుంటే పనిచేయడానికి బావుంటుంది....” హరిహరరావు మెల్లిగా అన్నాడు.

విక్రమార్కరావు అతనివైపు తిరిగాడు. “హరిహర

రావు అన్నింటినీ నాన్నడం నీకు అలవాటని నాకు అర్థమవుతోంది. నీలాంటి యువకులు చాకులా వుండాలి. నాన్నడు వ్యవహారం నాకు నచ్చదు. మీ అందరికీ నచ్చితేనే పనిలోకి దిగండి. లేదంటే, రాత్రికి సరిగ్గా విడుదలనన్న కల్సుకోకపోతే మీకు ఇవ్వలేదని నిర్ణయించి మరో గ్రూపుకి ఈ పని అప్పగిస్తాను. మీలాంటి నిరుద్యోగులు ఇంటికి ఇద్దరున్నారు!

హరిహరరావు సోమనాథ్ ఇప్పుడు యిబ్బందిగా చూశాడు. సోమనాథ్ దగ్గి. గొంతు సవరించుకున్నాడు. “ఆల్ రైట్.... చట్టవిరుద్ధంగా యేదీ జరగదంటున్నారు గనుక, మేం ఈ పని చేస్తాం. మీరిచ్చేదో పన్నెండు గురమే పంచుకుంటాం!”

విక్రమార్కరావు అతని కళ్ళలోకి తీక్షణంగా చూశాడు. “సోమనాథ్, నువ్వు, నీ మిత్రులూ చట్టం గురించి చాలాసార్లున్నారు. నాన్నలు తెచ్చిన బియ్యంతో అమ్మలు వండిన అన్నాన్ని తృప్తిగా తిని పాడుబడిన గుడిలో దబ్బెట్టి పేకాడుతూ కూచోడం చట్టసమ్మతమైన పని అనుకుంటున్నావా?”

సోమనాథ్ గుటకలు మింగుతూ చూశాడు. విక్రమార్కరావు అతని భుజమ్మీద చెయ్యేశాడు. “యంగ్ మాన్, మీరు ఖానీలు చేయబోవడంలేదు; దోపిడీలు చేయబోవడంలేదు. బస్సులకు నిప్పు పెట్టబోవడంలేదు. అఫీసులమీదా, పోలీస్ స్టేషన్లమీదా రాళ్ళవర్షం కరిపించబోవడంలేదు. ‘క్లాటన్స్ కో ఇండియా’ సంస్థ కోసం మర్యాదకరమైన ఉద్యోగం చేస్తున్నారు!”

సోమనాథ్ మొహం చిరునవ్వుతో వికసించింది. “ఓకే సార్! వస్తాం....”

“రైట్! అయితే, నేను వస్తా!” విక్రమార్కరావు
నవ్వుతూ అన్నాడు....

2

తెల్లపాంటులోకి దోపిన తెల్లవర్షం. నడుముచుట్టూ
బిగుసుకున్న సన్నటి బెల్లు, తళతళమంటున్న నల్ల బూట్లు,
ఫోటోసన్ అద్దాలు ఖరీదైన డ్రేఫ్టుతో ఆతని మొహానికి
అందాన్నీ, హుందానీ తెచ్చిపెడుతున్నాయి. ఆతని
మెడని చుట్టిన బ్రౌన్ కలర్ ముస్లిన్ శివుడి మెడలో
వేళ్ళాడుతూ నిద్రపోతున్న పాములా వుంది. పేన్ మెంట్
మీద నిలబడి ఆతడు సన్నటి మీసాలన్నీ వేలితో దువ్వు
కున్నాడు. ఛాత్రపాంశంలో, ముస్లిమ్ మీద వేళ్ళాడుతున్న
‘క్యానన్’ కెమెరాని ఓపారి సర్దుకుని ఆతను తీవిగా రోడ్డు
దాటాడు....

బ్యాంక్ తెరిచి గంటన్నర దాటింది. తన అంచనా
ప్రకారం ఇవాళ అట్టే రద్దీ వుండదు. శలవు దినంగా
మారిన ఆదివారం రెట్టింపుచేసే భారతదర్శనంతా నిన్ననే
బ్యాంకుమీదికి ఆవురావురంటూ ఎగబడి వుంటారు; ఏకా
దశినాడు ఉపవాసం చేసి, ద్వాదశినాడు భోజనాలకి
ఎగబడేవారేలా! ఇవాళ. ఈ సమయంలో తనక్కావల
సిన వ్యక్తి అంత బిజీగా వుండడు....

గ్లాస్ డోర్ని తోసుకుంటూ ఆతను బ్యాంకు లోపలికి
జొరబడ్డాడు. మందకొడిగా లావాదేవీలు సాగుతున్న
కౌంటర్లకి పక్కగా. అద్దాల మందిరంలో కూచున్న
మేనేజర్ ని క్షణకాలం చూస్తూ అలాగే నిలబడ్డాడు.
మేనేజరు తటాలున లేచి నిలబడ్డాడు. తన ఎదురుగా
నించున్న పంచె, జాబ్బా—పెద్దమనిషివైపు వొంగి ఆసే
శంతో కరచాలనం చేస్తూ వుండిపోయాడు. ఆతని పెద

వులు కదుల్తున్నాయి. అయితే అతని మాటల్ని అద్దాలు మింగేస్తున్నాయి. జబ్బా అతను అద్దాల గదిలోంచి యికతలికి నడిచాడు. మేనేజర్ కూచుని, ఆవులించి, టేబుల్ సాయగులోంచి సిగరెట్ పాకెట్ ని ఇవతలికి తీశాడు.

రెండోసారి, అద్దాల తలుపుని తోసుకుంటూ అతను మేనేజర్ గదిలోకి దూరాడు. అగ్గిపుల్ల వెలుగుతున్న దోసిలిమీదికి వచ్చిన తలని పైకెత్తి మేనేజర్ అతన్ని ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

“అయామ్ శౌరి, జర్నలిస్టు....” అన్నాడతను చిరు నవ్వుతో టేబుల్ ముందుకి నడుచూ. అతను ముందుకు చాచిన చెయ్యివేపు ఒకసారి చూసి, మేనేజర్ దండ పాణి చూపుల్ని అతని మొహంపైకి మర్పించాడు. వెడల్పాటి మొహంలో గుబురు కనుబొమల కిందున్న అతని చిన్న చిన్న కళ్ళు ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తున్నాయి.

“‘మదర్ నేషన్’ పత్రిక తరఫున ఇంటర్వ్యూ చేయడానికి కచ్చాను!” శౌరి నవ్వుతూ అన్నాడు.

అనందం, అనుమానం రెండూరకాల రంగుల్లా కలుస్తూ, విడిపోతూ దండపాణి మొహమ్మీద ప్రత్యక్షమయ్యాయి. క్షణకాలం తటపటాయించి, ఇంకా ముందుకు సాగే వున్న శౌరి చేతిని చూస్తూ అప్రయత్నంగా కొద్దిగా పైకి లేచి చేతిని కలిపాడతను. శౌరి పొడుగాటి వేళ్ళు దండపాణి మొద్దువేళ్ళని చుట్టుకున్నాయి.

“సి డౌన్!....” అంటూ దండపాణి థర్సీలో వాలాడు.

“థాంక్స్....” అంటూ శౌరి కూచుని బ్రీఫ్ కేస్ ని టేబుల్ మీద పెట్టుకున్నాడు.

“ఇంటర్ వ్యూ.... జీనికి?” దండపాణి ప్రశ్నించాడు.

“మిస్టర్ దండపాణి, “మదర్ నేషన్” యాలింగ్ పార్టీని అన్నివిధాలా సహృద్యచేసే ప్రతిక అని మీకు తెలుసుకుంటాను ...”

“అయ్యా సారీ....” దండపాణి అడు కలిలాడు, “నేను అంతగా మాగజీన్స్ చదవను, చదివినంత వరకూ యే ప్రతిక యే పార్టీని సహృద్య చేస్తుందో, యెందుకు చేస్తుందో యేమీ ఆరంభాని పరిసితి యేర్పడింది నాకు!”

శౌరి చిన్నగా నవ్వాడు, “కమిటెడ్ జర్నలిజం ఆధారంలో నడిచే ప్రతికల నడవడిక అలాగే వుంటుంది రెండి....”

“మీ ప్రతిక “కమిట్” కాలేదా?” దండపాణి తెలివిగా ప్రశ్నించాడు.

“కమిట్ అయ్యింది: ప్రజలు ఎన్నుకున్న ప్రభుత్వాన్ని, అంటే మెజారిటీ ప్రజల్ని సహృద్య చేయడానికి!” శౌరి నవ్వుతూ అన్నాడు.

“ఐసీ....మిస్టర్ శౌరి ...అరుణ్ శౌరి అనే పేర్ని అడపాదడపా విన్నాను. మీ పేరూ అలాగే వుంది, అతనికి మీరూ యేదేనా బంధుత్వం వుందా?” దండపాణి విషయం మార్చి అడిగాడు.

“మా యిద్దరిదీ ‘అక్షరాల బంధుత్వం’ మాత్రమే! అన్నట్టు యే విషయంగా మిమ్మల్ని ఇంటర్వ్యూ చేయబోతున్నానో మీరు అడగలేదు!” శౌరి నవ్వుతూ అన్నాడు.

“మీరు నన్ను ఇంటర్వ్యూ చేయరు!” దండపాణి నవ్వుతూ అన్నాడు.

“వై?....” శౌరి ఆశ్చర్యంతో ప్రశ్నించాడు.

“బికాన్.....ఆయామ్ ఇంటర్వ్యూ పై; పబ్లిసిటీ పై!”

శౌరి పకపక నవ్వాడు. “మీ గురించి మాకు ఖచ్చితమైన సమాచారమే అందిందని మీ మాటలు చెప్పున్నాయి! కేంద్రం బదును వర్గాలకి “లోన్ మేళాలు” నిర్వహిస్తోంది, ఆ లోన్ మేళాను సంపూర్ణంగా జయప్రదం చేసిన చాలా కొద్దిమందిలో మీరు ఒకరు. ఆంధ్ర ప్రదేశ్ లో మీ రొక్కరే....”

“మీ కలా తెలు?” దండపాణి అడ్డు తగిలాడు.

“సెంటర్ ఫైనాన్స్ వర్గాలు మాకు అంతా సమైక్యతగా ఉన్నాయి. నిజం చెప్పాలంటే, లోన్ మేళాను జయప్రదం చేసిన మీలాంటి ఉత్సాహవంతులతో ఇంటర్వ్యూల్ని ప్రచురించమని ఆ వర్గాలే మా ప్రతికని అడిగాయి. సెంటర్ ఫైనాన్స్ మినిస్టర్ ఆఫీసునుండే కావాలంటే మీకు సూచనలు తెప్పించి మీ “ఇంటర్వ్యూ సిగ్గు”ను ఎగరగొట్టగలం!” శౌరి నవ్వుతూ అన్నాడు.

చివరిదిమ్మ లాగి సిగరెట్ ని యాష్ ట్రేలో నొక్కి దండపాణి చిరునవ్వుతో చూశాడు. “నన్ను ఇంటర్వ్యూ చేయకుండా మీరు వదిలేలా లేరు!”

“యూ ఆర్ టైట్! లోన్ మేళా నిర్వహణలో మీరు పడిన సాధకబాధకాలూ, మీ అనుభవం, ప్రజల రియాక్షన్, మీ సిబ్బంది సహకారం, అభ్యర్థుల సెలక్షన్ లో మీరు పాటించిన పద్ధతి—ఒక టేమిటి....అన్నీ మీరు వివరించాలి!” శౌరి ఉపయోగంగా అన్నాడు.

దండపాణి ఇబ్బందిగా చూశాడు. “ఆ వివరాలన్నీ దేనికి?”

శౌరి చిన్నగా నవ్వాడు. “మీరు పత్రికలు అంతగా చదవరన్న మాట నిజమే అనిపిస్తోంది. నిరుద్యోగుల్ని, బడుగువారిని ఆదుకునే దృక్పథంతో, అడ్డంకుల్ని తొలగించి ధారాళంగా కేంద్రం అమలుచేస్తున్న లోన్ మేళాల్ని అపార్థం చేసుకుని, స్వార్థంతో విపరీతాచారాలు తీసి తిక్క ఊహల్లో యధార్థాన్ని కప్పెట్టి లోన్ మేళాను ఒక ఫార్స్గా చిత్రించడానికి కొన్ని పత్రికలు శక్తివంచన లేకుండా కృషి చేస్తున్నాయి....”

“ఐనీ....” దండపాణి అడ్డు తగుల్తూ బుర్రని ఆడించాడు.

“అమ్మకం పెంచుకోడానికి ఆ పత్రికలు చేస్తున్న ప్రచారం అసత్యమని నిరూపించడానికి కేంద్ర ఆర్థిక శాఖ వర్గాలు — మనలో మాటగా చెప్పుకోవాలంటే — ఫైనాన్స్ మినిస్టర్ గారు — నిశ్చయించుకున్నారు. ఆ ప్రయత్నంలో భాగంగా నేను మీ దగ్గరకు వచ్చాను....” శౌరి కంఠం తగ్గించి అన్నాడు.

“ఐనీ....”

“యూనీ మిస్టర్ దండపాణి, ఈ ఇంటర్వ్యూ మూలంగా కేంద్రం గురించే కాకుండా, ముఖ్యంగా మీ బ్యాంక్ ప్రజలకి చేసిన, చేస్తున్న సేవలగురించి బ్రహ్మాండమైన ప్రచారం లభిస్తుంది. మీది జనప్రియమైన బ్యాంక్ అవుతుంది....”

“అదలా వుంచండి!” దండపాణి నవ్వుతూ అడ్డు తగిలాడు. “ప్రస్తుతం నేను దిజీగా వున్నాను....”

“నేను వచ్చినప్పట్నుంచీ మీరు ఫ్రీగా నే వున్నాను!” శౌరి నవ్వుతూ అన్నాడు. “ఇవారే ఆటే రమ్ లేదు!”

దండపాణి చిరునవ్వు నవ్వాడు. “ఆర్.కె.ట్.
పది నిమిషాల్లో మీ పని ముగించాలి. చక చకా అడ
గండి....”

శౌరి మెల్లిగా బ్రీఫ్ కేస్ ను తెరిచాడు. అందులోంచి
యింప్లైర్డ్ టేబుల్ కార్నర్ ని తీసి టేబుల్ మీద
పెట్టాడు.

“నేను అడగడం, మీరు చెప్పడం, నేను రాసు
కోడం—ఇవన్నీ చాలా కాలాన్ని తీసేసే పనులు. ఇద్దరం
పిచ్చాపాటిలాగా మాట్లాడుకుందాం. మన సంభాషణ
రికార్డువుతుంది. తరువాతి దాని ఆధారంతో నేను ఇంట
ర్యూకి ఆక్షరరూపం ఇస్తాను....”

“జస్టిస్ మెంట్” మేనేజర్ దండపాణి అతన్ని
వారించాడు. “మీరు అడగండి; నేను చెప్తాను. అంతే!
నా కంఠాన్ని క్యాపిట్ లోకి ఎక్కించడం నాకు ఇష్టం
లేదు....”

“ఎందుకు?” శౌరి కళ్ళు చిటిక్తూ ప్రశ్నించాడు.

“టేబుల్ అనగానే నాకు ఆమెరికా మాజీ ప్రెసి
డెంట్ నిక్సన్ కర్నాటక మంత్రి వీరప్ప మొయిలీ గుర్తు
కొస్తారు! ఏ విధంగానూ కమిట్ అవడం నాకు ఇష్టం
లేదు....” దండపాణి సిగ్గుపడుతూ నవ్వుతున్నట్టు నటించాడు.

శౌరి అతన్ని క్షణకాలం తడేకంగా చూశాడు.
“నేను అడుగుతాను; మీరు చెప్తారు. అప్పుడు కమిట్
అవరా?”

“అది వేరే సంగతి....”

“మిస్టర్ దండపాణి, ఉద్యోగంలో చేరేసరికి మీరు
ప్రభుత్వానికి, తద్వారా ప్రజలకి కమిట్ అయ్యారు.

మీ ఉద్యోగ విధికి కమిట్ అయ్యారు. కాదంటారా?....”

“అది వేరే సంగతి!”

“అన్నీ వేరే సంగతులే అయితే, అసలు సంగతి యేమటో మీరే చెప్పండి!” శౌరి నవ్వుతూ అన్నాడు.

దండపాణి చిన్నగా నవ్వాడు. “అసలు సంగతి: మీరు అడుగుతారు; నేను చెప్తాను. మధ్య ఆ టేపూ గీపూ వుండదు!”

“మిస్టర్ దండపాణి, మీ రెప్పుడైనా ఇంటర్వ్యూలో పాల్గొన్నారా?”

“లేదు.”

“ఎవరేనా, యెవరేనా ఇంటర్వ్యూ చేస్తూంటే చూశారా?”

“ఆ ఆదృష్టం కూడా పట్టలేదు!”

“అందుకే మీకు యిలాంటి ఇంటర్వ్యూల గురించి తెలీదు!” శౌరి నవ్వుతూ అన్నాడు. “మీ రొకటి చెప్తారు; తొందరలో నే నొకటి రాసుకుంటాను. అచ్చయ్యాక నేను తప్పుగా రాశానని మీరు గొడవ చేస్తారు....”

“అదంతా నాకు అనవసరం. నా పరతులకు లోబడి మీరు ఇంటర్వ్యూ చేస్తే చేయండి; లేకపోతేలేదు!” దండపాణి లేచి నించున్నాడు.

శౌరి కుర్చీలో వెనక్కి వాలాడు. దండపాణి మొహంలోకి కాసేపు తదేకంగా చూస్తూ వుండి పోయాడు. మెల్లిగా ఆతని మొహంమీద చిరునవ్వు ప్రత్యక్షమైంది. ఆతను తటాలున లేచి, ఎత్తుగా నిలబడ్డాడు. ఆతని మొహంమీది చిరునవ్వు ఆంతర్ధానమైంది.

“ఓకే, మిస్టర్ దండపాణి. థాంక్యూఫర్ యువర్ నాన్ టోపరేషన్! ‘ఆదర్శ-మేనేజర్ తో గోష్టి’ కిరికకింద మీ ఇంటర్వ్యూని ప్రచురించి సర్క్యులేషన్ ని ఆకాశం ఎత్తుకి పెంచుకోవాలన్న తాపత్రయం మా పత్రికకిలేదు. ఫైనాన్స్ మినిస్ట్రీ మా పత్రికని కోరింది. మా పత్రిక నన్ను కోరింది; వచ్చాను. అంతే. మీరు యోగుతో సహకరించడంలేదని పత్రిక సంపాదకుడికి తెలియజేస్తాను. ఆయన మినిస్ట్రీకి తెలియజేస్తారు. మినిస్ట్రీ మీ ఛేయిర్మన్ కి—కావాలంటే—తెలియజేసుకుంటుంది! వస్తాను!”

ఔవ్రికార్డర్ని మళ్ళీ బ్యాగులో పడేసుకుని వరుణ్ శారి గుమ్మం వేపు కదిలాడు. ఇంకా తనని ఆగమని పోచ్చు రించని దండపాణి గురించి ఆశ్చర్యంతో ఆలోచిస్తూ డోర్ హండిల్ మీద చెయ్యి వేశాడు.

హండిల్ని తిప్పకుండా, తలని తిప్పాడు. మేనేజర్ దండపాణి ఏంచేయాలో లోచనివాడిలా చూస్తున్నాడు. “మిస్టర్ దండపాణి, అదృష్టాన్ని మీరు ఆమడదూరం లోనేస్తున్నారు. మీ ఇంటర్వ్యూలని రేడియోలో, టీవీలో కూడా ప్రసారం చేయడం మంచిదని మా పత్రిక ద్వారా నేను పైవాళ్ళకి నూచిస్తూ సిఫార్స్ చేశాను. గుల్లో న తలా బకికాలని మీరు నిర్ణయించుకుంటే నీ నేం చేయలేను!”

దండపాణి మోహంమీద రంగులు మెలికలుతిరిగాయి. అతని పెదవులు కదిలాయి. “ఇలా రండి. టీ తాగుతూ ఆలోచిద్దాం....”

సాలోచనగా టీ తాగి, కప్పును కిందపెట్టి, సాలో

చనగా శౌరివేపు చూశాడు దండపాణి.

“మీ జర్నలిస్టులు మొండిఘటాలని నిరూపించారు! మీ ప్రశ్నలు యెలా వుంటాయో నాకు తెలీదు. కొన్నింటికి నేను సమాధానం చెప్పలేకపోవచ్చు. యెందుకంటే ఈ గోప్యత నేను ప్రేమింపలేదు....”

“నాకు తెలుసు!” శౌరి నవ్వుతూ అడ్డుకొనిపోయాడు. “సాధారణంగా ఏ బ్యాంకు మేనేజరేనా కట్టుకూడా సమాధానాలు చెప్పగలిగే అతిసాదా ప్రశ్నలు యెక్కువగా మనం వేసుకున్నా కూడా, పాఠకుల ఇంటికి వెళ్లి లాగిపట్టే, మీ బ్యాంకునేవల్నీ ఋణాల పంపిణీలో ప్రభుత్వం అవలంబించిన విధానాన్నీ ప్రభుత్వ సహాయాన్ని ధనరూపంగా మీరు పంపిణీ చేసిన పద్ధతి, ముఖ్యంగా ఋణసౌకర్యం పొందిన వ్యక్తుల సంఖ్య, పంపిణీ మార్గం సామూహిక, మీరు చెల్లెట్టు చేసిన వాళ్ళలో పురుషులూ, స్త్రీలూ, అంగభేదాలూ వున్నవాళ్ళూ, ఎన్ని అప్లికేషన్స్ వచ్చాయో, ఎన్నింటినీ మీరు ఆమోదించారో, ఏ ప్రాతిపదికమీద ఆమోదించారో....” పీకలెన్ ఏజెంట్లా చకచక చెప్పుకుపోతున్న శౌరికి దండపాణి అడ్డుకొనిపోయాడు.

“అగండాగండి! మీరడగబోయే వివరాలలో చాలా మట్టుకు నేను చెప్పలేనవి!” అతను నవ్వుతూ అన్నాడు. “పోగైన అప్లికేషన్లూ, చెల్లెట్లయిన అభ్యర్థులూ మొత్తాలూ వగైరాలన్నీ సరమానవుడికి గుర్తుండవు....”

“ఎందుకు?” శౌరి అడ్డుకొనిపోయాడు.

“నా ఏరియాలో క్రాష్ప్రోగ్రాం కింద లోన్ మేళా యేర్పాటైంది. మంత్రిగారు వారం రోజుల్లో వచ్చి ‘లోన్ మేళా’ స్వయంగా నిర్వహిస్తామన్నారు. కొన్ని

వేలమందికి కొన్ని లక్షల మొత్తం బట్టాడా చేయాలని నాకు అర్థమౌచింది. సిబ్బంది మొత్తం తన్నుకు చచ్చాం. నేకరించిన బోలెడన్ని దరఖాస్తులు పరిశీలించి, తగిన అభ్యర్థుల్ని సెలెక్ట్ చేయడంలో అందరికీ దాదాపు విచ్చిపట్టేసింది. రోజుకి ఐదవైనా లక్షల గంటలు మాత్రమే వున్నాయి కాబట్టి చాలా చాలా శ్రమపడ్డాం. నలభై యెనిమిది గంటలకోసా, పద్నాలుగు రోజుల వారాలా ఉంటే బాగుండేదనిపించింది!” దండపాణి నవ్వుతూ అగాడు.

“బ్రహ్మాండంగా చెప్పారు! రెండు మూడు ప్రశ్నలకి ఇలా సమాధానాలు చెప్తే చాలు. మీ ఇంటర్వ్యూ నూపర్ హిట్ అయిపోతుంది! మాకు, ఫైనాన్స్ మినిస్ట్రీకి కావాల్సింది మీరు పడినశ్రమా, అతిశక్తివంత వ్యవధిలో అనుకున్నది సాధించిన విధం—ఇవే ప్రముఖంగా మనకి కావాల్సింది!” శౌరి నవ్వుతూ ఉద్రేకంలో అన్నాడు.

దండపాణి మొహం బడల్పుగా సాగింది. “మా శ్రమని అంకల్లో చెప్పాలంటే చిక్కు! ఎందుకంటే గ్రామ్ ప్రోగ్రాంలా తయారైన లోన్ మేళా మమ్మల్ని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసేసింది. అప్లి కేషన్లు, నెచెక్షన్లు, పంపిణీ మొత్తాలూ వగైరా వివరాలు తెలిపే స్టేట్ మెంట్స్ తయారుచేయడానికి జాత్తిగా వ్యవధిలేక పోయింది, అంతే....”

“నెవర్ మిండ్! మీలో గోష్టి హాలెట్ అయి తీరుతుందని నాకు తెలుసు. ఇవాళ మంగళవారం. నేను మిమ్మల్ని వదిలేస్తాను. ఒక చక్కటి కథలా ఈ ఇంటర్వ్యూ తయారుచేయాలని ఆలోచిస్తున్నాను. అన్ని ప్రతికలలోనూ వస్తున్న, శీరిక చదవగానే పాఠకులు

చేజీలు తిప్పేసున్న ఇంటర్వ్యూల్లా కాకుండా సరి
కొత్తగా వుండేలా మనిదగం దీన్ని తీర్చిదిద్దతాం.
తప్పాదున మనదేశంలాంటి డెవలప్మెంట్ కంట్రీస్ నిర్వహించే
లోన్ మేళాలకి స్ఫూర్తి ఇచ్చేవిధంగా మీలో
గోష్టి రూపొందిస్తాం....సో....ఎల్లుండి గురువారం నేను
మిమ్మల్ని కలుసుకుంటాను. అరసర మెన బాటిస్టిక్స్ మీరు
మీముందుంచుకోండి. గంటలో ఇంటర్వ్యూ ముగిసి
పోవాలి. ఎల్లుండి ఈనినింగ్ ఇంటర్వ్యూని డిక్టాచ్
చేస్తానని ప్రతీకటి టెర్ మెసేజ్ పంపేస్తాను. స్పెన్
కేటాయిస్తారు. అండ్ ఐ విల్ ట్రై టు గెట్ యూవర్
ఫోటో ఆన్ ది కవర్ ఇన్ కలర్...మీ కలర్ ఫోటో
వుందా....వదులెండి....ఇంటర్వ్యూ సందర్భంలో నేను
తీసాగా! 'ది లయన్ ఆఫ్ లోన్' అన్న కాపీకి
సరిపడేలా మీ ఫోటో తీర్చాం...."

"అదంతా అరసరమంటారా?" దండపాణి ఉక్కిరి
బిక్కిరవుతూ ప్రశ్నించాడు.

"మీ ప్రశ్న మీ అమాయకత్వాన్ని తెలియజేస్తోంది.
యూ ఆర్ సింపుల్ అండ్ మెడెస్టు! తరవాత
చూడండి. ఫైనాన్స్ మినిస్ట్రీ విలువా, ముఖ్యంగా దేశ
వ్యాప్తంగా మీ బ్యాంక్ విలువా, ఇంకా ముఖ్యంగా
మీరు పనిచేస్తున్న ఈ బ్రాంచి విలువా, ఇంకా
ముఖ్యంగా మీ విలువా ఎలా పెరిగిపోతాయో! ప్రభుత్వం
అతి సులభంగా తలపెట్టిన బృహత్కార్యాన్ని అతి
సామర్థ్యవంతంగా నిర్వహించి కొన్ని కేలమందికి ఉపాధి
వీర్పాటుచేసిన ఆదర్శ—మేనేజర్ కి—లయనాఫ్ లోన్ కి
ప్రభుత్వం పద్మవిభూషన్ ఎందుకు ఇవ్వకూడదు? అని
నేను ప్రశ్నిస్తాను...."

“మిస్టర్ శౌరీ, మీరు నన్ను ఒకర్ ఎక్స్‌చాంజ్ చేసేస్తున్నారు! నన్నిలా వుండనివ్వండి!” దండపాణి నవ్వుతూ అన్నాడు.

“నన్నుడిగితే, మీరు ఫైనాన్స్ మినిస్ట్రీలో చీఫ్ అడ్వైజర్ గా వుండాలి!” శౌరీ నవ్వుతూ లేచాడు. “ఎల్లుండి లంచ్ బ్రేక్ తర్వాత వస్తాను. రెడీగా వుండండి. అప్పు పొందిన ఒకరిద్దరు అధ్యర్థుల్ని కూడా ఒకటి రెండు ప్రశ్నలు అడగడం మంచిదని అనుకుంటున్నాను. మీ గురించి మీరూ నేనే కాకుండా సామాన్యమే చెప్పేది కూడా ఇద్దాం. సో, లాన్ ఇచ్చిన అధ్యర్థుల లిస్టు కూడా రెడీగా వుండేలా చూడండి! ఓ.కే.. థాంక్స్.”

బ్యాంక్‌లోంచి వరుణ్ శౌరీ ఇవరతికి నడిచాడు. మేనేజర్ దండపాణి ఇంటర్వ్యూ యింతి చక్కగా సాగితే అంత మంచి పేరొస్తుంది తనకి. రోటీన్ ప్రశ్నలు కాకుండా, పాఠకుడికి ఉత్సుకత కలిగించే ప్రశ్నల్ని తను రూపొందించుకోవాలి. పాఠకుల్ని ఆకర్షించే ప్రశ్నలు, మొదట దండపాణిని ఆకర్షించాలి! అలాంటి సవాలక్ష ప్రశ్నలు తను రూపొందించగలడు. అప్రతిభానంతస్తున్న అవధానికి సమస్యతో సగంపైగా విషయాన్నీ. ఉపయోగించాల్సిన మీటర్ని ఇచ్చి, సులువుగా సమస్యకి పూరణం లాగగలిగే పృచ్ఛకుడిగా తను దండపాణిచేత సమాధానాలు చెప్పించగలడు! శౌరీ నవ్వుతుంటూ సిగరెట్ వెలిగించాడు.

ఎడమపై పుకి తిరగబోతూ తటాలున ఆగాడు. మేనేజర్ గదిలో తమకి టీ సెట్ చేసిన జవాను కదిరయ్య పెద్ద ప్లాస్క్ పట్టుకుని జోరుగా కుడివేపు నడుస్తూ

న్నాడు. అతను ఇచ్చిన టీ రుచిని గుర్తుచేసుకుంటూ శౌరి అతన్ని వెంటడించాడు. నాలుగంగళ్లో అతన్ని అందుకున్నాడు.

“కదిరయ్య.... టీకి వెళుతున్నావా?”

కదిరయ్య ఉలిక్కిపడి ఆగి తిరిగిచూశాడు. చిట్టించిన అతని కళ్ళు చిటికలో శౌరిని గుర్తించి మాయాలుగా అయ్యాయి.

“ఓ.... తమరా? నా పేరు తమకలా తెలుసు?”

ఆశ్చర్యం కదిరయ్య కంఠంలో ప్రతిధ్వనించింది.

“మే నేజరు గారు పలుకుతూంటే విని, తెలుసుకున్నా!” శౌరి నవ్వుతూ అన్నాడు. “నీ టీ బావుంది. పద.... మళ్ళీ తాగుదాం!”

3

మూసిన తలుపుముందు అతను నిలబడాడు. ఆలోచిస్తూ, చివరి దమ్ములాగి సిగరెట్ పీకని కిందపడేసి బూటు కొనని దానిమీద నొక్కుతూ వుండిపోయాడు. తనకు అందిన ఇన్ ఫర్మేషన్ ప్రకారం అతను ఇప్పుడిప్పుడే నిద్రకి ఉపక్రమిస్తూ వుంటాడు. నిద్రకి అంతరాయం కలిగితే మనిషి చిరాకుగా ప్రవర్తిస్తాడు. చిరాకు అతన్ని త్వరలో డిఫెన్సివ్ మూడ్ లో పడేస్తుంది. అతను డిఫెన్సివ్ గా ప్రవర్తించడం తనకి ఒక విధంగా మంచిదే....

చిరునవ్వు అతని పెచాల్ని చీల్చింది. అతని చూపుడు పేలు కాలింగ్ బెల్ బటన్ మీద కత్తిలా గుచ్చుకుంది. మూడోసారి బెల్ నొక్కి అతను భుజాన్ని గోడకి ఆన్పాడు. అతను అప్పుడే అంత లోతుగా నిద్రలోకి కూరుకుపోయాడా? ‘లేదు’ అని సమాధానం చెప్తున్నట్టు

తలుపు వెనుక అడుగులు చప్పుడు చేశాయి. క్షణంలో గొళ్ళెం చప్పుడు చేసింది. ఆతను గోడనుంచి దూరంగా జరిగాడు. టడిచేతిని కోటుజేబులోకి పోనిచ్చాడు....

తలుపు లోపలికి కదిలింది. తలుపు తెరిచిన వ్యక్తి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు, లుంగీ బనీనుతో వున్నాడతను.

“మిస్టర్ కృష్ణారావు....”

తలుపు తెరిచిన కృష్ణారావు గుమ్మంమూడు నిలబడ్డ వ్యక్తిని ఎగాదిగా చూశాడు. డార్క్ కలర్ నూటు. నుదుర్ని పూర్తిగా దాచిపెడుతూ కిందికి వాలిన హేట్. పొడుగాటి ముక్కుకి రెండువైపులా నూటిగా తీక్షణంగా చూస్తున్న కళ్ళు. కోటుజేబులో దాగిన టడిచెయ్యి. ఖరీదైన బ్రీఫ్ కేసుని పట్టుకున్న ఎడమచెయ్యి. క్యాలెండర్ లో బుద్ధుడి బొమ్మ చుట్టూ అవుపించే కాంతివలయంలా అతని ఆకారం చుట్టూ ఏవో అర్థంకాని అధికారం, హోదా, హుందా అవుపిస్తున్నట్టుంది. కృష్ణారావు చూపుల్ని ఆ వ్యక్తి మొహంమీదికి ఎక్కించాడు.

“.... నేనే. తమరు....?”

జవాబుగా ఆతను తెల్లటి పళ్ళని చూపిస్తూ టడిచేతిని ఇవతలిగి లాగాడు. అరచేతిని కృష్ణారావు మొహం దగ్గరగా జరిపాడు.

“మూకు సైట్ వుంది. దూరంగా వుంచితే చదవలేరు. అందుకే దగ్గరగా వుంచాను!” ఆతను నవ్వుతూ అన్నాడు.

అతని అరచేతిలో ఇరుక్కున్న ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డుని ఆశ్చర్యంగా చదువుకున్న కృష్ణారావు, ఆశ్చర్యం, కంగారూ, అర్థంకానితనం—అన్నీ కలిసిన చూపుల్ని

అతివిశేష మర్పించాడు.

“తమకి నాలో ప నేమిటి?”

“లోపలికెళ్ళి లోగుట్టు చెప్పుకుందాం, మిస్టర్ కృష్ణారావు!” ఆ వ్యక్తి నవ్వుతూ అన్నాడు.

కృష్ణారావు కాసేపు తటపటాయిస్తూ విగ్రహంలా వుండిపోయాడు. ఆ వ్యక్తిలో అవుపిస్తున్న హుందా, ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డుమీద అవుపించిన హోదా కృష్ణారావుని లోపలికి వెళ్ళమంటున్నాయి.

“మీరు వచ్చిన ప నేమిటో చెప్తే....” కృష్ణారావు నసుగుతూ అన్నాడు.

“గుట్టు విషయాలు గుమ్మంలో చర్చించడం ప్రమాదం!” అతను నవ్వుతూ అన్నాడు. ‘నీకు ప్రమాదం’ అంటూ కృష్ణారావుని పరోక్షంగా హెచ్చరించింది అతని నవ్వు.

కృష్ణారావు లోపలికి జరిగాడు. ఆ వ్యక్తి అతన్ని వెంటబడించాడు. హాలు పక్కనే వున్న చిన్న డ్రాయింగ్ రూమ్లోకి వెళ్ళి కృష్ణారావు వెనక్కి తిరిగాడు.

“కమిషనర్ గారూ, కూచోండి ఈ గం లో వస్తా....” అంటూ కుర్చీ చూపించాడు.

కమిషనరుగారు కూచున్నారు. కృష్ణారావు గది లోంచి వెళ్ళిపోయాడు. సిగరెట్ వెలిగించి కమిషనర్ వెనక్కి వాలాడు. దుస్తులు మార్చుకోడానికీ, దుస్తులు మార్చుకుంటూ ఆలోచించుకోడానికీ—కృష్ణారావు వెళ్ళాడని అతనికి తెలుసు! నవ్వుకుంటూ అతను కళ్ళు మూసుకున్నాడు ...

గుమ్మంలో చప్పుడైంది. ఇప్పుడు పాంటూ స్లాక్

ధరించిన కృష్ణారావు లోపలికి వచ్చి కర్చీలో కూచున్నాడు. 'ఎమిట్ చెప్పండి' అన్నట్టు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. కమిషనర్ కర్చీలో ముందుకి వాలాడు.

“అతి రహస్యంగా ఒక ఎంక్వయిరీ నిర్వహించమని మా డిపార్టుమెంట్ నన్ను ఆదేశించింది....”

“ఏ విషయంగా?” కృష్ణారావు అడ్డు తగిలాడు.

కమిషనర్ జవాబుగా పట్టు మాపిస్తూ నవ్వాడు. “మిస్టర్ కృష్ణారావ్, మీరూ మీ మేనేజర్ కీ మధ్య ‘పచ్చనోటు’ వేస్తే భిగ్గుమంటుందని విన్నాను....”

“అంటే?” కృష్ణారావు అయోమయంగా చూస్తూ అడిగాడు.

“అంటే,.... అంతే! అంతే అంటే యేమిటో మీరూ తెలుసు!”

“మీకలా తెలుసు?” కృష్ణారావు నిట్టూర్చి ప్రశ్నించాడు.

“మీరూ తెలిసే వుండాలి.... ఈ భూమ్మీద, ఆకాశం కింద జరిగేవన్నీ మీరూ తెలుస్తూనే వుంటాయి!” కమిషనర్ సగర్వంగా అన్నాడు.

“మీ ఎంక్వయిరీ విషయం ఆదేశనా? అలాంటి అతి చిన్న విషయాల్లో మీరూ—వి మీన్, మీ డిపార్టుమెంటుకి — సంబంధం వుండటానికి ఏలుండదనుకుంటాను....”

“అఫ్ కోర్స్, అయితే, అతిచిన్న విత్తనం పెద్ద వట వృక్షాన్ని రూపొందించినట్టు, అతి చిన్న విషయాలు “చాలా పెద్ద” అసలు విషయాన్ని కనిపెట్టడానికి ఉపయోగిస్తాయి!” కమిషనర్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“ఇంకీ అసలు విషయం....”

“మీ మేనేజర్ మీద మాకు కొన్ని రిపోర్టులు
అందాయి. అవి అతనిమీద అనుమానాన్ని కలిగించేవిగా
వున్నాయి. ఆ అనుమానాన్ని నిర్మూలించేసుకోడానికి నేను
ప్రయత్నిస్తున్నాను. నా ప్రయత్నానికి మీ సహకారం
కావాలి! అంచేత....”

“సారీ....” కృష్ణారావు అడ్డు తగిలాడు, “మావి
వ్యక్తిగతమైన అభిప్రాయభేదాలు....”

“ద్యూటీపరంగా కూడా మీరు అతనితో వ్యతిరేకించి
నట్టు మా పరిశోధన భాయంగా తేలియజేసింది, ఆల్
రైట్.... మీరు అడక్కుండానే మీకు మరికొన్ని ముఖ్య
మయిన విషయాలు చెప్పాను: మా అనుమానాలు నిజ
మయితే అతనికి డిమోషన్ వస్తుంది, అతని డిమోషన్
పరోక్షంగా మీకు ప్రమోషన్ అవుతుంది, ఎందుకంటే
అతని తర్వాత సీనియర్ మీరే! తరువాత, విచారణలో
పాల్గొని మాతో సహకరించిన మీ పేరు బెటికి రాదు,
ఎందుకంటే, వ్రాత మూలకంగా మీ నుంచీ మేం ఏమీ
తీసుకోం, చిన్న కాయితం ముక్కమీద కూడా మీరు
సంతకం చేయరు, మా రిపోర్టులో మీ పేరు ఉండదు,
ఉత్తరోక్తా మీకు యెలాంటి భయమూ వుండదు,
సారీ....”

“ఒక్కక్షణం....” కృష్ణారావు అడ్డు తగిలాడు, “నా
లాగే ఆయనంటే సరిపడనివాళ్ళు యింకా ఒకరిద్ద
రున్నారు, వాళ్ళని వదిలేసి నన్నే ఎందుకు కలుసుకున్నారు
మీరు?”

“అది మీ వ్యక్తిత్వానికి సంబంధించిన ప్రశ్న!”
కమిషనర్ నవ్వుతూ అన్నాడు, కృష్ణారావు అర్థంకానట్టు
చూశాడు.

“మిస్టర్ కృష్ణారావు, మీ భార్య ‘సుచరిత’ రచయిత్రి అని ఈ ప్రాంతంలో అందరికీ తెలుసు. సుచరిత పేరుతో కథలూ, వ్యాసాలూ, గేయాలు రాసోంది మీరే అని మాకు తెలుసు....”

“మీ కలా తెలుసు?” కృష్ణారావు ఆశ్చర్యంతో అడిగాడు.

సిగరెట్ ని యావ్లేమీద నొక్కుతూ కమిషనర్ సగర్వంగా నవ్వాడు. “మీ ఆలోచనాసరళి, మీ వ్యక్తిత్వం, మీ సామాజిక దృక్పథం, మీ తపనా వగైరా లక్షణాలన్నింటినీ మీ రచనల ద్వారా, మీ భార్య పేరుమీద మీరు ప్రచురిస్తున్న రచనల ద్వారా—మేం బేరీజు వేశాం. ధర్మబద్ధమైన సమాజం కోసం మీరు కంటున్న కలలు వాటిలో మాకు శుభ్రంగా అవుపించాయి. అక్రమాన్ని యెదిరించి, నిరసించే మంచి లక్షణం మీ రచనల్లో, అంటే మీలో వుంది....”

“అంటే ” నిర్వరపాటు దాచుకోలేని కృష్ణారావు బొంగురుగా అన్నాడు.

“అంటే, మీ వ్యక్తిత్వం మాకు సహకరిస్తుందని మా అంచనా!” కమిషనర్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“ఇంతకీ నీ నేం చేయాలి?”

“నేను కొన్ని ప్రశ్నలు అడుగుతాను. మీరు సమాధానాలు చెప్పే చాలు....”

“అంతేనా?”

“ముదట్లో అంతే. మీరు నిజాన్ని దాచరనీ, అబద్ధాన్ని నిజంలా రంగు పులిమి చిత్రించరనీ మాకు నమ్మక ముంది. ఇంతవరకూ మనుషుల విషయంలో మా డిపార్టుమెంటు నమ్మకం పారపాటుగా లేలేదు!”

కృష్ణారావు మెల్లిగా కుర్చీలోంచి లేచాడు. సాలో చనుగా కిటికీ దగ్గరగా నడిచాడు. కిటికీనుండా బెటి లోకాన్ని కాసేపు పరిశీలిస్తూ వుండిపోయాడు. మెల్లిగా వెనక్కితిరిగి, తనవేపే చూస్తున్న కమిషనర్ ని తడేకంగా చూశాడు.

“మిస్టర్ కమిషనర్, మీరు నిర్వహించాలను కొంటున్న యెన్ క్వయిరీలో పాల్గొనడం నాకు యిష్టం లేదంటే మీరేం చేస్తారు?” ఉన్నట్టుండి కృష్ణారావు ప్రశ్నించాడు.

ఎదురుమాడని ప్రశ్న కమిషనర్ ని ఆశ్చర్యంలో పడేసింది. అతని కనుబొమలు మధ్యలో కలుసుకున్నాయి. హాట్ ని మరికొంచెం కిందికి లాగాడతను. మాటాడకుండా కొటు జేబులోంచి పాకెట్ తీసి సిగరెట్ తీసి వెలిగించాడు. పొగ వూరి అగ్గిపుల్లను ఆరేపిసి జాగ్రత్తగా శూన్యత్రేలోకి దూర్చాడు. అతని తల కొద్దిగా పైకి లేచింది. అతని కళ్ళు రవ్వల్లా కృష్ణారావుని చూశాయి.

“మంచి ప్రశ్న అడిగారు! నాతో మీరు సహకరించకపోతే విచ్చినదారి నీ తిరిగిమాడకుండా వెళ్ళిపోతాను. మరేదేనా సోర్స్ దొరుకుతుంటేమా ప్రయత్నిస్తాను. తరవాత తీర్గిగా మీకు మా డిపార్టుమెంటు సమన్స్ పంపుతుంది. అత్యున్నతమైన హోదాలో వున్న అధికారి ప్రాతినిధ్యం ప్రదహించే ఏకసభ్య కమిషన్ ముందు మీరు టి.ఎ, డి.వి.లు తీసుకుని హాజరవుతారు. అడిగినవాటి కంతా రారమూలంగా సమాధానా లిస్తారు. సంతకాలు చేస్తారు...”

“అంటే....”

“పూర్తిగా వినండి!” కమిషనర్ కంఠంలో విసుగు ధ్వనించింది.

“ఆ ఏకసభ్య కమిషన్ లో, ఎల్లైన నింహాసనం మీద కూచోని నేను మీకు దర్శనం ఇస్తాను....”

“అంటే?”

“అదురాకండి!” కమిషనర్ కనిరాడు, “అప్పటికి మీ నిజాయితీని శంకించే నీతికి చేరుకునే నేను వందలాది ప్రశ్నల్లో మీ మెదడుని చిల్లులు పొడిచేస్తాను!”

కమిషనర్ కళ్ళల్లో ప్రత్యక్షమైన మెరుపుని కృష్ణారావు కంఠారుగా చూశాడు. అతని పిడికిళ్ళు రెండుసార్లు బిగుసుకుని వగులయ్యాయి. అతని పెదవులు కదిలాయి.

“అంటే....” అతను ప్రారంభించాడు.

కమిషనర్ చెవులకి అతని ‘అంటే’ వినిపించలేదు. గుమ్మం అంతట సన్నగా మోగిన గాజాల సవ్వడి అతని చెవుల్ని ఆక్రమించుకుంది. గుమ్మంపైపు మెల్లిగా తల తిప్పాడతను.

లావుగా పొట్టిగా వున్న స్త్రీ లోపలికి వస్తోంది. ఆమె నడకలో చెదురులేదు. ఆమె కృష్ణారావుపైపు చూడ్డలేదు. టర్నీలో కూచున్న ఆమెని కమిషనర్ చిరునవ్వుతో చూస్తూ, మెల్లిగా పైకి లేచాడు.

“ఓకే....మిస్టర్ కృష్ణారావు, సారీ ఫర్ ది డిస్టర్బెన్స్. వెళ్తాను....” అన్నాడు బ్రీఫ్ కేస్ అందుకుంటూ.

“కమిషనర్ గారూ, వెళ్ళండి. కూచోండి!” అందామె.

కమిషనర్ ఆమెపైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. ఆమె పెద్ద పెద్ద కళ్ళు అతని ముహూంమీదే వున్నాయి.

“డ్రెస్ ఛేంజ్ చేసుకోడానికి వచ్చినప్పుడు ఆయన మీరెవరో నాకు చెప్పారు. ఇంత సేపూ జరిగిన మీ సంభాషణంతా విన్నాను. మీరన్నట్టు ఆయన నా పేరుతో కథలు రాస్తున్నారు. డేరింగ్ గా, డాపింగ్ గా వుండే ఇతివృత్తాల్ని ఆయనకి సపై చేసి రచనకి పురికొల్పింది నేనే!”

“మినెన్ సుచరితా, క్షమించండి. ఆ విషయాన్ని మా డిపార్టుమెంట్ పసికట్టలేకపోయింది!” కమిషనర్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“ఫర్వాలేదు లేండి! ఒక రకంగా ఆయన మెతక మనిషి. ముఖ్యమైన నిర్ణయాలు తీసుకోడంలో ఆయన చురుగ్గా వ్యవహరించలేరు. అలాంటి సమయాల్లో నేనే ఆయనకి సహాయపడుతూ వుంటాను....” సుచరిత సగర్వంగా అంది.

“కాంగ్రాచ్యులేషన్స్! యూ ఆర్ ది రియల్ బెటర్ హాఫ్!” కమిషనర్ కూచుంటూ అన్నాడు.

“థాంక్స్!” సుచరిత నవ్వుతూ సిగ్గుపడింది. క్షణంలో నవ్వు ఆమె సిగ్గుని మింగేసింది. “ఆయన మీ కమిటీ ముందు వ్రాతమూలకంగా కమిటీ అవరు! తను ముక్కుకి నూటిగా వ్యవహరించే అధికారి కింద పనిచేయటంలేదని ఆయనే నాతో చాలాసార్లు అన్నారు. మీ ప్రశ్నలకి ఆయన సమాధానాలు ఇస్తారు. ఆయన సమాధానాలు నిజంలో, నిజాయితీతో నిండివుంటాయని నేను ఖచ్చితంగా చెప్పగలను!”

“థాంక్స్ వెరీమచ్! అలా జరిగితే ఆయనకే మంచిది....”

“ఒక చిన్న ప్రశ్న: ఇండాకా డిమిషన్—ప్రమా

షన్ అంటూ ఏమిటో అన్నారు. ఆయన్ని ప్రమాట్ చేసి, 'అతన్ని' డిమాట్ చేసి, ఆయనకిందే పనిచేసేలా చేసే అవకాశం వుందా?" సుచరిత ధైర్యంగా అడిగింది.

తలవూపుతో కమిషనర్ ఆమెని మెచ్చుకున్నాడు. ఆమెని బరిమిదికి వదిలేస్తే, అంగారకగ్రహమంత దూరంలో వున్న 'అవకాశాన్ని' అంగుళం దగ్గర్లోకి లాగేసుందనిపించిందతనికి. సుచరిత ఇందిరాగాంధీ అంశతో జన్మించిందా!

“ఆ అవకాశానికి ఏ ఆడూలేదు!” ఆతను నవ్వుతూ అన్నాడు. “అయితే, 'ఆవ్యక్తి' జొంకతిరుగుడు క్యవ హారం మీ ఆయన ఇచ్చే ఇన్ ఫర్మేషన్ ఆధారంతో తెట పడాల్సి వుంటుంది ...”

సుచరిత నవ్వలేదు. మెల్లిగా పెకిలేచి భర్తవైపు సీరియస్ గా చూసిందామె. “నిజం చెప్పడానికి మీరు యేనాడూ వెనకాడలేదు. రండి, కూచోండి, కమిషనర్ గారికి ఏం కావాలో చూడండి....”

“సుచరితా....” కృష్ణారావు సందిగ్ధంగా అన్నాడు.

“మీరేమీ రాయరు, సంతకాలు చేయరు, రేపొద్దున మీకు ఇబ్బంది కలిగించే అధారాలేవీ మీరు సమైచ్యం చేయడంలేదు! ఏమంటారు కమిషనర్ గారూ?” సుచరిత చూపుల్ని తిప్పి అడిగింది.

“బాగా చెప్పాను. కృష్ణారావుగారు చెప్పేదేదీ నేను రాసుకోను, రికార్డు చేసుకోను, వింటాను. గుర్తుంచుకుంటాను. అవసరం తీరాక పరీక్ష రాసేసిన విద్యార్థిలా అంతా మరిచిపోతాను!” కమిషనర్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“ఇంకేం? రండి....క్షణంలో టీ తెస్తాను!” సుచరిత గదిలోంచి వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె వెళ్ళిపోయాక కూడా ‘రండి’ అంటూ భర్తని ఉద్దేశించిన ఆమె ఆజ్ఞ గదిలో వేళ్ళాడుతూ వుండి పోయిందని కమిషనర్ చిరునవ్వుతో గుర్తించాడు.

భార్య నిర్ణయాలకీ, ఆజ్ఞలకీ కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా లాంగి వున్న కృష్ణారావు తేలిగ్గా కుర్చీపై పు నడిచాడు. కుర్చీలో కూచుని తేలిగ్గా కమిషనర్ని చూశాడు.

తగ్గు స్వరంలో కమిషనర్ ప్రారంభించాడు.

4

ఖరీదైన నూటు. ఖరీదైన బూట్లు. ఎడంచేతిలో ఖరీదైన రెడర్ బాగ్. ఎత్తుగా, బలంగా వున్న ఆకారం. వంకీలు తిరిగిన క్రాపు. గుటుడు కనుబొమలు. రవ్వల్లా మెరుస్తున్న కళ్ళు. ఎర్రటి పెదవులు. సన్నటి మీసాలు.

అపరిచితులైన వ్యక్తిని, తలుపు తెరిచిన దండపాణి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

“ఎవరు?”

“అయామ్ శివరామ్....” అతని కంఠం ఖంకునుంది. అతని కుడిచెయ్యి ముందుకి సాగింది. “మితో చాలా ముఖ్యమైన పని వుండి వచ్చాను.”

దండపాణి కళ్ళు చిట్టించాడు. “మీరవరో నాకు తెలీదు. మీరు ఎవరు కావాలి?”

“సాక్షాత్తుగా మీరే, మిస్టర్ దండపాణి!” శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు; అతను నిర్లక్ష్యంచేసిన చేతిని కోటు జేబులో దోపుకుంటూ.

“ఆల్ రైట్ఇవారే ఆదివారం. రేపు బ్యాంకుకి

రండి....”

“బ్యాంకులో, మీలో నాకు పనిలేదు. ఇంట్లో, మీలో నాకు పని వుంది!”

“మీది ఏ డిపార్టుమెంట్?” పెద్ద హోదాలో వున్న అధికారిలా ఆవుపిస్తున్న శివరామ్ ని దండపాణి ప్రశ్నించాడు.

“నాది పబ్లిక్ డిపార్టుమెంట్!” శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

దండపాణి కళ్ళు చిట్టించాడు. “ఏం పనిమీదొచ్చారు?” విసుగ్గా ప్రశ్నించాడతను.

“గడపముందు నిలబడి చెప్పే పనికాదు!”

“వాట్ డజ్ ఇట్ మీన్?”

“నా పనేమిటో ఇక్కడే నేను చెప్పే మీరు తలుపులు మూసేసి పరుగుట్టుకల్పి పడగ్గడిలో మంచంమీద, తలగడకింద తలమాచ్చేసి దాక్కుంటారు!”

దండపాణి కళ్ళు ఎరుపెక్కాయి. “వాట్ నాన్ సెన్స్....”

“లోన్ మేకాలో నువ్వు గుట్టు చప్పుడు కాకుండా గుటకాయ స్నాహ చేసిన పబ్లిక్ మనీ గురించి ఇక్కడ పబ్లిగ్గా మాట్లాడడం మంచిది కాదని నా నమ్మకం....”

“వాట్....”

“వాట్ వాట్ వాట్ అంటూ యర్. కే. టి. పంతులమ్మలా నువ్వు అరుస్తూంటే వింటూ, అమాయకులైన ప్రజల సొమ్మతో నువ్వు కట్టుకున్న కొంప గడపమీదు నుంచో దానికి నేను రాలేదు! ఆర్ రైట్.... నువ్వు చెప్పింటే రేపు రద్దీ యెక్కువగా వున్న సమ

యంలో నీ బ్యాంకుకి వస్తాను. ఈ లెడర్ బ్యాగ్ లో నీ కథని మోసుకొస్తాను. బ్యాంకు సిబ్బందికి, కస్టమర్స్ కి పేషర్లు పంచుతాను. లాన్ మేళా తీరమరుగున నువ్వో సాగించిన అడ్వెంచర్ గురించి 'సర్వజనికగోష్ఠి' నిర్వహిస్తాను!" శివరామ్ నవ్వుతూ ఆగాడు.

హోరీ పండగ నాడు చాలామంది చాలారకాల రంగుల్ని ఒకేసారి మొహంమీద చల్లిన ఎఫ్ టెక్తో కనిపిస్తున్న దండపాణి మొహంమీదే తన మాపుల్ని తీరాకాలం నాటి వుంచాడు. మెల్లిగా వెనక్కి తిరిగి, గేటు వేపు ఒకేవొక అడుగు వేశాడు.

"ఆను...." దండపాణి కంఠంలోని రణుకు శివరామ్ చెవులకి తలతో మెహమూద్ గజల్ ని గురుచేసింది.

శివరామ్ ఆగాడు. ఇంకా వెనకే ఉన్న ఎడమ కాలిని, ముందున్న కడికాలి పక్కకి చేర్చాడు. శేబు లోంచి తీసిన సిగరెట్ ని పెదాలమధ్య ఇరికించాడు. లైటర్ తో సిగరెట్ ని వెలిగించాడు. నోటి నిండుగా పొగలాగాడు. గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి, పొగ ఊదుతూ దండపాణిపైపు చిరునవ్వుతో చూశాడు.

దండపాణిలో సాగుతున్న సంకుల సమరాన్ని అతని కళ్ళు భూతద్దాల్లా చూపిస్తున్నాయి. మెల్లిగా అతని పెదవులు కదిలాయి.

"ఇంతకీ.... నువ్వో.... నువ్వెవరు?"

"ఇంకాకే చెప్పాను!"

"అనికాదు.... నిజంగా నువ్వెవరు?"

శివరామ్ సిగరెట్ కొసమీదికి గురిచూసి పొగని ఊదాడు. చిన్నగా నవ్వుతూ అతన్ని చూశాడు
"నీలాంటివాళ్ళ స్వార్థాన్ని బుద్ధిబలం అన్న త్రికూ

లంతో ముక్కలు ముక్కలుగా ఖండించేవాణ్ణి!”

దండపాణి అయోమయంగా చూశాడు. “నా గురించి నువ్వు లేనిపోనివి విన్నట్టున్నావు ఆర్ రైట్ లోపలికి రా నీ కథ ఏమిటో వింటాను” అంటూ పక్కకి జరిగాడు.

“నా కథ కాదు; నీ కథ! నా కథని నువ్వు వినలేవు. నన్ను గురించి కలకూడా కనలేవు!” అంటూ శివరామ్ లోపలికి దూరాడు.

సోఫాలో కూచుని, శివరామ్ హాలంఠనీ కలియ చూశాడు. అతని చూపులు ఇంకా నిలబడే వున్న దండపాణి వేపు తిరిగాయి.

“ట్రాన్స్ లాన్ ఫర్నిచర్, ఖరీదైన సోఫాలు, ఇంపోర్టెడ్ కలర్ టీవీ, వీసీపీ, ఫ్రీజ్, టేబుల్ కార్నర్, రేడియో, వాల్ నట్ టేబుల్, ఆయిర్ పెయింటింగ్స్, ఖరీదైన కర్టెన్స్, నీ ఇట్లో లక్ష్మి అబ్జెక్ట్ రిఫో మాలుగుతోంది!”

దండపాణి రాద్రంగా చూశాడు. “దటిజ్ నన్నాఫ్ యువర్ బిజినెస్!”

“సాటి మానవుడి బతుకు విస్థితిలో వున్నా నేను నిర్లక్ష్యం చేయలేను!”

“సంతోషించాం. ఇందాకా ఏదో కూశావ్. ఏమిటి నీ ఉద్దేశం?” దండపాణి నిర్లక్ష్యంగా అరిచాడు.

ఇంకా నిలబడే వున్న అతన్ని శివరామ్ నవ్వుతూ చూశాడు.

“సిడౌన్!”

దండపాణి పెదవులు అదిరాయి. చేతులు పిడికిళ్ళుగా మారాయి. శివరామ్ కూచోదాన్ని అప్పడే గురించిన

వాడిలా చూశాడతను. అతనిలో మండుతున్న కోపం మొహంమీద ఎర్రగా ప్రతిఫలించింది.

“ఫస్టు యూ స్టాండప్!” హుంకరించా డతను.

శివరామ్ నవ్వుతూ కాలమీద కాలువేసుకున్నాడు. సగం కాలిన సిగరెట్ ని అతనివేపు రువ్వి కొత్తది వెలిగించాడు.

“ఐసే స్టాండప్!”

“షటప్! నీ అంతట నువ్వే బ్లడ్ ప్రెషర్ పెంచుకోవదు. కాసేపట్లో, నీకు నీ బయాగ్రఫీ మొదలెట్టగానే నీ బ్లడ్ ప్రెషర్ టివ్వన ఎగబాకుతుంది!” శివరామ్ నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడు.

“ఆల్ రైట్ ఇందాకా గుమ్మంముందు పిచ్చి కక్కలా ఏదో అరిచావ్! ఏమిటది?”

“మిస్టర్, నాది పిచ్చి అరుపు అని నీకు అనిపించి వుంటే కోర్టుమీది నా అరుపులను లెక్కపెట్టి నన్ను లోపలికి రానిచ్చి వుండేవాడివి కావు. ఎందుకంటే పిచ్చి వాడి అరుపులను లోకం పట్టించుకోదు. లోకం పట్టించుకోనంత కాలం నీకు భయంలేదు!”

“ఆ ఏదేదేదో సరిగ్గా ఏడు!” దండపాణి గర్జించాడు.

శివరాం పక పకా నవ్వాడు. “నీను ఏదేదేవాడిని కాను. నవ్వేవాణ్ని. నా నవ్వు నీలాంటి లుచ్చాల్ని ఏడిపిస్తుంది!”

శివరాం ఊహించని వేగంతో దండపాణి ముందుకి కదిలాడు. తటాకుని ముందుకి వంగాడు. అతని ఎడమ చేయ్యి శివరాం నెకైట్ నీ, కాలర్ నీ కలిపి పట్టకాయలా పట్టుకుంది. పళ్ళు కొరుకుతూ శివరాం మొహంలోకి అగ్ర

హంతో చూశాడతను.

“యూ బాస్టర్!” దండపాణి బుసకొట్టాడు. అతని చెయ్యి కదిలింది. రెప్పల్ని వాల్చి శివరాం తన కాలర్ పట్టుకున్న దండపాణి చేతిని రెప్పపాటు కాలం చూశాడు. అతని ఎడమచెయ్యి మెరుపులా కదిలి, దండపాణి ముంజేతిమీద వాలింది. వేళ్ళు మింగీళ్ళానర్లా ముంజేతిని చుట్టేకాయి. ఇండియన్ డెడ్లొకో లాంటి పట్టు దండపాణి చేతిచుట్టూ బిగసుకుంది.

శివరాం చిరునవ్వుతో అతని మొహంలోకి చూశాడు. దండపాణి మొహంమీది అగ్రహం అంగిరాసమయి పోతోంది; చెప్పరాని బాధ కొత్తరంగులా ప్రత్యక్షమవుతోంది. అతను కంగారుగా తన ముంజేతిని చూసుకున్నాడు. కాలర్ ని బిగించిన అతని వేళ్ళు వదులయ్యాయి.

దండపాణి చేతిని కొద్దిగా మెలిదిప్పతూ శివరాం విసుగుగా తోశాడు. రెప్పపాటులో దండపాణి తూలి వెనకున్న మరో సోఫాలో పడ్డాడు. శివరాం మెరుపులా కదిలాడు. లేవడానికి తన్నుపంటున్న దండపాణి భుజమి్మీద అతని చెయ్యి పాముపడగలా వాలింది. చేతిమీద వొలిడి అధికం చేస్తూ శివరాం ఎడమకాలిని దండపాణి పక్కనే సోఫామీద పెట్టాడు. కుడిచేత్తో నెక్ట్ సరరించుకున్నాడు.

“యూ బాస్టర్ డ్ యూ” దండపాణి రొప్పుతూ ప్రారంభించాడు.

శివరాం కుడిచెయ్యి కదిలింది. బాటనవేలికీ, నడిమివేలికీ మధ్య దండపాణి దవడల్ని ఇరికించి బలంగా నొక్కుతూ శివరామ్ అతని కళ్ళల్లోకి తీక్షణంగా

చూశాడు.

“ఇంతవరకూ నా చొక్కా పట్టుకున్నవాడు లేడు. నువ్వు పట్టుకున్నావ్. కాసేపట్లో నా చొక్కా పట్టుకున్నందుకూ, ఈ లోకంలో పుట్టినందుకూ విచారినూ భోయిన ఏడుస్తావ్!” శివరాం కంఠం కలచుగంటలా ఖింగుమంది.

శివరాం వేశ్యమధ్య నలుగుతూ అవ్వవంకర్లు పోయిన మొహంతో, భయం నిండిన కళ్ళతో దండపాణి అయోమయంగా చూశాడు. అతన్ని వదిలేసి శివరామ్ నిటారుగా నించున్నాడు. కట్టు దించి నిర్లక్ష్యంగా చూశాడు.

“నేను బుర్రలో, మేధస్సులో యద్ధం చేసేవాణ్ణి; చేతులలో పోరాడే నగటు మనిషిని కాను. కానీ, నువ్వు కావాలంటే కడిచేతిని కోటుజేబులో వుంచేసుకుని ఎడం చేత్తో నీతో పోరాడుతాను. నలభైరోజుల సిక్ లీవ్ మీద ఉత్తూరు వళ్ళే నీతికి నిన్ను తీసుకెళ్తాను!” శివరామ్ నవ్వుతూ అగాడు.

దండపాణి గుడ్డు మిటకరిస్తూ చూశాడు. కందిపోయిన అతని బుగ్గల్ని సంకృష్టికరంగా చూస్తూ శివరామ్ ఎగతాళిగా నవ్వాడు. “కమాన్! మాట్లాడు! ‘బ నీ కు సవాల్’ అంటూ కుత్తికి వస్తావా. చెప్పేదంతా చెవులప్పగించి విని, చెప్పినట్టు చేతులారా చేసి, బతుకు తీవుడా!’ అంటూ పరువు కాపాడుకుంటావా?”

దండపాణి బుసలుకొడుతూ, ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ చూశాడు. చివరికి అతని పెదవులు కదిలాయి. “ఏమిటి నువ్వు చెప్పింది?”

శివరామ్ నవ్వుతూ సోఫాలో కూచున్నాడు. వెనక్కి-

వారి సిగరెట్ వెలిగించాడు. “నేను చెప్పేదానికి ప్రారంభంలో నువ్వొక్కడివే శ్రోతగా వుండటం నీకు మంచిదని, నీ సతీమణి యింట్లోలేని ఈ మహూర్తం ఫిక్స్ చేశాను!”

“వచ్చిన పనేమిటో మర్యాదగా, త్వరగా చెప్పి వచ్చిందారి పట్టకపోతే పోలీసులకు ఫోన్ చేసి న్యూసెన్స్ కేసు తిగిలిస్తాను! నన్ను చాలా తక్కువగా అంచనా వేసుకున్నట్టున్నావ్. నేను అనుకుంటే....”

“హోల్డన్! ఇర గుర్రాన్ని కట్టెయ్ దొరా!” శివ రామ్ నవ్వుతూ అతనికి అడ్డు తగిలించాడు. “నిన్ను తక్కువగా అంచనా వేశానన్నావ్. అయ్యామ్ సారీ! నిన్ను నేను ఎంత ఎక్కువగా అంచనా వేశానో వింటే ఆశ్చర్య పోతావ్! ఇంక న్యూసెన్స్ న్నావు; కేసున్నావు. నీనింకా న్యూసెన్స్ ప్రారంభించలేను. ప్రారంభిస్తే - నా న్యూ- “సెన్స్” నీకు మరిపోగాలేకుంది!”

దండపాణి యేదో అసహ్యం, దాని బదులుగా బుస కొట్టాడు.

శివరామ్ అతని కళ్ళలోకి కత్తికొనల్లో గుచ్చుకున్నట్లు చూశాడు. “అదర్థప్రాయుడుగా తయారైన మేనేజర్, ప్రభుత్వం యేర్పాటుచేసిన లోన్ మేళాని చాలా చాలా తెలివిగా, సమయస్ఫూర్తితో సాంతానికి ఉపయోగించు కున్నావ్! నీ బ్రెయిన్ బర్క్ అద్భుతం. కంగ్రాట్స్!”

“ఏమిటి నీ ఉద్దేశం?....” దండపాణి గర్జించాడు.

అతని నోరు గర్జిస్తోందనీ, అతనిలోపలి అనుమానాన్ని అతని కళ్ళు నీడలా చూపిస్తున్నాయనీ శివరామ్ చిరు నవ్వుతో గుర్తించాడు.

“నా ఉద్దేశం తరవాత, ముందు నా ఆర్థం చెప్తాను!”

శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు. “20 పాయింట్ ప్రోగ్రాం క్రింద ప్రభుత్వం నీ బ్యాంక్ పరిధిలో, నీ ఆధ్వర్యంలో, శేవలం ఒకేవో! వారం కోజులో మాడువందలా ఇరవై ఒక్కమంది బలహీనవర్గాల బలిపశువులకు పాతిక వేలు వంతున ఋణాలు ఇప్పించింది. ఆ మాడువందలా ఇరవై ఒక్కమందికి నువ్వు అక్షరాలా ఎనభై లక్షలా ఇరవై అయిదువేల రూపాయలు చెల్లించినట్లు నీ లెక్కలు చూపు తున్నాయి. అయితే, ఆ లోన్ మేళా సందర్భంలో శేవలం సరిగ్గా రెండువందలమందికి మాత్రం పాతిక వేల వంతున పైకం—నికరంగా యాభై లక్షలు నిజంగానే చెల్లించబడింది. కతిమ్మా నూట ఇరవై యొక్కమంది వ్యక్తుల షేర్ లో చెల్లించబడిన ముప్పైలక్షలా పాతిక వేలు ఎవరి బాజులో చాక్కుందో నేను కనిపెట్టాను....”

శివరామ్ ఆగి, నవ్వుతూ చూశాడు.

దండపాణి తేలిగ్గా నిట్టూర్చాడు. “అదా సంగతి! నువ్వు ఆ గ్రూప్ లో అమ్మి చేసినట్టున్నావ్. నీకు లోన్ మంజూరు కాలేదు. అందుకు డాబుసరిగా నూటూ బూటూ చేసుకుని కయారై నామీద బురద చల్లడానికి పరుగెట్టుకొచ్చావ్! నీ పనికిమాలిన అనుమానాన్ని దిక్కున్నచోట చెప్పుకో! నా గెటౌట్!”

శివరామ్ పకపక నవ్వాడు. “దురదృష్టవశాత్తూ ఇప్పు టికి నాకున్న దిక్కు నువ్వే! నువ్వు విని, అర్థం చేసుకుని, తీరం చేసుకుని, అర్థవంతంగా వ్యవహరించకపోతే ఇప్పు టిక్కే వతి! పెట్టుకున్న మరో “పెద్ద దిక్కు” వద్దకు వెళ్తాను!”

“గట్ లాస్తు!” దండపాణి నిర్లక్ష్యంగా ముంకరిం చాడు.

“నీతో మాటల కబడీ ఆరే తీరికా, నోపికా నాకు లేవు. అంచేత చూడు ముక్కల్లో అసలు విషయం చెప్పి పాను: నోరు మానుకుని వింటే ‘సత్యం’ నీకు అర చేతిలో నెలికాయలా ప్రకృతిమవుతుంది!” శివరామ్ అగి సిగరెట్ కోపీకని యాష్ ట్రేలో వక్కాడు.

“అలాగే మేళా జరిగిన శుభమువలూర్తంలో, డ్రాఫ్ట్స్ ఇచ్చే మంత్రిగారి చేతులు అలిసిపోతాయన్న ముందు చూపుతో నువ్వు లాంఛనప్రాయంగా నూటపదహారు మందికి మాత్రం ఇప్పించావు. తతిమ్మావాళ్ళకి—అంటే రెండువందల అభ్యర్థులూ తతిమ్మావాళ్ళకి బ్యాంక్ జారీ చేసే యేర్పాటు చేశావు. పోతే, మిగిలిపోయిన నూట ఐదై ఒక్కమంది—“ఇన్ విసిబుల్ పీపుల్” తరపున ముప్పైలక్షలాపాతిక నువ్వే స్వీకరించావ్!”

“నాస్సెన్స్! బ్యాంక్ రికార్డు గురించి నీకు తెలీదు. చేయల్సినవాళ్ళంతా తనిఖీలు చేశారు. నా సేవని, నా నిస్వార్థ సేవని ప్రభుత్వం కూడా మెచ్చుతుంది. ఒక ప్రముఖ పత్రిక నన్ను ఇంటర్వ్యూ చేసింది. నీ అభాండాలు....”

శివరామ్ నవ్వు దండపాణికి అడ్డు అగిలింది. “ఒక ప్రముఖ పత్రిక, ఇంకా పుట్టని “మెడర్ నేషన్” పత్రిక తరపున నిన్ను ఇంటర్వ్యూ చేసిన ఫ్రీలాన్స్ జర్నలిస్టు అయిన యీ శివరామ్ కి నీ యింటర్వ్యూ గురించి చెప్పావా?”

“వాట్!” దండపాణి అరిచాడు. “ఐ వోంట్ దిలీవ్ యూ!”

“నమ్మకపోతే నాశనమవుతావ్!” శివరామ్ గంభీరంగా అన్నాడు. “నిన్నేకాదు; రకరకాల హోదాల్లో

నేను చాలామందిని ఇంటర్వ్యూ చేశాను. వాళ్ళల్లో నీ బ్రాంచి సిబ్బంది, నూటాభరణ ఒక్కమందిని ఇంటర్వ్యూ చేస్తూ సంతకాలు చేసి, అమాయకంగా నీతో సహకరించి పారితోషికంగా నీ నుండి తలా ఒక కలర్ టీవీ సెట్ పొందిన నీ ఆరుగురు మిత్రులు వున్నారు....”

“నా నెస్సెన్స్....”

“సులూచనరావు, కరివీరయ్య, గంగానాథ చౌదరి, సుందర మొదలియార్, గుర్నాధ రెడ్డి, రామగోపాల నాయుడు—ఈ ఆరుగురూ నాకు ఆ సంగతి తెలియ జేశారు; రాతమూలకంగా. ఈ ఆరుగురిలో ఎవరెవరు ఏయే అకౌంట్స్ ఓపెన్ చేయడానికి సంతకాలు చేశారో కూడా నా లిస్టులో వుంది....”

“నో!”

“యూ డోంట్ నో మేనేజర్! శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు. “నీ వ్యవహారం మొత్తం యీ సంచిలో వుంది!”

శివరామ్ చెయ్యి సంచిలో దూరింది. మెస్మేజ్టులా అతను మడత పెట్టిన కాగితాల్ని దండపాటి వొళ్ళో పడేలా విసిరాడు.

“లోన్ మేళా సందర్భంగా నీ బ్యాంకునుండి లోన్ పొందిన వాళ్ళ పేరులూ, చిరునామాలూ, అకౌంటు నెంబరులూ, మొత్తాలూ—అన్నీ ఆ జిరాక్స్ కాపీల్లో వున్నాయి. చూసుకో!” అంటూ శివరామ్ అతన్ని పట్టించుకోకుండా సిగరెట్ వెలిగించాడు.

అప్రయత్నంగా కాగితాల్ని విడదీసి చూస్తున్న దండ పాటి చేతులు అప్రయత్నంగా వణికాయి. అతను

కోపంతో ఎర్రబడ్డ ముహాన్ని శివరామ్ వయపు తిప్పాడు.

“ఇవి—ఇవి నీ కక్కడివి?....” హుంకరించాడతను.

“జిరాక్స్ కాపీల జన్మస్థానం ఎక్కడో, వాటి మాతృకలు యేవో నీకు తెలిసేవుండాలే!” శివరామ్ ఎగతాళిగా అన్నాడు. అతని చెయ్యి సంచీలోంచి మళ్ళీ ఇవతలికి చూకింది. మరో విడత ఫోటోకాపీలు దండపాణి బాజమీద విసుగుగా పడ్డాయి.

“నీ స్నేహితుల్ని గుడ్డిగా నమ్మి, పిలిచినప్పుడల్లా వచ్చి, నీ బుర్రతో నువ్వు సృష్టించిన అకౌంటుహోల్డర్ నీ, అప్పు పొందే అభ్యర్థులని బ్యాంకుకు గుడ్డిగా పరిచయం చేస్తూ, అమాయకంగా సంతకాలు చేసిన నీ ఆరుగురు మిత్రులూ తమని “ఇంటరాగేట్” చేసిన “నీరీవి కమిషనర్”కి రాసిచ్చిన స్టేట్ మెంటు నకర్సు! చదువుకో!” శివరామ్ ఉపోద్ఘాతంలా అన్నాడు.

“ఇది....ఇది అన్యాయం!” అయోమయంతో, అవమానంతో ఉక్కిరిబిక్కిరవుతున్న దండపాణి అప్రయత్నంగా అరిచాడు.

“నైస్! అన్యాయం అన్నావ్; అబద్ధం అనలేదు!” శివరామ్ వెటకారంగా అన్నాడు.

దండపాణి రాద్రంగా చూశాడు. “ఇప్పుడంటాను: ఇది పచ్చి అబద్ధం! నువ్వు....నువ్వు...వీదో నాటకం ఆడావు, ఆడుతున్నావు....నిన్ను....నిన్ను....”

“షట్!” శివరామ్ అరిచాడు. “ఇలాంటి ‘అన్యాయాలు’ ఈ సంచీలో ఇంకా వున్నాయి....”

“సంచీని చంకకి తగిలించి మోసుకెళ్ళు! ఐ డోంట్

శేర! కొన్ని వేలమందిలో, అక్షలమందిలో ఎవరెవరికి అప్పలిచ్చామో ఖచ్చితంగా చెప్పడం పరబ్రహ్మతరం కాదు! లెక్కల్లో వున్నప్రకారం అందరికీ అప్పు అందింది. అది అబద్ధమని నిరూపించడం నీ తరంకాదు; నీ తాతతరం కాదు!”⁹

కొపంతో ఊగుతున్న దండపాణిని శివరామ్ చిరు నవ్వుతో చూశాడు. “నిన్ను మనీ చేయడానికి ఈ మన వదు చాలు; తాత అక్కరే! నువ్వన్నది నిజమే. అత్యధిక సంఖ్యలో వచ్చే ఆప్లికేషన్స్ నీ, కొద్దిపాటి సిబ్బందినీ, అతి తక్కువ కాలవ్యవధినీ దృష్టిలో వుంచుకుంటే ఖచ్చితంగా లెక్కలు రాయడం అంశభవమని నీ సోదర బ్యాంకు ఉద్యోగులు అన్నారు కూడా. ఆ గందరగోళమే నీకు వరం అయ్యింది!” శివరామ్ నవ్వుతూ అగాడు. మంత్ర ముగ్ధులై చూస్తున్న దండపాణి! తేమకునే ఆవకాశం ఇవ్వకుండా ప్రారంభించాడు.

“అయితే, నాకు అదేమంత కష్టమైన ఘనకార్యమేం కాదు! నేను ఈ ఏరియాలో ప్రతీ యింట్లోవున్న వ్యక్తుల వివరాలు సంపాదించాను. బలహీనవర్గాలూ, బలవంత వర్గాలూ—అన్నీ! నా దగ్గర నీ బ్యాంకు పరిధిలో లోన్ కి దరఖాస్తు చేసే అర్హతవున్న వ్యక్తులందరి పేరులూ, వయసులూ, అర్హతలూ, అడ్రసులూ వున్నాయి. ఎవరెవరు అప్లై చేశారో వాళ్ళ పూర్తి వివరాలు విడిగా వున్నాయి. ఎవరెవరికి లోన్ అందిందో, యెంతెంత అందిందో వాళ్ళ బ్యాంకు ఖాతా వివరాలతో సహా— నా దగ్గరున్నాయి....”

“నో! ఇంపాసిబుల్....”

“నోయ్యయ్!” శివరామ్ గర్జించాడు. “ఉబ్బితబ్బి

బృవుతూ ఇంటర్వ్యూలో నువ్వు వాగిన సమాచారం, లెక్కలూ, వివరాలూ వున్నాయి. అతి చాకచక్యంగా నేను సంపాదించిన నీ బ్యాంకు రికార్డుల కాపీలూ వున్నాయి....”

“ఉంటే భద్రంగా దాచుకో! యూ....”

“ఇలాగే వాగితే లేచి వెళ్తాను. ఈ ఎవిడెన్స్‌లనీ నేను దాచుకోను. అమాయకుల పేరుతో అమాయకులైన ఖాతాదార్ల సొమ్ముని దోచుకుతిన్న నీలాంటివారని కేమా చేయడానికి ఉవ్వెప్పురుతున్న పెంట్రో బ్యూలో ఆఫ్ ఇన్వెస్టిగేషన్‌కి ఉచితంగా ఇస్తాను. నా శ్రమకి ప్రతిఫలం రావాలి. మరిన్ని కాపీల్ని వివిధ పత్రికలకి అత్యధికధరకి విక్రయిస్తాను!” శివరామ్ నవ్వుతూ ఆగాడు.

ఉన్నట్టుండి దండపాణి ముహూం చెమటతో కడకడం ప్రారంభించింది. “నువ్వు.....నువ్వు.... బుకాయై స్తున్నావ్ నీకు....”

“నేను నిర్వహించిన ఎన్యూమరేషన్ ప్రకారం ఈ వీరియాలో అయిదువేలా ఎనిమిదివందలా తొంభై నలుగురు అప్పు పొందే ఆర్థికవున్న వ్యక్తులున్నారు. అంత మందిలో కొన్ని వందలమందినే నువ్వు, ప్రభుత్వం ఎందుకు ఎన్నుకున్నావో నాకు తెలీదు. అన్ని వేలమందిలో శేవలం సరిగ్గా రెండువందలమందికి మాత్రమే అప్పు ముట్టింది. తతిమ్మా నూట ఇరవై ఒక్కమంది ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చారు?” శివరామ్ ప్రశ్నించాడు.

దండపాణి ఉక్రోశంతో అరిచాడు. “ఎక్కణ్ణుంచి? ఆకాశం నుండి ఊడిపడారంటావా?”

శివరామ్ పకపక నవ్వాడు. “ఎగతాళిగా అన్నా,

నిజం అన్నావ్. నిజంగా వాళ్ళంతా ఆకాశంనుండి
ఊడిపడిన వాళ్ళే; ఆకాశరామన్నలే! భూమ్మీద జీవనం,
నీ ఏరియా — ఏరియా నీ బ్యాంక్ పరిధిలో వున్న
వ్యక్తుల షేర్లతో ఢీకొనకుండా దాదాపు వంద కల్పిత
నామధేయాల్ని ఊహించావ్! మెచ్చుకోవాల్సిందే!”

దండపాణి క్షణంలో కళ్ళు తిరిగి పడేవాడిలా
చూశాడు. అతను చుట్టూ అల్లుడున్న దర్పం, ధైర్యం,
మూండా అన్న కవచాలన్నీ టక్ టక్ చిట్టిపోతున్నట్టు
శివరామ్ తృప్తికరంగా గమనించాడు.

“సో, మిష్టర్ దండపాణి, గుంపులో గోవిందరావు
లుగా నువ్వు నీ బుర్ర అనే సద్యోగర్భంలోంచి పుట్టించిన
నూట ఇరవై ఒక్క మంది అభ్యర్థులకీ అప్పులు మంజూరు
చేసి, నీ చేతులో నీ బాజులోకీ సరఫరా చేశావ్! ఇది
ఘోరం! అంత మొత్తం నీకు జీర్ణంకాదు; కారాదు....”

“ఏం చేస్తావ్?” దండపాణి తాగిన వాడిలా
ప్రశ్నించాడు.

“కానివ్వను!”

“ఏమిటి?” దండపాణి అయోమయంగా గొణిగాడు.

“జీర్ణం!” శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

పీడకల కంటూ హఠాత్తుగాగా మేల్కొని నిక్కు
తోచనట్టు చూస్తున్న వ్యక్తిలా క్షణకాలం శివరామ్ ని
చూసి, దండపాణి సోఫా వెనకభాగం మీదికి తల
వాల్చేశాడు. ఆసంకల్పితంగా వెండు చేతుల్లో కణతల్ని
వొత్తుకున్నాడు. బైనరీ ధైర్యం, కాదనీ ధైర్యం
లేకుండా సతమత మెపోతున్న తన విక్టిమ్ ని శివరామ్
చిరునవ్వుతో చూస్తూ పెక్కి లేచాడు.

“ఓకే, దండపాణి, ఇప్పుడు నీ చేతిలో దండంలేదు, నీ రెండు చేతుల్ని కేవలం నాకు దండం పెట్టడానికి మాత్రం ఉపయోగించే విధిలో వున్నావ్. అయినా దాన్ని నువ్వు గుర్తించలేదు. పరీవెరి డిస్కరేజింగ్!” శివరామ్ నవ్వుతూ ఆన్నాడు.

దండపాణి ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచాడు. నెత్తురు గుంటల్లా వున్న కళ్ళతో, కొత్త నివ్వెరపాటుతో చూశాడు.

“నీతోనూ నువ్వే చురక తుల బోను తయారుచేసు కున్నావ్! ప్రతి అప్లికేషన్నీ స్వయంగా పరీక్షించి, పరీక్షోధించి అర్హులైనవాళ్ళకే అప్సమంజూరు చేశానని ఇంటర్వ్యూలో గొప్పలు చెప్పుకున్నావ్. నిజంగానే పద్మభూషణ్ బిరుదు వచ్చేస్తుందేమో అన్న తాపత్రయంతో లాన్ మేళాని కేవలం నువ్వొక్కడివే స్వయంగా నిర్వహించినట్టు చెప్పుకున్నావ్. వరుణ్ శారి పేరుతో, మరో వేషంలో నేను సాగించిన ‘నీతో గోష్టి’ని సర్టిఫై చేస్తూ సంతకం చేశావ్! సంతకం అంటే గుర్తొస్తోంది; నువ్వు సృష్టించిన ఋణగ్రస్తుల సంతకాల్ని ఎలా ఫోర్జ్ చేయగలిగావో నేను ఉహించలేకుండా వున్నాను!”

శివరామ్ అగి కళ్ళు తెరుచుకునే గాఢనిద్రలోకి జారు కున్న వ్యక్తిలా అవుపిస్తున్న దండపాణిని కళ్ళు చిట్టమా చూశాడు. దెబ్బలు తినీతినీ మొద్దుబారిపోయి బండిలాగ కుండా మొరాయిస్తున్న మొండి ఎద్దు గురుస్తోందతనికి దండపాణి వాలకం చూస్తోంటే.

శివరామ్ అశన్నే చూస్తూ నీగరెట్ ముట్టించాడు. తటాలున వొంగి సోఫామీసున్న రెడర్ బాగ్ ని అందు కున్నాడు. తదేకంగా దండపాణి మొహంలోకి

చూశాడు.

“అల్ రెట్! నా మాటలు రబ్బరు సుత్తి బెబ్బల్లా నీమీద పనిచేస్తున్నట్టున్నాయ్. నా అభియోగాన్ని అసలు నిజంగా అంగీకరించే ఇంగితం నీలో అవుపించడం లేదు. వెళ్తాను. ఆధారాలన్నీ యిచ్చి నా ‘అనుమానం’ నిజమేమో తవ్వి చూడమని నీబీబిని పొచ్చరిస్తాను. అప్పుడు తీర్మానా నిజాల్ని నీ అబద్ధాలుగా రుజువు చేసుకో! బాడ్ లక్ అండ్ గుడ్ బై!”

శివరామ్ చకచకా గుమ్మంవేపు కదిలాడు. దండపాణి నుండి ఏ శబ్దమూ అతనికి వినిపించలేదు. గుండె అగి చచ్చాడా? అలాచిస్తూ అడుగులేస్తున్న శివరామ్ అనుమానాన్ని బొంగురుగా ధ్వనించిన దండపాణి కంఠం పటాపంచలు చేసింది.

“అ....గు....”

శివరామ్ వెనక్కి తిరిగాడు. పోఫాలో పక్కకి తిరిగి తనవేపు కంగారుగా చూస్తున్న దండపాణిని చిరు నవ్వుతో చూశాడు.

“ఈ క్షణంలో, ఈ సలంలో నన్ను ఆపగలిగింది ఒక్కటే” శివరామ్ గంభీరంగా అన్నాడు. “డబ్బు!”

“వాట్!” దండపాణి బోదురు కప్పలా అరిచాడు.

“దేనికోసమైతే నువ్వు ధృతరాష్ట్రాడిని మించిపోయి— నూటఇరవై ఒక్కమంది వ్యక్తుల్ని కల్పించావో, దేని కోసమైతే, ఈ భూ ప్రపంచంలో లేని ఆ వ్యక్తుల అసత్య నామధేయాలతో రికార్డులు తయారుచేసి, అన్ని సంతకాల్ని సవ్యసాచిని వెక్కిరిస్తూ రెండు చేతుల్తో బరికావో—ఆ డబ్బు!” శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

దండపాణి సరిగ్గా పనిచేయని మెగాఫోన్ లా

లుసున్న నిట్టూర్చాడు. అతని రెండో రూపాన్ని చూస్తున్న అనుభూతి కలుగుతోంది శివరామ్కి.

ఆరిపోయిన దండపాణి పెదవులు మెల్లిగా కదిలాయి, “నీ పేరు?మరిచిపోయాను”

దీనంగా పలికిన అతన్ని శివరామ్ చిరునవ్వుతో చూశాడు.

“శివరామ్.”

“శివరామ్” ఉలిపిరికాయితాన్ని నోటికి అడ్డం పెట్టుకుని పలికినట్లుగా అన్నాడు దండపాణి, “నిజం చెప్పు: నువ్వు నీలీవి వ్యక్తివా?”

“నీలాంటి లుచ్చాలతో అబద్ధాలాడ్డం నాకు అసహ్యం!. నేను కేవలం నేనే. డబ్బుకోసం దారుణాలు చేసే నీలాంటి వాళ్ళని శిక్షించేవాణ్ణి!” శివరామ్ కంఠం గంభీరంగా ధ్వనించింది.

దండపాణి మళ్ళీ నిట్టూర్చాడు. “ఊహోమాట్లాడరాం” అన్నాడు బలహీనంగా.

శివరామ్ నవ్వుతూ పోఫావైపు కదిలాడు. ఆరిపోయిన సిగరెట్ ని గిరా తేసి, కొత్తది వెలిగించాడు. పాకెట్ ని జేబులో పెట్టుకోవోతూ అగి, నవ్వుతూ దాన్ని దండపాణి వాళ్ళోకి పడేశాడు.

వణుకుతున్న చేతుల్లో దండపాణి సిగరెట్ పాకెట్ తెరిచాడు. అతిప్రయత్నంమీద సిగరెట్ ను లాగి, పెదాల మధ్య ఇరికించాడు. శివరామ్ నవ్వుతూ పెత్తి లేచి, లైటర్ ని అదురుతున్న సిగరెట్ కింద వుంచి నొక్కాడు. ఘాటుగా పొగ పీల్చి దండపాణి దగ్గుతూ వుండిపోయాడు. అతని కళ్ళు నీళ్ళతో నిండాయి.

అతని కన్నీళ్ళకి కారణం సిగరెట్స్. తనో ఆరంభాక శివరామ్ నవ్వుకుంటూ సోఫామీద కూచుని, కాలిమీద కాలు వేసుకున్నాడు.

“శివరామ్, నీకు....యెంత....యేమిటి....కావాలి?” సిగరెట్ పాగతో కొద్దిగా కోలుకున్న దండపాణి ప్రశ్నించాడు.

చాలాకాలం శ్రమించి తను పోతపోసిన విగ్రహానికి ప్రాణంవచ్చి పలుకుతుంటే ఆనందపడిపోయే శిల్పిలా, సంతోషిస్తూ శివరామ్ దండపాణిని చూశాడు.

“దండపాణీ, ఎదగడానికి యెక్కువ పైమే తీసుకున్నావ్! అయినా ఫర్వాలేదు. తెలివిగా, తేరగా ముచ్చెలక్షలా గూఢై వేలు కాజేశావ్. కాజేసిన ముత్తానికి కొంచెం చిల్లర కలిపి, నలభై నాకు కానుకగా ఇవ్వాలి వుంటుంది. తరవాత...”

“ఎంతా?” దండపాణి ఆపశ్యతి సక్కువా ర్యాల సహకారంతో పాడి పాడి కంఠం పూర్తిగా పారై పోయిన గాయకుడిలా రాగయుక్తంగా అరిచాడు.

“నలభై లక్షలు!”

“నాట్?”

“ఫార్టీలాక్స్. నాట్ మార్; నాట్ రెన్!” శివరాం వ్యూతూ అన్నాడు.

సోఫాలోంచి, శోషవచ్చి తూలిపోయేవాడిలా దండపాణి ముందుకి వంగాడు. “నలభైనలభైఫార్టీనాట్ మార్....నీరియన్? ఆర్ ఆర్ యూ జోకింగ్?”

“నలభై లక్షలు—ఫార్టీలాక్స్ అంటే జోక్ కాదు, బయన్ ఆఫ్ లాన్ మేనేజర్!”

“నో! ఇంపాజిబుల్! ఇవ్వను!” దండపాణి పలక

రిస్తున్నవాడిలా అరిచాడు.

శివరామ్ తటాలున పెరి లేచాడు. “ధాంక్యూ!”

శుమ్మంవైపు కదులున్న శివరామ్ని దండపాణి కంగారుగా చూశాడు. “వెళ్ళకు..... స్టీజ్!..... కూచో!....”

శివరామ్ అగి అతన్ని యెగతాళిగా నవ్వుతూ చూశాడు.

“అడిగింది యివ్వనన్నవాడి కొంప ముందు అడుక్కు తినేవాడు కూడా వుండదు, మిస్టర్!” శివరామ్ కంఠం దండపాణి చెవుల్ని అరచేతుల దెబ్బల్లా తాకింది.

దండపాణి వణుకుతూ పెరి లేచాడు. చెమటతో తడిసి, పూర్తిగా పాలిపోయిన మొహాన్ని శివరామ్వైపు తిప్పాడు. స్లోమోషన్లో అతని పెదవులు కదిలాయి: “నన్నునన్ను ... అన్యాయం చేయొద్దు!”

శివరామ్ అతని రక్త నేత్రాల్లోకి తీక్షణంగా చూశాడు. “బాస్టర్డ్! అన్యాయం! “లేని” వందా చిల్లర మందికి లోన్లు ఇచ్చి, నిజంగా “ఉన్న” వందా చిల్లర మంది అమాయకుల నోళ్ళు కొట్టావ్! వాళ్ళనీ, ప్రభుత్వానీ ప్రజల్ని దారుణంగా మోసగించావ్! టాక్సులు కట్టి, కాలేజీలు కట్టి చదువు చెప్పిన ప్రజల్ని, ఆ చదువుతో పెకొచ్చి, ఉద్యోగం, అధికారం, తద్వారా అవకాశం సంపాదించి, వాళ్ళకే వెన్నపోటు పోడి చావ్! నిన్ను నేను అన్యాయం చేస్తున్నట్టు కూర్చున్నావ్”

“పారపాటెపోయింది, బుద్ధి గడ్డితింది....” దండపాణి బొంగురుగా ప్రారంభించాడు.

“గడ్డితిన్న తరవాత నెమరువేయక తప్పదు!” శివ

రామ్ గంభీరంగా అన్నాడు. “ఎక్కువగా జాశ్కర కక్కివేయక తప్పను!”

దండపాణి విలవిల్లాడుతూ చూశాడు. శివరామ్ అతన్ని హీనంగా చూశాడు. పెద్ద వాత పడితేగానీ మసిపికి చిన్న వాతమీద ఇవ్వం కలగదు! శివరామ్ నవ్వి ప్రారంభించాడు.

“నలభై పాశే నే నా పీడ విరగడవుతుందని అపోహ పడొదు. ఇంకా వూరి....” కొంతకాలం భయాందోళనలతో చూస్తున్న దండపాణిని చూస్తూ శివరామ్ ద్రమిటిగా ఆపేశాడు. ఖచ్చితమయిన టైమింగ్ తో మళ్ళీ ప్రారంభించాడు.

“ఇవారిటి నుంచీ సరిగ్గా ముప్పైరోజులు నీకు గడు విస్తాను. ఆ గడువులోగా నిజంగానే నూటఇరవై ఒక్క మందికి సువ్వు లోన్లు మంజూరు చేస్తావ్; ఖచ్చితంగా ఒక్కో వ్యక్తికి పాలిక వేలు ఇల్లిస్తావ్!”

“నో ఓఓఓ....” భయంకరంగా అరుస్తూ దండపాణి సోఫాలో కూలబడ్డాడు. వణుకుతున్న చేతుల్లో మొహం మీది చెమటను తుడిచే వ్యర్థప్రయత్నం చేశాడు. మెల్లిగా తలెత్తి శివరామ్ ని చూశాడు.

“శివరామ్ ...నలభైఎలాగో....ఇచ్చేస్తాను. అంత మందికి లోన్ యివ్వడం నా తరంకాదు.... వాడ్డాఫీసు వొప్పుకోదు ఆ పథకం ఇప్పుడు లేదు....”

“పథకాలు వేయడంలో ఎక్స్ పర్టువిగా! ఆలోచించు, వీదో పథకం వేయ్....”

“ఇంపాసిబుల్ఇంపా....”

“అయితే పథకం నే నే చెప్తాను. నూటఇరవై ఒక్క మందిని వెతుకు, నెలెట్టుచెయ్, వాళ్ళ వేర్లు వరసగా

రానుకో, నీ మ స్త్రీమ్మ పుత్రుల అకాంటు సెంబర
ముందు అ పేరు కొట్టేనూ, కొ త పేరు రాయి, పాత
పేరు పారపాటుగా పడ్డాయనో, మరేదో చెప్పుకో, నీ
సొంత ఖజానాలోంచి పెకంటిసి వాళ్ళకి అందజేయి,
సమస్య తీరపోతుంది!” శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“నో! నీకు తెలీదు, బ్యాంక్ రికార్డులూ వాటి పద్ధతి
నీకు అరంకావు....”

“కరెట్టు! నాకే కాదు; ఖాతాదార్లెవరికీ బా త్రిగా
అరంకావు. అరమేలే బ్యాంకులో ఎంబిజిల్ మెంటూస్,
సన్ డే అడ్జెస్టు మెంటూస్, ఇంకా నాలాంటి ఆమాయ
కులకి అస్సలు అంతుపట్టని ఖరీదైన ఫాడ్లూ జరిగేవికావు.
అదంతా నాకు తెలీదు. ‘లేని’ జీవులకి అప్పులు ఇప్పించిన
ఘనాడివి! నీకు నేను చెప్పాల్సిన అవసరంలేదు. ఏం
చస్తావో, ఎలా చస్తావో నాకు అవసరం. ఇచ్చిన
గడువులోగా కొ త్త అప్పులు ఇవ్వకపోతే, నీ ‘అప్పు
మేళం’ గురించి ఇంటర్ నేషనల్ లెజిస్లా ప్లిసిటీ
వస్తుంది!”

“శి....వ....రా....మ్....”

“యస్ కామ్రేడ్?”

“అంత పెకం....నా దగ్గరలేదు....ప్లీస్”

“కట్నం అడిగే అల్లుడికి, వాటా అడిగే అన్నయ్యకి
ఆ మాట చెప్పుకో. నిర్భయంగా, తప్పుడు పేర్లతో
అప్పుచేసిన నువ్వు ఇంకా ఎంత సొమ్ము ఏయే నిర్వాకాల
పేరుతో భోంచేశావో నాకు తెలీదు. నేను ఉసిగొలిపితే
సి.బి.ఐ. పసికడ్తుందనుకో—ఈ అందాల మందిరాన్ని
అమ్మి పారేయ్ ఇంకా నీ బావమరిది పేరుతో, తోడ
ల్లుడి పేరుతో, కాబోయే అల్లుడి పేరుతో, రాబోయే

కోడలి పేరుతో, పుట్టబోయే మనకడి పేరుతో సంపాదించిన ఆస్తిపాస్తుల్ని ఆర్థరాత్రిపూట అడిగిన రేటుకి వేలం వేయ్; అవసరమైనంత పోగుచేయ్; అందరికీ అందజేయ్!” శివరామ్ కంఠం నిమ్మరసాన్నిగా ధ్వనించింది.

“నో....నో” దండపాణి సత్తిగా అరిచాడు.

“షట్!” శివరామ్ కంఠం పిస్టల్ షాట్లా ధ్వనించింది. దండపాణి కంగారుగా చూశాడు.

“ఇంకొక్కసారి మాత్రం నీకు బ్రెయిన్ వాష్ చేస్తాను. నాకు నలభై ఇచ్చి దగాపడిన దళితసోదరులకి సరికొత్త అప్పులిచ్చి, జరిగింది గుర్తుంచుకుని బుడిగా వుంటావో, సి.బి.ఐ. గానుగలో ఇరుక్కుని చిత్తయి పోతావో తెలుకో!” శివరాం హుంకరించాడు.

“మిస్టర్ .. శివ....రామ్....”

“ఇంక ఒకే ఒకసారి నువ్వు ‘నో’ అంటే తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోతాను. అడుగు కదిపాక, నువ్వు అరిచి చచ్చినా ఆగను!”

“ఓ ఓ....”

“సరిగ్గా నెల తర్వాత నీ గురించి పరిశోధన సాగిస్తాను. కొత్తగా అప్పు సదుపాయం పొందిన వ్యక్తుల పేర్నూ, చిరునామాలూ వున్న లిస్టుని నాకు భయభక్తులతో ఇస్తావు నువ్వు. ఆ లిస్టు ఫోటోకాపీ రూపంలో వుండాలి. లిస్టులోని వాళ్ళందరినీ స్వయంగా కల్సుకుంటాను. ఒకేవొక తప్పుడు పేరు ఉంటే, ఒకే వొక వ్యక్తి తనకి అప్పురాలేదంటే ఏం జరుగుతుందో నీకు తెలుసు!”

‘నో’ అనడానికి తెరిచిన నోటిని దండపాణి తప్పున మూసుకున్నాడు. మళ్ళీ తెరిచాడు. “శివరామ్....

అంతేనా....?"

దండపాణి ఏడిస్తే ఎలా వుంటుందో మొదటిసారిగా తెలుసుకున్న శివరామ్ చిన్నగా నవ్వాడు. నవ్వాపి తీక్షణంగా చూశాడు.

“మిస్టర్ దండగపాణి, లోపలికళ్ళు బ్యాంకులో కొల్లగొట్టిన సొమ్ముని నువ్వు మళ్ళీ బ్యాంకులో దాచుకోవు. ఏ తుణుగుణంలో దోపిడీ జరుగుతుందో అన్న భయం నీకూ ఉంటుంది. డబ్బు ఇరవై నాలుగ్గంటలూ నీ కంటికి అందేలా జాగ్రత్తచేసి ఉంటావ్! వెళ్ళు. నేను కళ్ళు మూసుకుంటాను. సోఫాలో కూచుంటాను. అన్యాయాలూ, అక్రమాలూ ఆగకుండా జరుగుతున్న ఈ లోకాన్ని చూడకుండా యెక్కువసేపు నేను కళ్ళు మూసుకుని ఉండలేను. నేను త్వరగా కళ్ళు తెరవకూడదని ప్రార్థిస్తూ చకచకా పేద నూట్ శేన్ లో నలభై లక్షలు సర్దేయ్. జాగ్రత్తగా మూసుకురా. ఎందుకంటే కళ్ళు తెరిచిన మరుక్షణం నేను కాళ్ళమీద నిలబడతాను కాళ్ళమీద నిలబడ్డాక కదలకుండా, గడప దాటకుండా నన్ను ఆపడం బ్రహ్మచరం కాదు; నాతర మేకాదు!” గుక్కతిప్పకోకుండా చెప్పి శివరామ్ సోఫాలో కూచున్నాడు.

అర్రంకానివాడిలా దండపాణి గుడ్డు పెళ్ళబెట్టి చూస్తున్నాడు. శివరామ్ అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు. సోఫాలో అలసటగా వెనక్కి వాలాడు.

“ఇదిగో కళ్ళు మూసుకుంటున్నా!” శివరామ్ కళ్ళు మూసే ప్రయత్నంచేస్తూ అన్నాడు.

దండపాణి అదిరిపడి ఒక్కఉగుటున లేచి నించున్నాడు. రెప్పపాటుకాలం, మూతలుపడిన శివరామ్

కళ్ళని చూసి, కంగారుగా వడివేపున్న గదివేపు తూలుతూ ఆంగలు వేయిసాగేడు.

తలుపు చప్పుడు విన్న శివరాం నవ్వుకుంటూ కళ్ళు తెరిచాడు. బ్యాంకు ఉద్యోగంలో ఆరి-తేరిపోయిన డండపాణికి నలభై లక్షలు లెక్కించడానికి ఆటే సమయం పట్టదు! శివరాం నవ్వుకుంటూ సిగరెట్ వెలిగించాడు.

5

“గుడ్ మోర్నింగ్! నలభై లక్షలు....పది లక్షలు తక్కువ ఆరకోటి! డార్లింగ్, బ్యాంకుని కొల్లగొట్టావా?” లత ఉద్రేకంతో అరిచింది.

“బ్యాంకుని గుల్లచేసిన వ్యక్తిని కొల్లగొట్టాను—!” పకపక నవ్వుతూ శివరాం వెల్లకిలా మంచంమీద వాలి, తలని లత పోల్చి పెట్టుకున్నాడు.

అల్లా కదులున్న బాబు హాయిర్. అర్ధ చంద్రుడి ఆకారాన్ని పెక్కిరిస్తున్న నుదురు. ఎక్కువెట్టిన విల్లులా వొంపుతిరిగిన చక్కటి కనుబొమలు. వాటికీ, కాటుక బోర్డుకు మధ్య తళతళమంటున్న వికాల నేత్రాలు. ముక్కుతిమ్మన పద్యానికి ఆధారంగా అవుపిస్తున్న ముక్కు. ఎర్రటి పెదవులు. చిన్న నోరు. సౌందర్య జలంతో నిండిన సరస్సులాంటి గుంటతో, మెరుస్తున్న బుగ్గ. తన వేపు కిందికి వొంగిన లత మొహంలోకి శివరాం చిరునవ్వుతో చూశాడు. ఆమెను చూస్తూ చేతుల్ని అచేతనంగా వుంచుకోడం కష్టమనిపించిందతనికి.

“డార్లింగ్”

“హానీ....”

“అడగాలా?”

“అడగకు; చెప్తాను!” కిరరాం నివృత్తా అన్నాడు. తన ఛాతీమీద వాలిన లతి చేతిమీద తన చేతిని కప్పతూ ప్రారంభించాడు:

“మొదట ప్లాటిస్టిక్స్ ఇండియా శాస్త్రీ విక్రమార్క రావు ఆశ్రయం ఎత్తాను. ఈ ప్రాంతంలో ఇరవై నూత్రాల పథకంక్రింద బ్యాంకు లోన్ లకి అప్లై చేసిన వాళ్ళ. అప్పుపొందినవాళ్ళ వివరాలన్నీ సేకరించడానికి బ్రహ్మాండమైన కోణవారీ తీతంమీద పేకాడుతూ పొద్దు పుచ్చే నిరుద్యోగ పోదరుల్ని ఎన్యూమరేటర్లుగా నియమించాను.”

“ఎందుకు?”

“తరవాత జర్నలిస్టు వరుణ్ శౌరి ఆశ్రయంలో బ్యాంక్ మేనేజర్ దండపాణిని కల్సుకున్నాను. నోరూరించే మాటల్లా, బొల్తాకొట్టించి, గతంలో అతను వీర్పాటుచేసిన లోన్ మేళా గురించి సమగ్రమైన ఇంటర్వ్యూ చేశాను; మదర్ నేషన్ అనే పత్రికలోనూ.”

“ఎందుకు?” లతి అసహనంగా అడిగింది.

“లోన్ మేళాలో బ్యాంకు మేనేజర్ యెంతమందికి అప్పలిచ్చాడు? నేను సేకరించిన లిస్టుకీ. బ్యాంకు తయారు చేసిన లిస్టుకీ యేవేనా తేడాలున్నాయేమో తెలుసుకోదానికి.”

“ఎందుకు?”

“బ్యాంక్ మేనేజర్ దండపాణి ముక్కుకి మాటిగా వెళ్ళే క్యక్తికాదని విన్నాను. మామూలు బ్యాంకు లావాదేవీల్లా తెలివిగా కొంపలుముంచే అలవాటున్న ఉద్యోగిగా అతనికి కొంత పేరుంది. అంచేత ప్రభుత్వం బోక్సంలో ఆదరాబాదరా జరిగే ‘అప్పుమేళం’లో

అతను పప్పులో కాలువేసే అవకాశం ఉండితిరుతుంది. అంచేత—ఆ విషయం తేల్చుకోడానికి, ఎన్యూమరేషన్, ఇంటర్వ్యూ—ఈ రెండింటినీ ఏర్పాటు చేశాను....”

“ఆ రెండూ మనకి యేం చెప్పాయి?” అత ప్రశ్నతో శివరాంకి అడుగిలింది.

“మూడువందల పైచిలుకు వ్యక్తులకి ఆప్పులు యివ్వ బడ్డాయని బ్యాంకు రికార్డులూ, దండపాణి ఇంటర్వ్యూ చెప్పాయి. కేవలం సరిగ్గా రెండువందలమందికి మాత్రమే ఆప్పులు అందేయని ఎన్యూమరేషన్ చెప్పింది!” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.

“డార్లింగ్, బ్యాంకు రికార్డు యెలా దొరికాయి? ఆ దండపాణి కోదండపాణి—ఇచ్చాడా?”

“లేదు, అంత వివరంగా అరిన్నండి విషయాలు లాగలేం. అంచేత మూడో అవతారం యెత్తాను....”

“ఏమిటది?”

“సి.బి.ఐ. కమిషనర్, గతంలో నేను ఉపయోగించిన సిబిఐ కమిషనర్ శివానంద్ ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డు ఈ అర్వేంచర్లో బ్రహ్మాండంగా పంజేసింది. దండపాణి అంటే పడని మరో ఉద్యోగి కృష్ణారావుకి ఈ అవతారంలో దగ్గనం ఇచ్చాను. నా అవతారానికి అతని భార్య ప్రాణం పోసింది. తెలిసిందంతా చెప్పేయమనీ, అడిగిన ఎవిదెన్స్ ఎలాగేనా అందిచ్చేయమనీ భర్త ప్రాణాలు తీసింది! జవాను కదిరయ్యద్వారా దండపాణి, కృష్ణారావుల గురించి కనిపెట్టాను, కృష్ణారావు ప్రమాదాన్ ఆశతో రికార్డుల కాపీలు అందించాడు!”

“నిజంగా! తరవాతి?”

“అదే అవతారంలో మరో ఆరుగురికలుసుకున్నాను.

వాళ్ళు దండపాణి స్నేహితులు. నూటాడరవై ఒక్కమంది పేరతో ఆతను ఓ పెన్ చేసిన ఆకాంటుని పరిచయం చేస్తూ కళ్ళు మూసుకుని సంతకాలు చేసిన, చదువుకున్న మూర్ఖులు వాళ్ళు. “లోన్ క్లాండర్”లో తమ మెడలు తెగి పోతాయని హెచ్చరించేసిందాన్ని రాతపూర్వకంగా చెప్పేశాడు!” శివరాం ఆగి, ఆరమభుతోందా అన్నట్టు చూశాడు.

లత కళ్ళతో ఆతన్ని ఇంకా, ఇంకా చెప్పమని అడుగుతోంది. శివరామ్ ప్రారంభించాడు:

ఇంటర్వ్యూ, ఎన్యూమరేషన్, కష్టపాతావు సపై చేసిన ఎవిడెన్స్, ఆరుగురు మిత్రుల స్టేట్స్ మెంటూస్ ఇవన్నీ కలిపి ఒక వర్ణచిత్రం గీశాను. బ్యాంకు మేనేజర్ దండపాణి ముప్పైలక్షలాయాభై వేలు మాత్రం లోన్ మేళా గలాటాలో చప్పుడు కాకుండా స్వాహా చేసినట్టు ఆ చిత్రం స్పష్టంగా చూపించింది....”

“ఎలా?” లత అడు కగిలింది.

“సింపుల్! లోన్లు ఇవ్వబడిన మూడువందలాడరవై ఒక్కమందిలో, నూటాడరవై ఒక్కమంది ఇంకా పుట్టలే లేదు!” శివరాం నవ్వుతూ అన్నాడు.

“గుడ్ లార్క్!” లత ఆశ్చర్యంతో అరిచింది.

“తరవాత, ఇండాకటి అవతారాలకు మూలమైన నా అసలు రూపంలో, దండపాణిని ఆతని ఇంద్రభవనంలో కలుసుకున్నాను. రకరకాల భావాలు, శృతులూ రంగరించి నాకు తెలిసించంతా ఆతనికి తెలియజెప్పాను. అదంతా పేపర్లకీ, పత్రికలకీ. ముఖ్యంగా సిబిఐకీ తెలియకుండా వుండాలంటే నన్ను కొనుగోలు చేయాలన్నాను. నా రేటు నలభైలక్షలు మాత్రమే అన్నాను....ఎన్యూమ

శనకకీ, జిరాక్సకీ. యితర చిల్లర పద్మలకీ మనకీ బోలెడంత ఖర్చయిందిగా!” శివరాం నవ్వుతూ అగాడు.

“ఎదురుతిరగకుండా యిచ్చేకాదా? ఐమిన్ నిన్ను కొనేకాదా?” లత అబ్బురంగా అడిగింది.

“ఎదురు—తిరిగాడు; అడ్డంగా తిప్పేశాను! అరీ చాడు, గాండ్రించాడు, హుంకరించాడు, కోపంతో వణికాడు, కాసేపట్లో భయంతో వణికాడు, ఏడ్చాడు, మొత్తుకున్నాడు, ప్రాధేయపడ్డాడు, తనకు అన్యాయం చేయొద్దని కూడా అన్నాడు....”

“పాపం....” లత జాలిగా అంది.

“అవును, అతను పాపం చేశాడు!” శివరాం తమాషాగా నవ్వాడు. “ప్రాయశ్చిత్తం చేశాను! అడిగింది కళ్ళీకాడు!”

పెళ్లి లేవబోతున్న శివరామ్ని లత గెండు చేతుల్లో అలాగే అదిమింది.

“దార్లింగ్”

“ఊ....” శివరాం కళ్ళు మూసుకుంటూ అన్నాడు.

“కళ్ళు తెరు....ఒక సందేహం నన్ను మల్లులా గుచ్చేతోంది....”

“చూపించు, ఆ మల్లు లాగేస్తాను!” కళ్ళు తెరిచి, శివరామ్ సగర్వంగా అన్నాడు.

“అప్పుమేళం—లోన్ మేళాలో డబ్బు కాజేసి అతను అమాయకులకి ద్రోహం చేశాడు. ఆ పైకాన్ని నవ్వు గుంజుకున్నావ్. అంటే....” లత పూర్తిచేయకుండా ఆపేసింది.

శివరామ్ ఆమె కళ్ళలోకి అనురాగంతో చూశాడు. అతని పెదవులు చిరునవ్వుతో విచ్చుకున్నాయి. “ఫ్

సంజీవం నాకు అర మొదలి. ఎందుకంటే ఆ సంజీవం నాదే! అందుకే నా^{ధి}నోరు నొక్కయాలంటే తనో నెల తిరిగేలోకా మరో అద్భుతం చేయాలని దండపాణికి వాచ్యరిక ఇచ్చాను....”

“ఏమిటది?” అత ఆశ్రయంగా అడిగింది.

“ముప్పైరోజుల్లోగా తన ఖజానాలోంచి యాగ్యులైన నూట ఇరవై ఒక్కమందికి, ఒక్కొక్కరికి పాతిక శేల వంతున అప్పు ఇచ్చుకోకపోతే నేను మొత్తం కథతో సిబిఐ సముఖానికి రెక్కలు కట్టుకు యెగిరిపోతా నన్నాను!”

“వాట్స్!” అత కళ్ళు గిన్నెల్లా అయ్యాయి. “డార్లింగ్, అది జరుగుతుందా?”

“అతనూ నీలాగే అడిగాడు. అలా చెయ్, ఇలా చెయ్ అంటూ అదరగొట్టేశాను. ఎలా చేయాలో, మనిద్దరికన్నా అతనికే బాగా తెలియాలి. బ్యాంకింగ్ లో అప్పుల్లో, వనూళ్ళలో, లెనడంలో, కక్కడంలో అతని ఎక్స్ పర్ట్”

“హానీ డార్లింగ్ అది”

“హానీ, ఫర్గెట్టిట్! అది దండపాణి రీట, అతని గోక్కుంటాడు. ఇప్పటికే యెలా గోక్కువాలో, ఎలా రక్కుకోవాలో అతను ఆలోచించేసి, నడికొత్త పథకం తయారుచేసేసుకుని వుంటాడు!” శివరామ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

అత మాటలు మరిచిపోయి విగ్రహాలా వుండి పోయింది.

“హానీ” శివరామ్ పిల్చాడు.

“ఊ” అత యేదో లోకంలోంచి అంది.

“పోలీసు రిపోర్టులూ, కేసులూ....వగైరా అడగవో?”

“అతను పోలీసులకే కాదు—పెళ్ళాని కూడా చెప్పకొలేడుగా!” అత నవ్వుతూ అంది.

“తరవాతి....మరో వ్యక్తి గురించి అడగవా?” శివరామ్ ఆమెని రెచ్చగొడుతూ అన్నాడు.

అత ను రు రు ప్రశ్నార్థకంగా నుడతపడింది.
“ఎవరు?....ఓహో....డిటెక్టివ్ టెంపో గురించేగా?”

శివరామ్ పట్టు పెదవుల సందులోంచి మెరికాయి.
“వందకి రెండువందల మార్కులు కొట్టేశావ్!”

“అడగడం చేనికి? వొద్దన్నా అతనికి చెప్పవండా మానవుగా?” అత విరక్తిగా అంది.

“మానలేనుగా!” శివరామ్ పకపక నవ్వుతూ పైకి లేవబోయాడు.

అత చేతులు అతన్ని కిందికి నొక్కాయి. ఆమె తల కిందికి వారింది. గాలి తాకిడికి కిందికి దిగుతున్న బరువైన కారుమేఘంగా ఆమె బాబ్ హెయిర్ అతని ముహూన్ని పూర్తిగా కప్పేసింది. ట్టెన్లో శివరామ్ నవ్వు అగి పోయింది....

(‘శివరామ్ అడ్వేంచర్స్’ సీరీస్ లో
ఇది ఐదవ నవల.)

యువ చోరులు

బొమ్మిడి అచ్చారావు

షేర్ మనీలాల్ బ్యాంక్‌నించి బయటికొచ్చాడు. నూట్ కేసు నోట్లకట్టలతో బరువుగా వుంది.

అంబాసిడర్ కారును సమీపించి డోర్ తెరిచి లోపల కూచున్నాడు—నూట్ కేసును నీటుమీద పెట్టి డోర్ లోపల్నుంచి లాక్ చేసి డ్రైవింగ్ సీట్లోకి జరిగాడు.

మనీలాల్‌కి స్వయంగా డ్రైవింగ్ చేసుకోవటం అలవాటు. అందునా డబ్బు విషయంలో బ్యాంక్‌కు వెళ్ళేటప్పుడు డ్రైవర్‌ని తన వెంట తీసుకువెళ్ళడు.

ఈ రోజు కూడా అలాగే డబ్బు 'డ్రా' చేయటానికి వెళ్తున్న డ్రైవర్‌ని ఇంటికి పంపేశాడు.

ఇగ్నిషన్ కీ తెప్పి కారు స్టార్ట్ చేశాడు. కారు మెత్తగా ముందుకు దూకింది. డోరుకి చివరగా అధునాతనంగా నాల్గింతస్తుల మేడ కట్టుకున్నాడు మనీలాల్. నిత్యం ఆ ఇంటిని ఇద్దరు గూర్ఖాలు మూడు ఆరేషియను

కుక్కలు కనిపెట్టుకొని వుంటాయి. మనీలాల్ కుటుంబ సభ్యులు తప్ప మరెవరూ గేటుదాటి లోపలి కడుగుపెట్టలేరు.

నిర్మానుష్యంగా వున్న తారుశోడ్డుమీద జరుగన బారు తోంది కొత్త అంబాసిడర్.

సరిగ్గా అప్పుడే మనీలాల్ మెడదగ్గర చల్లటి వస్తువు మొన గుచ్చుకుంది. చివ్వున తల తిప్పదోయి వనకనించి వినిపించిన కర్కశమైన హెచ్చరికకు కట్టుబడిపోయి స్థాణువులా కూచుండిపోయాడు.

“కారు పక్కకిరీసి ఆపెయ్యి—” అన్నది ఆ గొంతు మళ్ళీ.

మనీలాల్ చేతులు అప్రయత్నంగా స్టీరింగ్ ని కుడి వైపుకి తిప్పాయి. అక్కడ నారి విడిపోయి కంకరశోడ్డు తగిలింది. పాలాలకి, తోటలకి దారితీసే ఎర్ర కంకరశోడ్డు అది, చుట్టూ జీడిమామిడిచెట్లు గుబురుగా పెరిగివున్నాయి. ఎక్కడా మనుష్యసంచారం లేదు.

“ఎ.... ఎవరు.... కోర్ హో తుమ్?” వచ్చీరాని తెలుగు లోను, హిందీలోను అడిగాడు మనీలాల్. అతని గొంతు మూతిలోంచి పలికినట్టుగా వుంది. తొడుక్కున్న మల్లె పువ్వులాంటి లాల్చీ చెమటతో తడిసి ముద్దయిపోయి పచ్చని అతని ఒంటిరంగుని బహిర్గతం చేస్తోంది. మనిషి నిలువల్లా ఒడిపోతున్నాడు.

“మే మెవరమా నీ కనవసతం. ఆ నూట్ కేసిలా ఇవ్వు” అన్నది మరో గొంతు.

ఒకరికన్నా ఎక్కువే వున్నారు దుండగులు — అనుకున్నాడు మనీలాల్. అతని చేతులు అప్రయత్నంగా

డబ్బున్న నూట్ శేనిస్ ఆప్యాయంగా ఆర్తిగా గుండెల
కరుచుకున్నాయి. పసిపిల్లవాణ్ణి తన నుంచి దూరం
చేసుంటే విలవిల్లాడే తల్లిలా, గద్ద బారినుంచి తన
పిల్లల్ని పొదిలి కాపాడుకునే కోడిలా — వున్నాడు
మనీలాల్ ఆ సమయంలో.

“మిస్టర్ మనీలాల్, నీ ప్రాణాలకన్నా ఆ డబ్బు
ఎక్కువ కాదని నీకూ తెలుసు. ఎందుకనవసరంగా నిండు
ప్రాణాల్ని పోగొట్టుకుంటావు. నీ నుంచి నయాన కాకున్నా
భయాన, ప్రాణాలు తీసి మరి నూట్ శేసు పట్టుకళ్ళ
గలం....కమాన్, ఇలా ఇవ్వు” మొదటి గొంతు పొచ్చ
రించింది.

మనీలాల్ నూట్ శేసును మరింతగా కరుచుకు
పోయాడు.

అంతే! మరుక్షణం ఆతని నెత్తిమీద బలమైన చెబ్బ
పడింది — అది పిస్తోలుమడమ చెబ్బ. మరి కిక్కురు మన
కుండా స్టీట్ ఒరిగిపోయాడు. నూట్ శేసు మనీలాల్
పొట్టకింది నుంచి రెండో వ్యక్తి గుంజుకున్నాడు.

మరుక్షణం వాళ్ళిద్దరూ మనీలాల్ ని కిందికి తోసేసి
కారు స్టారు చేసుకుని మళ్ళీ వచ్చినదారి నే వెనక్కు బయ
ల్దేరారు.

జంక్షన్ వరకు వచ్చాక కారును రోడ్డుకు పక్కగా
వదిలేసి కిందికి దిగారు. పదిగజాలు నడిచాక ఖాళీ ఆటో
వారి కదురొచ్చింది. ఆటో ఎక్కి కూర్చున్నారు.

ఎక్కడికి పోవాల్సింది చెప్పారు.

ఆటో వేగం పుంజుకుంది.

“నా భార్యకి ప్రాణంమీది కొచ్చిందండయ్యా! ఓ, అయిదువంద లిప్పించండి” అన్నాడు ఆ యువకుడు.

గురవయ్యశెట్టి చత్వారం కళ్ళతోడు కింది నుంచి అతన్ని పరీక్షగా చూసి చెయ్యి చాపాడు.

“ఏటండయ్యా....” అన్నాడా యువకుడు అమాయకంగా చూస్తూ.

“తాకట్టు పెట్టడాని కేం తెచ్చావు....?” అడిగాడు శెట్టి.

“మా దగ్గరేటుంటాది తాకట్టుపెట్టడానికి? నోట్రాయండి, ఏలిముద్ర వేస్తాను.”

“నీ వేలిముద్ర తెవడిక్కావాలి? ప్రతాలేమన్నావుంటే పట్రా. కుదవబెట్టుకుని డబ్బిస్తాను.”

ఆ యువకుడు తల అడ్డంగా తిప్పాడు.

గురవయ్యశెట్టి నిర్లక్ష్యంగా చూశాడతనిపైపు. “వళ్ళెక్కు! వాద్దున్న గొప్ప వేరం దొరికింది” అన్నాడు చీదరించుకుంటూ.

ఆ యువకుడు నిరాశగా వెనుతిరిగి వెళ్ళిపోయాడు.

గురవయ్యశెట్టి విసుగ్గా ఐరన్ సేఫ్ పైపు తిరిగి తెనుస్తుండగా ఇద్దరు యువకులు లోనికొచ్చారు.

గురవయ్యశెట్టి వాళ్ళపైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. ఓ యువకుడు పొడవుగా బలంగా వున్నాడు. రెండో అతను పొట్టిగా బక్కపలచగా వున్నాడు.

“ఏం కావాలి?” అడిగాడు గురవయ్యశెట్టి.

“డబ్బు!” అన్నాడు పొడవు యువకుడు.

“ఎంతి?” అడిగాడు శెట్టి.

“పది లక్షలు” అన్నాడు పొట్టి యువకుడు. గుర

వయ్యశెట్టి నిశాంశపోయి చూశాడు వాళ్ళిద్దరిపై పు.

“ఏమిటి, పది....ల .. ట్ల....లా?” అన్నాడు ఒత్తి పలుకుతూ.

“కాకపోలే వేలనుకున్నావా?”

“అంత డబ్బు నా దగ్గరక్కడిది? ఏదో చిన్న మొత్తాలతో వడ్డీవాపారం చేసుకుంటున్నాను.”

“ఏదో చిన్న మొత్తాలా?....కాని వసూలు చేసే వడ్డీ ఇప్పటికెన్ని లక్షలుండి వుంటుందో....”

“అదేం మాట! ఇచ్చేది వందల్లా అయితే అసలుకన్న వడ్డీ యెక్కువొస్తుందా?”

“ఎందుకు రాదు!?!....అసలు నువ్వు సంపాదించి దంతా అసలు కన్న వడ్డీయే యెక్కువ కదా! లేకుండా ఇన్ని కోట్లు గడించావా?”

“ఇసగో అబ్బాయ్, మర్యాద లేకుండా అలా నువ్వు నువ్వంటూ మాట్లాడతారేమిటి? నా దగ్గర పది రూపాయలు కూడా లేవు. వెళ్ళండి, వెళ్ళండి” విసుగ్గా చూశాడు గురవయ్యశెట్టి.

“పదిరూపాయలు నువ్విచ్చినా మాకొద్దు. చూడూ, మేముడిగింది మర్యాదగా ఇచ్చిపంపు, లేకుంటే....”

“లేకుంటే....!?” అంటూ విసురుగా అనబోయి చటుక్కున ఆగిపోయాడు శెట్టి.

చాడవుగా వున్న యువకుడి చేతిలో నిగనిగ మెరుస్తూ అతనిపై పే గురిపెట్టబడి వున్న రివాల్వర్ నోటి నుంచి మాట రానివ్వలేదు.

“ఏంటయ్యా, ఏంటి దౌర్జన్యం?....” మేకపోతు గాంభీర్యంతో దబాయించాడు.

ఎప్పుడు మూసేకాడో, పొట్టి యువకుడు, ఏధి

తలుపుమూసి గడియ పెట్టేశాడు.

గురవయ్య శెట్టి ఇంట్లోనే వ్యాపారం చేస్తున్నాడు, ముందుగదిలో వ్యాపారం, వెనకగదుల్లో కాపరం వుంటున్నాడు. అతనికి భార్య ఇద్దరు కూతుళ్ళు వున్నారు. కూతుళ్ళకి పెళ్ళిళ్ళు చేసి పంపేశాడు.

అతని భార్య క్రితంరోజే చిన్నకూతుర్ని చూసిరావటానికి నెల్లూరు వెళ్ళింది. అక్కడ వరదలు రావటంతల్ల, తుఫాను తాకిడికి కూతురుంటున్న ప్రాంతం కూడా గురయ్యిందని తెలిసి ఆందోళనపడుతూ వెళ్ళింది.

శెట్టికి వ్యాపారమే లోకం. భార్య రమ్మని యెంత బతిమాలినా రావటం కదరదని ఖచ్చితంగా చెప్పిసి పంపేశాడు.

ఇదంతా ముందుగానే తెల్సుకున్నట్టున్నారాయువకులిద్దరు. సరిగ్గా సమయం చూసుకుని వచ్చారు.

అప్పుడు సాయంత్రం ఆరుగంటలు దాటి పదినిమిషాలయింది. కస్తమర్లు వచ్చేటేం అదే! అందుకే శెట్టి ముందుగదిలో సిద్ధంగా కూచుని వున్నాడు.

“దొర్జన్యం చేయాలని మా ఉద్దేశంకాదు. మమ్మల్ని రెచ్చగొట్టకుండా దబ్బిచ్చేస్తే నీ చిటికెన వేలు కూడా ముట్టుకోకుండా అందుకుని వెళ్ళిపోతాం. నీదే ఆలస్యం!” చిన్నగా నవ్వుతూ అన్నాడు పాడవు యువకుడు.

“ఏమిటీ, ఏమిటయ్యా ఇచ్చేది? నా దగ్గిరంత డబ్బెక్కడిది? ఓ వెయ్యిరూపాయలిస్తాను, తీసుకొని వెళ్ళిపోండి! అట్టే బెట్టుచేస్తే పోలీసుల్ని పిలుస్తాను, జాగ్రత్త!” బెదిరించాడు శెట్టి.

“పోలీసుల్ని పిలవటానికి నువ్వంటూ బతికివుండాలి కదా! నువ్వు ఫాన్ తైపు జరిగిన మరుక్షణం నీ చేతిలోంచి

నా రివాల్యూర్ నించి వచ్చే బుల్లెట్ దూసుకుపోతుంది, మరో బుల్లెట్ నీ గుండెల్లో నిద్రపోతుంది, ఎందుకొచ్చిన రథసగాని, పదిలక్షలూ ఇచ్చిపంపెయ్యి బాబాయ్! అవతల బేరాలు పోతున్నాయి నీకు. తలుపులు మూసి వుంటుంటూనే కస్తమర్లు వెళ్ళిపోతూ వుంటారు” పాడవు యువకుడు రివాల్యూర్ ఫర్మ్ గా పట్టుకుని గురిచూసుకుంటూ అన్నాడు.

గురవయ్య శెట్టి ముఖంలో ప్రేతకళ వచ్చేసింది. పది బేరే నా కాదు—పదిలక్షలు! యెన్నాళ్ళు సంపాదిస్తే వస్తుంది? ఎంతమందిని నిలుపునా ముంచేస్తే సంపాదించగలడు? రూపాయి రూపాయి వడ్డీరూపంలో కూడ పెట్టింది యీ దోపిడీ రాస్కెల్స్ కి యివ్వటానికా? ఉత్త పుణ్యానికొందుకు వదులుకోవాలి అంత డబ్బు?

గురవయ్య శెట్టిలోని వ్యాపారి అందుకు ససేమిరా అంగీకరించలేదు.

“శెట్టి, అవకాశంగా కాలయాపన చేస్తున్నావు? మాచేత హత్య చేయించకు” ఈసారి పాట్టి యువకుడు హెచ్చరించాడు.

శెట్టిలో అప్పటికీ చలనంలేదు. పాడవు యువకుడు స్టేఫీ కాచ్ తప్పించాడు. రివాల్యూర్ నించి బుల్లెట్ రిలీజయింది. అది నూటిగాపోయి ఐరన్ సేఫ్ కి తగిలింది. ఆ గుండు తన గుండెల్లోనే దూరినట్టు కెవ్వుమన్నాడు గురవయ్య శెట్టి.

పాడవు యువకుడు పకపకా నవ్వాడు. “ఈసారి నా గురి వృధాపోదు. ఇది కేవలం కాంపిల్ గా పక్కట కాల్చాను. కమాన్, సేఫ్ తెరిచి పదిలక్షలు యెంచి ఈ నూట్ కేస్ లో సర్ది మూసెయ్యి!” తమవంట తెచ్చిన

వి.వి.పి. నూట్ కేస్ గురవయ్యశెట్టి ముందుకు తోళాడు పాటి యువకుడు.

గురవయ్యశెట్టి శిలావిగ్రహంలా కదలేడు. యువకు లిద్దరోను సహనం నశించింది. గురవయ్యశెట్టి ప్రాణానికి, దబ్బుకి లంకె అని అరంచేసుకున్నారు.

పాటి యువకుడు శెట్టిని సమీపించాడు. ఉపహించని జేగంతో తలతో పాటేలు కుమ్మినట్టు గురవయ్యశెట్టి పాటలో కమ్మాడు. అంతే! విరుచుకుపడిపోయాడు శెట్టి. అతన్ని లేవకుండా మోచేతుల్లో దొక్కల్లోనూ, ముఖం మీద పొడిచాడు. శెట్టి అరవటానిక్కూడా ఓపిక నశించి కప్పకూలిపోయాడు.

మరుక్షణం ఐరన్ సేఫ్ మిడికి లంఘించాడు పాటి యువకుడు. అంతికితమే సేఫ్ తెరవటానికి నిదంగా తాళాలు పట్టుకుని ఉన్న శెట్టి వీళ్ళను చూసి తైండు పుస్తకాల చాటున దాచేశాడు. అయితే పాటి యువ కుడి దృష్టిని దాటిపోలేదా చర్య.

తైండు పుస్తకాల వెనకనించి తాళాలు పెకిరిసి ఊణాల్లో దాన్ని తెరిచాడు పాటి యువకుడు.

అరల్లోని నోట్లకట్టలు పెకిరిశాడు. ఇంకా బంగారు ఆభరణాలు కూడా వున్నాయందులో. వాటితోలికి పోలేను.

“నోట్లకట్టలు రెండు లక్షలు కూడా లేవు” అన్నాడు పాటియువకుడు లెక్కించి.

“అయితే లెక్కిన సొమ్ము ఇంటి లోపల సేఫ్ లో దాచాడేమో!”

ఇద్దరు లోపలి గదిలోకి వెళ్ళారు. లోపల నాలుగ్గదు లున్నాయి. పడగ్గదిలో మరో ఐరన్ సేఫ్ వుంది.

తమ దగ్గరున్న తాళంచెవుల గు లినుంచి ఒక టొకటిగా తాళంతీసి ప్రయత్నించాడు, పొట్టి యువకుడు, ఓ తాళం సరిపోయింది. తలుపు తెరిచాడు. లోపల మరో అరవుంది. దాన్ని ఇంకా తాళంతో తెరిచాడు.

కళ్ళు చెడిపోయాయి. లోపల ఏమాత్రం జాగా లేకుండా కట్టలుగా కరెన్సీ పేర్చబడుంది. అందులోనించి డబ్బు ఎంచి తీశాడు పొట్టి యువకుడు. శేవలం ఎనిమిది లక్షలు మాత్రం తీసి నూట్ కేస్ లో సర్దాడు. తర్వాత ఐరన్ సేఫ్ మానేశాడు. ఇంకా నోట్లకట్టలున్నాయి. కాని వాటిని ముట్టలేదు.

సేఫ్ లోపల పైన తన వేలిముద్రలు పడకుండా ముందే తొడుక్కున్న గ్లోవ్స్ ని తీసి నూట్ కేస్ లో పడేసి నూత పెట్టేశాడు.

ఆ తర్వాత ఇద్దరు ముందుగదిలోకి వచ్చారు. చలనం లేకుండా పడున్నాడు గురవయ్య శెట్టి.

వీధి తలుపు తెరిచబోతూ కీహోల్ లోనించి బయటికి చూశాడు పొడుగు యువకుడు.

బయట యెవరో నలుగురై దుగుగు మనుషులు నిల్చుని ఉన్నారు. శెట్టి దగ్గర అప్పుకోసం వచ్చిన కస్టమర్స్ ని గ్రహించాడతను. ప్రక్కార్థకంగా పొట్టి యువకుడివైపు చూశాడు.

“వెనక వైపునించి వెళ్దాం” అన్నాడు తను కూడా కీహోల్ లోనించి చూసిన పొట్టి యువకుడు.

ఇద్దరు చకచక గదులన్నీ దాటుకుని దొడ్డివైపు వెళ్ళారు. దొడ్డిగుమ్మం తెరిచాడు పొడుగు యువకుడు. చీలిలోని రివాల్వర్ పొంటుకేలులో పెట్టుకున్నాడు.

సందులోకి లెనుచుకుంది దొడ్డిమార్గం. ఓసారి సందు
లోకి చూశారీదరు. ఎవరూ తమని గమనించటంలేదని
నిశ్చారణ చేసుకున్నాక సందులోకి ప్రవేశించారు.

చకచక నడుచుకుంటూ సందుచివరికొచ్చారు. అంత
దాకా దూరంగా ఆగివున్న మారుతీకారొకటి వారిముందు
కొచ్చి ఆగింది. రైవింగ్ స్టీట్లో ఉన్న వ్యక్తి వాళ్ళ వంక
నవ్వుతూ చూశాడు.

నూట్ కేస్ తో బాటు వాళ్ళిద్దరు వెనక స్టీట్లో
కూచున్నారు.

మరుక్షణం మారుతీకారు యెటో వేగంగా దూసుకు
పోయింది.

3

“3రన్ ఇప్పటికి నగరంలో తొమ్మిది దోపిడీలు
జరిగాయి. ఆన్నీ మేజర్ లెఫ్ట్స్. మొత్తం రాబరీ తొంద్రై
లక్షలు. ప్రతిసారి పదిలక్షల చొప్పున చాలా కార్తవ్య
లేటెడ్గా దోపిడీలు జరిగాయి. ఒకే ముఠా జరిపి
నట్టుగా ఆరమయ్యింది.

చిత్రమేమిటంటే ప్రతి దోపిడీలోను ఇద్దరు వ్యక్తులే
ఉండటం, వాళ్ళిద్దరు యువకులు కావటం, తమ ముఖ
కవళికల్ని దాచుకోవటానికి వాళ్ళు ఎలాంటి జాగ్రత్తలు
తీసుకోకపోవటం ముఖ్యాంశాలు.

ఒకచోట దోపిడీ చేసిన జంట మరోచోట చెయ్యలేదు.
అంటే మొత్తం తొమ్మిది జంటలు—అంటే పదేనిమిది
మంది యువకులు ఈ రాబరీన్ కండక్టచేశారు. ఇంకా
యెంతమందున్నారో ఎన్ని దోపిడీలు టార్గెట్గా పెట్టు
కున్నారో అనూహ్యంగా ఉంది.”

గుక్కతిప్పుకోకుండా చెప్పేసి, టేబిల్ మీదున్న

గానెడు నీళ్ళు గటగట తాగేశాడు క్రైబాంచ్ ఇన్
స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్.

అతని కదురుగా కూచుని అంతవరకు అతను చెప్పిన
ప్రతి విషయాన్ని శ్రద్ధగా విన్న డిటెక్టివ్ కిరణ్ కుర్చీలో
తనక్కీ వారి కప్పువైపు కాసేపు చూస్తూ ఉండి
పోయాడు.

తర్వాత శ్రీనివాస్ వైపు తిరిగి “అతి త్వరలో నీకు
మరో రాబరీ గురించిన మేసేజ్ రావచ్చు” అని కిరణ్
అంటుండగా నే ఫోన్ గణగణ మోగింది.

శ్రీనివాస్ రిసీవర్ లి “హలో,” అన్నాడు. కాసేపు
అవతలివైపునుంచి వస్తూన్న మేసేజ్ విన్నాడు. అతని
ముఖం తెల్లగా పారిపోయింది.

“ఏదో రాబరీ జరిగిపోయింది. సరిగ్గా పదిలక్షలు—
హార్ థ్యాంక్. ఇద్దరే యువకులు ఈసారి కూడా దోపిడీ
చేశారు” చెప్పాడు శ్రీనివాస్ ఫోన్ క్రెడిట్ చేస్తూ.

“ఇదివరకటి కేసుల్లాగానే ఇప్పుడు కూడా
యెలాంటి రకపాతం జరగలేదు. కేవలం అతన్ని చెది
రించి పదిలక్షలు తీసుకుపోయారు. అవునా?”

“అవును.”

“ఇప్పటికీ ఇరవై మంది యువకులు రంగంమీది
కొచ్చారు. కోటి రూపాయలు కలెక్టు చేశారు.”

శ్రీనివాస్ తలూపాడు “అయితే, కోటిరూపాయలు
సంపాదించటం టార్గెట్ గా పెట్టుకున్నారంటావా?”
గాడు.

“ఈ దేశంలో కోటిశ్వరులు చాలామంది ఉన్నారు”
అన్నాడు కిరణ్ నవ్వుతూ.

శ్రీనివాస్ కర్ణమయ్యింది.

“అయితే, వీళ్ళ ఆట కట్టించేదెలా? ఇప్పటికే కమిషనర్ లెవల్ నించి హయ్యర్ అథారిటీస్ మమ్మల్ని మంటేస్తూన్నారు. మా ఆసమర్థతని తీవ్రంగా దూషిస్తూన్నారు. ఇప్పటివరకు జరిగిన తొమ్మిది దోపిడీల్లోను ఒక్క దొంగను కూడా పట్టుకోలేకపోయినందుకు మమ్మల్ని సామాన్యంగా సస్పెండ్ చేస్తామంటున్నారు. ఈ కిషపరిసితుల్లో నువ్వే మమ్మల్ని గట్టునపడేయ్యి బ్రదర్!” అంటూ ఆక్రోశించాడు.

కింగ్ అంతవరకు జరిగిన దోపిడీల గురించిన పూరివివరాలు చెదవటంలో మునిగిపోయాడు. అన్నీ ప్రీప్లాన్డ్ గానే జరిగాయి. దోపిడీకి గురైన ఊరిళ్ళకు లందరు అక్రమార్జన కలవాటుపడినవారే! వాళ్ళు సామాన్యత జోలికి, ఓ మాదిరి ధనవంతుల జోలికి పోలేదు. ఎవరినీ హత్య చెయ్యలేదు. ఎవరిమీదా కత్తు తీర్చుకోలేదు. ఎవరి నుంచీ పది లక్షలకు తక్కువ, యెక్కువ తీసుకోలేదు.

వీళ్ళు యెక్కడున్నారో వచ్చినవాళ్ళు కాదు. లోకల్ గా వుంటున్నవాళ్ళు. నగరంలోని ప్రముఖుల గురించి బాగా వివరాలు తెలిసినవాళ్ళూ ఆయుండాల్సి. అయితే వీళ్ళు కేవలం ధనార్జనకోసమే అయితే ప్రతి ధనవంతుణ్ణి దోచుకోవచ్చు. కాని వాళ్ళు కేవలం అన్యాయాని కలవాటుపడ్డ శ్రీమంతుల్నే యెందుకు దోచుకుంటున్నారు? దోచుకోన్న లక్షలేంచేస్తున్నారు? అసలు వీళ్ళెవరు? చదువుకున్న నిరుద్యోగులా? ఈ వ్యవస్థమీద విసిగిపోయి చివరి కి ఆకృత్యాలకి పాల్పడుతున్నారా?

మరి వీళ్ళందరు కలసికట్టుగా ఈ దోపిడీలు చెయ్యటండా కేవలం ఇద్దరు మాత్రమే ఎందుకు చేస్తున్నారు?

ఒకసారి కనిపించినవాళ్ళు మళ్ళీ కనిపించకుండా పక
డ్బండిగా, ఎంతో అనుభవమున్న గజదొంగల్లా వీటిని
నిర్వహించటం, ఒకడు కూడా ఇప్పటిదాకా పట్టుండక
పోవటం చూస్తూంటే, వీళ్ళు దుర్భేద్యమైన వ్యూహం
పన్ని దాన్ని అక్షరాలా అమలుజరుపుతున్నారని తెలు
స్తోంది.

వీళ్ళ స్థావరాన్ని కనిపెట్టగలిగితే యీ దోపిడీలని
తక్షణం అరికట్టవచ్చు. కాని అది సాధ్యమయ్యే పనేనా?
కనీసం యే ఒక్కడినయినా రెడ్ హేండ్‌డ్‌గా పట్టుకో
గలిగితే చాలు! ముతానంతా వలపన్ని పట్టేయ్యవచ్చు.

కాని వాళ్ళిప్పటిదాకా చిన్న ఆధారం కూడా వద
లేను, లేదా, పోలీసులు యెలాంటి 'క్లూ' సాధించలేక
పోయారని చెప్పాలి.

కిరణ్ తల విరిలించాడు.

ఇన్ స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్ ఆశగా, ఆశ్రంగా, కిరణ్
ముఖంలోకి చూస్తూన్నాడు. అతని నోటినుంచి యెలాంటి
మాట వెలువడుతుందోనని తదేకంగా ఒళ్ళంతా చెవులు
చేసుకుని సిద్ధంగా వున్నాడు.

కిరణ్ లేచి నిల్చుని, "వీదో విక్టిమ్‌ని వెంటనే కల్సు
కుంటే మనకేదయినా అనుకూల సమాచారం దొరక
వచ్చు. అడ్రసు నోట్ చేశావు కమా.....!?"
అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ తలూపి, "నేనూ అదే చెప్పాలనుకొంటు
న్నాను. వెళదామా?" అన్నాడు షేట్ నెత్తిన పెట్టు
కుంటూ.

"ఓటజ్ ప్రాసీడ్!" అన్నాడు కిరణ్.

మరో రెండునిమిషాల తర్వాత కిరణ్, శ్రీనివాస్‌లని

మాసుకుంటూ చిల్ ముక్కనగర్ వైపు మాసుకుపోయింది పోలీసుజేట్.

4

అది నాలుగంతసుల భవనం. దబ్బునే ఇటుకలుగా పేర్చి కట్టరా అన్నంత వైభవంగా తీవిగా, గర్వంగా వెలిగిపోతోంది. చుట్టూ రెండు నిలువుల ప్రహరీ జైలు గోడల్ని తలపింప చేస్తోంది.

గేటునుంచి దాదాపు వందగజాల దూరంవరకు పూల మొక్కలు బాట కిరువైపులా స్వాగతం పలుకుతున్నట్టు గాలికి తలయాపుకున్నాయి. ప్రహరీ లోపల ఆవరణ నిండా రక రకాల పండ్లచెట్లు కన్నులపండువ చేస్తున్నాయి.

ఆ భవనం యజమాని నగరంలోకెల్లా పెద్ద బిజినెస్ మాగ్నెట్ రాజానాయుడు. అతనికి రెండు సినిమా థియేటర్లు, కొన్ని ప్రముఖ కంపెనీల్లో షేర్లు ఉన్నాయి. అవిగాక నగరశివార్లలో అక్రమంగా అక్రమణ చేసిన బంజరుభూము లున్నాయి. ఇళ్ళ స్థలాలుగా వాటికి ప్రస్తుతం విపరీతమయిన ధర పలుకుతోంది. అవి చాల వన్నట్టు ప్రభుత్వం బలహీనవర్గాల కోసమని పట్టాలిచ్చిన నివేశన స్థలాలను కారు చవగ్గా వాళ్ళమంచి కొనేసి లోపాయికారీగా ఉద్యోగస్థుల కిమ్మేకాదు — నాయుడు.

పై సిరాసులతోబాటు కొన్ని వందల తులాల బంగారము, యెన్నో లక్షల బ్లాక్ మనీ అతని ఖజానాలో మూలుగుతోంది.

కిరణ్, శ్రీనివాసులు వెళ్ళిన సమయానికి రాజా నాయుడు తన వికాలమయిన తోటలోని లాన్స్ లో

అశోకవనంలో సీతమ్మవారిలా దిగాలుపడిపోయి సర్వమూ కోల్పోయినవాడిలా కూచున్నాడు. అతని వాలకం చూస్తూంటే అతి దగ్గర బంధువును పోగొట్టినవాడిలా వున్నాడు.

అప్పుడు సమయము సాయంత్రం నాలు గంటలయ్యింది.

“చోరీ యెలా జరిగిందో కాస్త వివరిస్తారా?” అనడిగాడు కిరణ్, పరిచయాలయ్యాక.

రాజానాయుడు గొంతు సవరించుకొని చెప్పసాగాడు:

“నేను మధ్యాహ్నం భోజనం చేసి విశ్రమించుచుండగా యెవరో యిద్దరు యువకులు నా దర్శనం కోసం వచ్చారని మా నౌకరు చెప్పాడు. వాళ్ళని సాయంత్రము రమ్మనమని కబురుచేశాను నౌకరుతో. అయితే అపని చాలా అర్జుంటని, కేవలము పదినిమిషాల్లో తమ పని పూర్తిచేసుకుపోతామని తిరుగుకబురెట్టారు. ఇక చేసేది లేక విక్రాంతి మానుకుని లేచాను—వాళ్ళని పంపమని చెప్పి.

“వాళ్ళు నేను విజిటర్స్ రూమ్‌లోకి వచ్చే లోపల సరాసరి నా పడగ్గడిలోకే వచ్చేవారు. అకస్మాత్తుగా తలుపులు మూసేశారు. వాళ్ళిద్దరి చేతుల్లోను రెండు రివాల్వర్స్ ఉన్నాయి. అవి రెండూ నూటిగా నాకే గురిచేయబడి వున్నాయి. కదిలే కాల్చేస్తామని బెదిరించారు. నేను భయపడి నోరు మెదపలేదు. నా మంచంమీద పరుపుకింద లైసెన్సున్న నారివాల్యర్ ఉంటుంది. దాన్నందుకోవాలనుకున్నాను. కాని కాలు కదపనివ్వలేదు వాళ్ళు.

“నా చేతుల్లోనే నా పడగ్గదిలో వున్న ఐరన్ సేఫ్ తెరిపించారు. అందులోంచి పదిలక్షలు పెక్కి తీయించారు. తను వెంట తెచ్చిన నూట్ కేసులో నా చేతే డబ్బుకట్టలు పేర్పించారు. ఆ తర్వాత నా నోట్లో గుడ్డలు కుక్కి, నా చేతులు మంచంకోడుకు కట్టేసి దర్బాగా వెళ్ళిపోయారు. ఆ తర్వాత వచ్చిన నాఖర్ల సాయంతో బంధవిముక్తుడనై మీకు ఫోన్ చేశాను” ముగించాడు రాజానాయుడు.

కిరణ్ ఆయనవంక నూటిగా చూశాడు.

మదపు టేనుగులా పోకరించి వున్నాడు నాయుడు. మెళ్ళో బంగారుచెయిన్ వేశాడుతోంది. చేతివేళ్ళకు వజ్రపు టుంగరాలు ధగధగ మెరుస్తూన్నాయి.

అతన్ని, అతని ఇంటి వైభవాన్ని చూసినవాళ్ళు లక్ష్మీ దేవిని అతను తన ఇల్లు కదలకుండా బంధించి వుంచాడని పిస్తుంది. అలాంటివాడికి పదిలక్షలు ఓ లెక్క కాదు. కాని డబ్బు సంపాదించేవాడికి పదిపైసలు పోయినా తట్టుకోలేడు. అదికూడా పెద్ద నష్టంగానే భావిస్తాడు. నాయుడు ఆ కోవకి చెందినవాడే.

“ఒకసారిగా పదిలక్షల కేష్ ఇంట్లో ఎందుకుంచారు? బ్యాంకులు, లాకర్లు ఉన్నాయి కదా....!?” అడిగాడు కిరణ్.

నాయుడు తడబాటును కప్పిపుచ్చుకోవటానికి వ్యర్థ ప్రయత్నం చేశాడు. “నా పాలం, తోటలు అమ్మి అంత క్రితం తోజే క్యాష్ తెచ్చి సేఫ్లో పెట్టాను....” అన్నాడు.

“అంత ఆర్థంటుగా తోట లెందు కమ్మవలసి వచ్చింది?....”

“అర్థీ నీ క్రాస్కోడ్స్ సమీపంలో కొత్తగా ఓ

ధియేటర్ కట్టబోతున్నాను. సలం కొనటానికి, ఎక్స్‌ప్రెస్ మెంటుకి ఆర్డరివ్వటానికి క్యాష్ అవసరపడింది. దబ్బు సర్దుబాటుకాలేదు. పొలం అమ్మక తప్పలేదు,” చెప్పేసి, లేలిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

అతను చెప్పేది నిజం కాదని కిరణ్‌కి తెలిసిపోతూనే వుంది. అయినా తన ముఖంలో ఎలాంటి భావప్రకటన చెయ్యకుండా తల పంకించి వూరుకున్నాడు.

“ఐరన్ శేఫ్ వుందే గది చూపిస్తారా?” అడిగాడు కిరణ్.

నాయుడు భారంగా లేచాడు. శ్రీనివాస్, కిరణ్‌లు ఆయన్ని అనుసరించారు.

కిరణ్, శ్రీనివాసుల్ని తన పడగ్గరిలోకి తీసుకు వెళ్లాడు నాయుడు. చాలా బలవంతంగా వుందా గది. డెకోరాంతో తయారుచేయబడ్డ అల్మయిరాలు, గాజు తలుపులతో అద్దాల మేడలా వుందా గది. చుట్టూ నిలువు టర్బాలు—అరవైలో పడ్డ నాయుడి రసికత్వాన్ని చాటు తున్నాయి.

నాయుడు బెడ్‌కి తలవేపున వుంది ప్రత్యేకంగా తయారుచేయించిన బ్రహ్మాండమైన ఐరన్ శేఫ్. సగం వరకు గోడలో తాపటం చేయబడి వుంది.

మంచాని కిరణ్‌లాగా నేలమీద పడున్న ఓ ఐడింటిటీ కార్డు కిరణ్ దృష్టి నాకర్పించింది. వంగి దాన్నందు కున్నాడు.

నాయుడు శేఫ్‌ను చూపించి వెనుతిరిగాడు. “మీ ఇంట్లో ఇన్‌కంటాక్స్‌లో పని చేసేవాళ్ళెవరయినా వున్నారా?” అడిగాడు కిరణ్.

ఊహించని ఆ ప్రశ్నవిని ఉరిక్కిపడ్డాడు నాయుడు.

“లేలే! అందరూ విజినెస్‌లోనే వున్నారు, ఎవరూ ఉద్యోగాలు చేయటంలేదు” అన్నాడు.

“ఇందాకా మీరు చెప్పిందాట్లో డబ్బు పదిలక్షలు పోవటం నిజమేగాని, మిగతా విషయాలేవీ నిజం కాదంటాను, మీరేమంటారు?” అన్నాడు కిరణ్.

నాయుడు కోపంగా చూశాడతనివంక, “ఏమిటి మీ ఉద్దేశ్యం? నీ నీ కావాలని కల్పించి చెప్పావంటారా?” అన్నాడు.

“అవును, ఇద్దరు యువకులు వచ్చినమాట నిజమే! కాని వాళ్ళు తాము ఇన్‌కంటాక్స్ దిపాబ్తమెంటుకి చెందినవాళ్ళమని, మీ యిల్లు రైడ్ చేయటాని కొచ్చామని చెప్పారు. అయితే వాళ్ళు మీ పడగ్గడిలోకి సరాసరి రాలేదు, మీరే వాళ్ళని సగౌరవంగా ఈ గదిలోకి తీసుకువచ్చారు. వాళ్ళకు డబ్బు ఆశ చూపారు, ఎన్నో లాసుగులు, బ్లాక్‌మనీ నిల్వలు వున్న మీ ఇంటిమీద ఇన్‌కంటాక్స్‌వాళ్ళు దాడిచేస్తే ఎన్నో లక్షలు టాక్స్ కింద కట్టాల్సి వుంటుంది, అందుకే వాళ్ళకో ఆరలక్షో, లక్షో ఆశ చూపించి నోరు నొక్కేయాలనుకున్నారు.

“వాళ్ళు మెత్తబడినట్టు నటించారు, మీరు డబ్బు కోసం ఐరన్ సేఫ్ తెరవగానే మీ మీద పడి రివాల్వర్ తోనో, కత్తితోనో బెదిరించి మమ్మల్ని బంధించి, మీ కళ్ళముందే నూట్ కేసులో పదిలక్షలు సర్దువని పెళ్ళి పోయారు. ఐరన్ సేఫ్‌లో వున్న నగలుగాని, విలువయిన ప్రతాళు, బాండ్స్‌గాని వాళ్ళేమీ ముట్టుకోలేదు— అవునా?” నూటిగా నాయుడు కళ్ళలోకి గుచ్చి చూస్తూ అన్నాడు కిరణ్.

నాయుడి ఒళ్ళకా చెమటతో తడిసిపోయింది. కోపం

తగ్గిపోయి దాని పానంలో చెరుకు, నిజం తెలిసిపోయిందన్న అందోళన చోటు చేసుకున్నాయి.

“మీరు చెప్పేది నిజంకాదు” అన్నాడు బలహీనంగా. అతని గొంతులో స్పష్టత, ఖండన లేవు. ఏదో అనాలని అన్నట్టుంది.

“నాయుడుగారూ! మా దగ్గర నిజం దాచటంవల్ల లాభించేను. మేము మీ కే విధంగాను సహాయపడలేం. మీరు మాతో నిజాయితీగా సహకరిస్తేనే దొంగల్ని పట్టి మీ డబ్బు మీకు వాపసు చెయ్యగలం.... ఇంత పకడ్బందీగా కోటలా కట్టిన యింట్లోకి సామాన్యుడు ప్రవేశించలేడు. అడుగడుగునా నొఖిల్లున్నారు. కుక్కలున్నాయి. వాళ్ళెంతో బలమైన కారణం చూపిస్తేనే గాని గేటు కూడా దాటనిచ్చి వుండదు మీ గూర్ఖా.

లోపలికొచ్చాక అంత చనువుగా ధైర్యంగా మీ పడగ్గడిలోకి ప్రవేశించే ధైర్యంకూడా ఎవరికీ వుండదు మీ అంతట మీరు తీసుకువస్తే తప్ప! ఇన్ కంటాక్స్ వాళ్ళని మీరు పూర్తిగా నమ్మింతర్వాతే వాళ్ళ కి ఇంట్లోనూ, మీ పడగ్గడిలోనూ ప్రవేశం దొరికింది.... ఏమై రైట్?” ఉరిమినట్టుంది కిరణ్ గొంతు.

నాయుడు తలూపాడు నీరసంగా.

“వ్యాపారమన్నాక యేదో చిన్న చిన్న లాకుగులుండక తప్పదు. వాటిని కాచుకోవటానికి మేం అధికారులకు చిరుతిర్పు తినిపించకా తప్పదు. వారం రోజులుగా ఇన్ కంటాక్స్ వాళ్ళ రైడింగ్స్ జరుగుతున్నాయి. స్పెషల్ స్క్వాడ్స్ న్నన్నాయి. అందుకని పాతవాళ్ళని తడిపినా లాభం లేక మా జాగ్రత్తలో మేముంటు

న్నాము....

“తాము స్పెషల్ స్కాప్ ఓఫ్ అని చెప్పగానే విడెంటిఫికేషన్ చూపించమన్నాను. అందులో ఓ యువకుడు చూపించాడు. ఫోటోలో బాటు అంతా ఖచ్చితంగా వుంది. నమ్మక తప్పలేదు. సెర్చ్ కనుమతిస్తే వాళ్ళు అనుమానమున్నచోట గడ్డపలుగుల్లో ఇల్లంతా తవ్వి పారేస్తారు. అందుకే వాళ్ళకు ముందుగానే డబ్బాశ చూపించాను. లాంగ్ పోయారు.

“నా గదిలోకి తీసుకువెళ్ళి డబ్బిక్స్ బోయాను—అదే నేను చేసిన పాఠశాల. నేను రహస్యంగా ఎక్కడో దాచిన కేస్ నన్ను భయపెట్టి నాచేతే తీయించారు. నిజానికి సేఫ్ లో చాలా కొద్ది మొత్తం మాత్రమే వుంది. పది లక్షలు వాళ్ళే డిమాండ్ చేశారు. తప్పనిసరి పరిస్థితిలో ఇచ్చాను” చెప్పాడు నాయుడు.

కిరణ్ తనకు దొరికిన విడెంటిఫికేషన్ కార్డు చూపించి, “ఈ ఫోటోలో వున్న యువకుడు ఆ యిద్దరు డెకాయ్స్ లో ఒకడు. అవునా?” అన్నాడు.

నాయుడు కళ్ళు పెద్దని చేసి దానివంక చూసి, “ఎగ్జాట్! ఇదే కార్డు నా కతను చూపించాడు. రెండో అరెస్టు కూడా తన ఫోటో వున్న కార్డు చూపించాడు. దీన్ని గట్టి నమ్మకాను. ఇలాంటి విడెంటిఫికేషన్ కార్డు గతిలో ఓసారి రైడ్ జరిగినపుడు చూశాను....” అన్నాడు.

అంతలోనే యేదో గుర్తొచ్చి, “మీ కీ కార్డు దొరికింది?” అన్నాడు నాయుడు.

“ఇంతకీ కొద్దిక్షణాల క్రితం ఇదిక్కడే నాకు కనిపిం

చింది, దీన్ని బట్టే మీరు మొదట చెప్పినదంతా అబద్ధమని గ్రహించాను. ఎనిహా దోపిడి చేసిన ఇద్దరు యువకుల్లో ఒకడి ఫోటో అనుకోకుండా మనకు చిక్కింది. తక్కినదంతా మేము చూసుకుంటాము....ఇంకా మీరు చెప్పే ముఖ్యమైన సంగతులేమైనా వున్నాయా? ఐవాంట్ ట్రూత్, కల్లబాల్లి కల్పనలు కాదు" కిరణ్ గొంతు కంచుగంటలా మోగింది.

నాయుడి ముఖం నల్లగా మారిపోయింది మాటతో. "సారీ!....ఇంకేం లేదు" అన్నాడు.

కిరణ్, శ్రీనివాస్ బయటికొచ్చి జీపెక్కారు.

"ఈ ఫోటోని బట్టి దొంగల్ని పట్టుకోవటం కష్టం కాదనే ధైర్యం కలిగింది నాకు" అన్నాడు శ్రీనివాస్ దాగ్లో.

"ఈ ఫోటోలో వున్నవాడు పాత కేడీకామ, మీ పోలీసు రికార్డులో తేల్చి దొరికేయ్యటానికి, ఈ నేరస్తులు ఇరవైమందిలో యే ఒక్కడూ పాత నేరస్తుడు కాదు—అందరూ క్వెట్ న్యూ కల్ప్రెట్స్!" అన్నాడు కిరణ్.

నిరాశగా చూశాడు శ్రీనివాస్.

"అంతలోనే దిగాలుపడిపోతావేం, మైడియ రిన స్పెక్టర్! ఓ 'క్లూ' దొరికింది. తక్కిన వివరాలు మనం పరిశోధించి తెలుసుకోవాలి" అన్నాడు కిరణ్ మందహాసం చేస్తూ.

జీవ్ కెర్కార్ బాంచ్ చేరుకునేటప్పటికి కేజీల లెక్కన చివాట్లు పై ఆఫీసర్ల నుంచి శ్రీనివాస్కి యెదురుమాటలు వచ్చాయి.

“సమయానికి మీరు ఖర్చులన్నీ భరించి ఆపరేషన్ జరిపించి ఉండకపోతే నా బిడ్డ నిష్కారణంగా చని పోయి ఉండేవాడు బాబూ! ఈ లోకంలో నాకు మిగిలి వున్నది వీడొక్కడే. గతర్న మెంటాసుపత్రిలో లోగాన్ని మరింత పెంచి, బతకడు తీసుకుపోవచ్చున్నప్పుడు నా ఆవేదన ఇంతా అంతా కాదు.

“సమయానికి మీరు దేవుడిలా వచ్చి ప్రయత్నాలు ఆస్పత్రిలో వీధి పట్టెగా ఖర్చుపెట్టి నా బిడ్డను నాకు దక్కించారు. నా చర్మంలో చెప్పులు వుట్టిచ్చినా మీ యుగం తీర్చుకోలేను బాబూ!” కాంతమ్మ చేతులెత్తి మొక్కింది సతీష్ కి.

సతీష్ ఆమె గొండు చేతులు తన చేతుల్లో పెక్కి లేవ గుండా మధ్యలోనే ఆపి. “మనం దండం పెట్టుకోవాల్సిందా భగవంతుడికమ్మా! నీ కొడుకు పెద్ద చదువులు చదివాడు. కాని పాట్టనింపి ఉద్యోగం దొరక్క రిక్షాలాక్కుంటూ బతికాల్సి వచ్చింది. చివరికార్యక్రమాలలోనే ప్రమాదానికి గురై ప్రాణాలు పోగొట్టుకోబోయాడు. ఇక నీ కష్టాలు గట్టెక్కాయి. రామచంద్ర త్వరలోనే ప్రభుత్వం స్వయంఉపాధి కింద ఇచ్చే డబ్బుతో తన కాలేజీమీద తను నిలబడగలడు” అన్నాడు చిరు నవ్వుతో.

తెల్లగా పాలిపోయి నీరసంగా వున్న యువకుడు రామచంద్ర లేచి కూచుని “మీ మేలు ఈ జన్మకి....” అనిబోతుండగా ఆకిన్ని వారించి, “త్వరలోనే కొత్త జీవితాన్ని ప్రారంభిస్తావు. నేను ఆ ఏర్పాట్లు వూర్తి

చేస్తాను” అంటూ హుందాగా నడుచుకుంటూ వెళి
పోయాడు.

ఈ అనాధాశ్రమానికి మీ రిచ్చిన లక్షరూపాయలు
తక్కువ సాయంకాదు సార్! ఒక పూట కూడా కడు
నిండా తిండిలేని ఈ అభాగ్యులు రేపట్నుంచి తిం
కరువు లేకుండా సుఖంగా వుంటారు. చక్కగా చదు
కొని ఆరోగ్యంగా పెరుగుతారు. మీ వితరణ అవధి
లేనిది” అన్నాడు శరణాలయం అధికారి చెమ్మగిల్లి
కళ్ళతో.

సతీష్ చిన్నగా నవ్వి, “చూడండి, ఈ లక్ష రూప
యలు నేను మీకు సరాసరి ఇవ్వటంలేదు. శరణాలయం
పేరున ఎకాంటు తెరిచి అందులో వుంచుతున్నాను. దా
మీద వచ్చే వడ్డీతో ఈ అనాథలకు కావలసినవన్నీ
సమకూర్చండి. అవసరాన్నిబట్టి మరికొంత సొమ్ము జ
చేస్తాను. ప్రతినెల నేనొచ్చి అన్నీ సక్రమంగా జరుగ
తున్నాయో లేదో పరిశ్చే చేస్తాను” అన్నాడు.

శరణాలయాధికారి కృతజ్ఞతగా తలూపి “అదే ప
లక్షలు సార్! నాకలాంటి అధ్యంతరం లేదు. నెలనెల
శరణాలయానికి విరాళాలు యిచ్చే దాతలు కూడా
ఉన్నారు. అవీ, ఇదీ కలిసి వీళ్ళ అవసరాలకి దివ్యంగా
సరిపోతాయి. ఇక మాకు నిశ్చింత. ఇక చెకింగ్ విషయం
మీకు సర్వాధికారాలుంటాయి. నెలకొకసారికాదు
ఎన్నిసార్లయినా, నెలలో యెప్పుడై నా వచ్చి చెక్
చేసుకోండి. చేసుకోవాలి కూడా!” అన్నాడు.

“నా కూతురి జీవితం నిలబెట్టావు బాబూ! నువ్వే

అదులోకపోతే కట్నానికి, పెళ్ళి ఖర్చులకి లేక నా కూతురు పెళ్ళి ఆగిపోయి వుండేది. . సమయానికి అప్పు పుట్టలేను. ముహూర్తం వాయిదా వేసుకునే సావకాశమూ లేదు! దేవుడిలా సమయానికి పాతిక వేలు సర్ది నా పరువు మర్యాదలు, నా బిడ్డ బతుకు నిలబెట్టావు. నా కంఠంలో ప్రాణముండగా నీ ఋణం తీర్చుకుంటాను బాబూ!”

రాఘవయ్య కళ్ళలో నీటిపార కదిలి చెక్కిళ్ళమీద కురికింది.

“బాబాయిగారూ. నేనీ డబ్బు ఋణంగా ఇవ్వటం లేదు. ఓ అన్నగా ఆడపడుచుకి పసుపు కుంకుమలకింద యిస్తున్నాను. మీరు ఋణం, పణం అంటూ పెద్ద మాటలు వాడితే వంటనే వెళ్ళిపోతాను” సరీష్ చెని రించాడు.

“వద్దన్నయ్యా, నువ్వు వెళ్ళొద్దు. నా పెళ్ళి నువ్వు లేకుండా జరిగదు. అక్షతలువేసి ఈ నిర్భాగ్యురాలైన చెల్లెల్ని ఆశీర్వదించి వెళ్ళు!” సరీష్ కాసు తాకబోయింది నీరజ.

చటుక్కున ఆమెను వారించి, తలమీద ఆప్యాయంగా నిమిరి, “నీ పెళ్ళి చివరికంటా చూసే మరీ వెళ్ళానమ్మా! నీ వెవాహిక జీవితం నిండు నూరళ్ళు సుఖసంతోషాలతో వరిలాలని నిండు మనసుతో భగవంతుని కోరుకుంటూ నిన్నాశీర్వదిస్తాన్నాను” అన్నాడు సరీష్.

•

•

•

“ఇంటిల్లిపాదికీ వాడి ఉద్యోగ మొక్కటే ఆధారం. వాడు బ్యాంక్ లో డిపాజిట్ చేయబోయిన లక్షన్నర రూపాయల్ని దొంగలు దోచుకుపోతే సమయానికి ఆ

డబ్బు కట్టి వాణ్ని పోలీసుల బారినుంచి కాపాడావు. వాడి ఉద్యోగంపోకుండా కాపాడి, మా ఇంటిల్లిపాడిమీ పనులలో చావకుండా బతికించావు. ఏ కలి కన్నబిడ్డవో నా ఆయిషు కూడా పోసుకుని వెయ్యేళ్ళు కర్ణిలు నాయనా.”

“ఆమె ఆశీస్సులలో పునీతుడైపోతూ చిరునవ్వు చిందిస్తూ నిల్చున్నాడు సతీష్.

రఘు సతీష్ చేతులు పట్టుకుని కళ్ళకు మాతుకుని, “మా నాన్నగారు పోయాక యెంతో కష్టపడి సంపాదించుకున్నా నీ ఉద్యోగం. నా దురదృష్టవశాత్తూ ఆఫీసు డబ్బు బ్యాంక్ లో కట్టేలాపల మాయమైపోయింది. లక్షన్నర రూపాయలు తక్కువ మొత్తంకాదు. ఎలా తీర్చుకోగలనో అరంభించటంలేదు. నెలనెలా కొంత డబ్బు నా తీతంనించి తీసి నీకు కట్టేద్దామంటే నా తీతం తప్ప మా కుటుంబ సభ్యులు ఎనిమిదిమందికీ మరో చారి లేదు. వాకో చారి చూపించు అన్నా!” అన్నాడు కన్నీరు కారుస్తూ.

“నీకు చూపించాల్సిన చారేదో నిన్ననే చూపించాను. దాన్ని నాకు తిరిగి చెల్లించాలని వృధా ప్రయాసపడకు. ఎప్పుడో నీ నీ ఏదో రూపంలో కనూలు చేసుకుంటాను” సతీష్ పెదాలమీద అదే చెరగని చిరునవ్వు.

“వూర్ బాయ్స్ ఫండ్రీ లక్షరూపాయలలో బ్రష్టు వీర్పరుస్తూ నీ పేరు బయటపెట్టవద్దంటే ఎలా బాబూ! ప్రభుత్వానికి. స్కూలు మేనేజిమెంటుకి మేము లెక్కలు చూపించాలికదా! పోనీ నీ పేరు కాకపోయినా, మరో పేరే నా నూచించు. లేదా ఏ సంస్థ పేరే నా

నూచించు.”

“హేడ్మాష్టరు చెప్పిందంతా విని మందహాసం చేశాడు సరీవ్.

“మాస్టారు! మీరు నాకు చదువు చెప్పిన గురువు. ఆ బ్రహ్మ మీ పేరునే వుంచండి” అన్నాడు.

“నా పేరుమీదనా? కదూ బాబూ, పాఠాలు చెప్పుకునే బడిపంతులికి అంత డబ్బు ఒక్కసారిగా యెలా వచ్చిందని ఆరావకుంది. అది నా వల్ల కాదు బాబూ!”

“మాస్టారు! ‘విద్య నిగూఢవిత్తం’ అన్నారు. ఈ డబ్బుతో చదువుకునే స్టూడెంట్లకు చదువు మధ్యంతరంగా అపివేసే యెందలో బీద విద్యార్థులు, ప్రతిభావంతులైన పేదవాళ్ళు చదువుకొని పెళ్ళిసారు ఇలాంటి మహాత్మాగారికి ఈ డబ్బు ఉపయోగపడేటప్పుడు ఇది యెవరిచ్చారన్న వివరాలెందుకు మాస్టారు!.... సరే, మీరంతగా బలవంతం చేతున్నారు కాంట్రీ దీన్ని ఏ.పి. బాంధవ్ అన్న పేరుమీద నడిపించండి” అన్నాడు సరీవ్.

హేడ్మాష్టరు లెల్లబోయి, “ఏ.పి. బాంధవ్ నా? అలాంటి పేరుకూడా ఉంటాయా?” అన్నాడు.

“ఎందుకుండవు మాస్టారు! ఏ.పి. బాంధవ్ అంటే ఆపద్బాంధవుడని ఆర్థం” అన్నాడు సరీవ్.

“హల్లో, ఎవరు మాట్లాడేది?” సరీవ్ అడిగాడు ఫోన్లో.

“ఏ.పి. బాంధవ్ కావాలి” అన్నారవతల్నించి ఎవరో.

“ఎన్ - స్పీకింగ్!” అన్నాడు సరీవ్.

“కలప రెండు లక్షలు.”

“ఊ!”

“ఏన్ బెస్టాన్ మీట్సు పదిపాడు లక్షలు.”

“ఓ, కే!”

“సి మెంటు, బ్రిక్స్ ఆదర్ ఎక్స్ పెన్సన్ కోసం పదిపాడు లక్షలు.”

“ఊ!”

“మందులు, ఎంటీ కలరా ఇనాక్యలేషన్స్ వగైరా మెడికల్ ఆండ్ హెల్త్ సర్వీసెస్ కోసం లక్షలు.”

“అలాగే! మరో విషయం మరిచిపోయావు. డ్రింకింగ్ వాటర్ ప్రొజెక్ట్ చెయ్యాలన్న ఆయోజనం వుంది. వాటర్ బోర్డ్ డిసీజెస్ ప్రకావటానికంతో స్టాప్ వుంది.”

“అవును. టాంకర్ల ద్వారా నీరు సరఫరా చెయ్యి! ఇదివరకే ఏర్పాట్లు చేశాం కదా! అందుకోసం పారిక వలు ఖర్చవుతుంది.”

“సరే! మొత్తం ఎమాంట్ కి డి.డి. పంపిస్తాను. యేర్పాట్లు సక్రమంగా ఉండేలా మీరందరూ ప్రశ్రద్ధ తీసుకోవాలి.”

“ఘ్యూర్, ఘ్యూర్!”

“ధాన్యా!” రిసీవర్ క్రెడిట్ చేశాడు సతీష్.

“ఇప్పటివరకు పది దోపిడీలు జరిగాయి. ఒక్క కూడా పరిష్కరించలేకపోయినందుకు మా ఉద్యోగాధిపాయేలా వున్నాయి” శ్రీనివాస్ వాపోయి కిరణ్ జాలిగా చూశాడతని వంక.

“ఒక్క కేసు కూడా అంటున్నావు—ఒక కేసు పెటిలయితే తక్కిన తొమ్మిది పరిష్కారమయిపోయినట్టే కాదా?”

“ఆ ఫోటో నిజం ఫోటో నేనంటావా?”

“ఫోటో నిజం ఫోటోయే! కాని ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డు, డిపార్టుమెంటు సీల్స్, సంతకాలు అన్నీ దూబి కేస్. రాజానాయుడ్ని బుట్టలో వేయటానికి ఆ దొంగలు పన్నిన మాస్టర్ ప్లాన్!”

“మనక్కావలసింది ఫోటోలాని వ్యక్తి. అతనే రాజానాయుడ్ని దోచిన ఇద్దరో ఒకడు కాబట్టి అతన్ని ట్రేన్ చెయ్యగలిగితే మంచి విడిపోయినట్టే!”

“ఆ వ్యక్తి అంత నిర్లక్ష్యంగా, తన ఐడెంటిటీ గురించి ఏమాత్రం శ్రద్ధతీసుకోకుండా ప్రవర్తించాడంటే అతని కంట ఆర్మిక్వాసముందో అర్థమవుతుంది. అంత తేలిగ్గా మనకి చిక్కడని నా నమ్మకం. ఎనీవే, మన ప్రయత్నాలు చేద్దాం. ఆ మాస్టర్ బ్రెయిన్స్ ని మించిన వ్యూహం పన్నాలి మనం.”

“చెప్ప బ్రదర్, నిప్పుల్లో దూకమన్నా, సముద్రంలో మనగమన్నా, పులిలోనులో తల పెట్టమన్నా—సిద్ధంగా వున్నాను.”

“అంత కష్టపడనక్కర్లేదు. ఈ యువచోరులు బాగా డబ్బున్న ఇళ్ళమీదే దాడిచేస్తూన్నారు. అదీగాక ఆ ధనవంతులు అస్థాయంగా, దారుణంగా ఆర్జించిన వాళ్ళయి ఉంటున్నారు. దీన్నిబట్టి మనకర్థమేమిటంటే, ప్రజల్ని ఘోరంగా దోచుకుని తొట్లగడించిన వాళ్ళ ఇళ్ళే దోపిడీ చేశారు, చేస్తూన్నారు, చేస్తారు. కాబట్టి నగరంలో అలాంటి బడా బాబు లెవరున్నారో

లెక్కదీసి వాళ్ళిళ్ళ దగ్గర మనం మాటువేసి వుంచాలి. అప్పుడు పిట్టలు సరాసరి వచ్చి వలలో చిక్కుతాయి” అన్నాడు కిరణ్.

“సాధారణంగా కోటు గడించిన వాళ్ళందరు దాదాపుగా ప్రజల్ని వంచించో, దోచుకునో, అక్రమంగా ఆర్జించినవాళ్ళే! అలాంటి వాళ్ళు నగరంలో వందల సంఖ్యంలో ఉంటారు. వాళ్ళందరినీ కవర్ చెయ్యా లంటే....”

“కష్టమంటావు. మీ డిపార్టుమెంటు చిన్నదేంకాదు. ఒక్కో యింటి దగ్గర యిద్దరి చొప్పున నిఘా వేయించు. వాళ్ళందరికీ మినీ టెర్రెన్ సెట్స్ ప్రావైడ్ చెయ్యి. వాటితో కంట్రోల్ రూంకి రిలేషన్స్ ఏర్పాటుచెయ్యి. అయితే మనమీ ఏర్పాట్లు చేస్తూన్నట్టు ఆ యువచోరుల కేమాత్రం తెలియకూడదు. అలా జరిగితే ముందే జాగ్రత్తపడిపోతారు. ఎన్నటికీ మనకు చిక్కరు” పొచ్చ రించాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ తలూపి, “ఇప్పట్నుంచీ ఆ ఆరేంజి మెంట్స్లో వుంటాను.... సరే, ఇంకేం చెయ్యమంటావో చెప్పు” అన్నాడు.

“ఓసారి తక్కిన తొమ్మిదిమంది కోటిశ్వరుల్ని కలిసి, వాళ్ళ కథనాల్ని కూడా విందాం. వాళ్ళు యువచోరుల రూపురేఖా విలాసాల్ని వర్ణించి చెప్పితే వాటిని మనం బాగా గుర్తుపెట్టుకుని మన వేట సాగిద్దాం.”

“మనుషుల్ని చూసింది వాళ్ళు, మనమెలా గుర్తుపట్ట గలం?”

“మెదడుతో. వాళ్ళు ఇంకెవ్వరినీ ఇప్పటిదాకా మారు వేషం వేయలేదు. తమ ఒరిజినల్ రూపాల్లోనే

దైర్యంగా నేరాలు చేశారు. వాళ్ళని మరోసారి చూస్తే ఈ మానవోయిన కోటిశ్వరావులందరు గుర్తుపట్టగల రంటావా, లేదా?”

“ఈ చోర శిఖామణు లీలోపల దేశం వదిలి పారి పోలేనో....!?”

“ఓహో, ఇన్ స్పెక్టర్. నీకు ఆస్నీ రాజూడని అనుమానాలే వస్తాయేం? వాళ్ళు ఇప్పట్లో యెక్కడికీ పారి పోదు—బహుశా యెప్పటికీ పారిపోరనే నా నమ్మకం. మీవాళ్ళని ఈ ఊరినించి ఎలర్ట్ చెయ్యి. ప్రతి జంటకీ థైర్ లెన్ సెట్స్ యివ్వటం మాత్రం మరిచిపోకు.”

“అది మరిచిపోతానా? ఇప్పుడే హెడ్ క్వార్టర్స్ కి ఫోన్ చేసి అత్యవసర సమావేశం ఏర్పాటు చేస్తాను. మరి ఆ తొమ్మిదిమంది విక్టిమ్స్ ని ఎప్పుడు కలుద్దాం?”

“ఇప్పుడే. ఆ సమావేశం కేవలం ఓ గంటలో ముగించుకునిరా! నేనిక్కడే యెదురుచూస్తూంటాను” అన్నాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ హడావిడిగా వెళ్ళిపోయాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే టేబిల్ మీద ఫోన్ గణగణ మోగింది. కిరణ్ రిసీవరుకున్నాడు.

“హల్లో.... కన్ట్రాబాచ్....!” అన్నాడు.

“హల్లో, ఎవరు మాట్లాడేది?”

“మొదట మీరెవరో చెప్పండి” కిరణ్ గొంతు కంచులా మోగింది.

“ప్లీజ్, కోపగించకండి. నాకు డిటెక్టివ్ కిరణ్ గారు కావాలి. అక్కడుంటే కాస్త పిలవండి” అవతలి గొంతు అభ్యర్థించింది.

“ఎస్. కిరణ్ స్పీకింగ్, మీరెవరు?”

“సమనే కిరణ్ గారూ! మీ గొంతు గుర్తించలేక పోయాను, త్నమించాలి.”

“ఆర్ రైట్, మీ రెవరు, నాలో మీ కేం పని?”

“అది చెప్పాలనే రింగ్ చేశాను సార్! నేను ఇప్పటి వరకు జరిగిన దోపిడీలకి మూలకారకుణ్ణి....”

కిరణ్ త్రుళ్ళిపడ్డాడు. అతనిచేతిలోని రిసీవర్ బిగుసు కుంది, కణతలు పొంగాయి.

“నీ పేరు?”

“పేరులో యేముంది సార్, మా కార్యక్రమం పూర్తయ్యాక మేమే స్వయంగా పోలీసులకు లొంగి పోతాం. దయచేసి మా బార్గెట్ పూర్తయ్యేవరకు మా కార్యకలాపాలకు అడ్డురాకండి.”

“చెడిస్తున్నావా?”

“నోనో! అంత మాటనకండి సార్! మీ సామర్థ్యం, మేధాశక్తి, మీరు సాధించిన ఘనవిజయాలు—అన్నీ మాకు తెలుసు సార్! ఎన్నో క్లిష్టమైన కేసుల్ని సునాయాసంగా పరిష్కరించి, జాతీయ, అంతర్జాతీయ శీర్షుల్ని మీరు చట్టానికి పట్టి అప్పగించటం కూడా మాకు తెలుసు.

“ఈ కేసులో మీరు పనిచేస్తున్నారని ఇంతకు కొద్ది నిమిషాల క్రితమే మాకు తెలిసింది. మీరు కలగజేసుకుంటే మా ఆట కట్టయిపోతుందని, మా లక్ష్యంనా పేరకుండా పోతుందని భయపడ్తున్నాము. మీకు చేతులెత్తినమస్కరిస్తున్నాను. దయచేసి ఈ కేసునుంచి విరమించండి.”

“మిస్టర్, చాలా తేలివిగా మాట్లాడున్నావో, అమాయకుడివో అగ్రంకావటంలేదు. లక్షలకు లక్షలు

దోపిడీ చేస్తూ నగరంలోని ధనికవర్గాన్ని, పోలీసుల్ని అదరగొడుతూ విశృంఖలంగా వ్యవహారం చేస్తూన్న మిమ్మల్ని నేను తుమించలేను. మిమ్మల్ని పట్టి బంధించే వగవ విశ్రమించను. నాకు ఫోన్ జేసి చాలా శ్రమ తీసుకున్నావు. ఇప్పటికే నా మించిపోయిందిలేను. స్వచ్ఛందంగా లొంగిపోదలచుకుంటే యూ ఆర్ మోస్టు వెల్ కమ్! లేదా, మా పరిశోధనలో పట్టుబడక తప్పదు. ఇబ్బడిముబ్బడిగా శిక్ష అనుభవించక తప్పదు! ది కేర్ ఫుల్!”

“కెరల్ గారూ! మే మనుకున్న లక్ష్యం సగం మాత్రమే నెరవేరింది. తక్కిన సగం పూర్తయిన వెంటనే మేం స్వయంగా పోలీసులకు లొంగిపోతామని మరోసారి మనవి చేస్తున్నాను. మేం బీదవాళ్లని, ఆమాయకుల్ని, న్యాయంగా సంపాదించిన ధనవంతుల్ని దోచుకోవటం లేదు. ప్రజల్ని, ప్రభుత్వాన్ని మోసంచేసి అన్యాయంగా అక్రమంగా సంపాదించిన కొద్దిమంది కోటిశ్వరుల్నించి స్వల్పంగా పెనాల్టీ వసూలు చేస్తున్నాము, అంతే! మీ రీ పాటికే మా పద్ధతిని గ్రహించే వుంటారు. దయ చేసి ఒక వారంలోజులపాటు మీరు జోక్యం చేసుకోకుండా వుంటే. ఈ లోపల మే మనుకున్నది సాధిస్తాం. తృప్తిగా సరెండరయిపోతాం.”

“మిస్టర్, నీ ఉపన్యాసం ఆపు ... ఇంత సేపూ యేదో లక్ష్యమూ, టార్గెట్ అంటూ చెప్తున్నావే, అదేమిటో నాకు చెప్పు. అది సమంజసమైనదీ, ప్రజోపయోగకరమైనదీ అని నా కనిపిస్తే నేను నీ కేదే నా సలహా యివ్వగలను. అంతేగాని మిరొక్క దోపిడీకే కూడా అనుమతించలేను, తుమించను” కెరల్ గొంతు నిరంగా నిశ్చలంగా

పలికింది.

అవతలి వ్యక్తి కొద్ది క్షణాలసేపు మాట్లాడలేదు. తర్వాత గొంతు సవరించుకుని “క్షమించండి కిరణ్ గారూ! నా లక్ష్యం ఆసంపూర్తిగా మిగిలిపోయింది. దాన్నిప్పుడు వెల్లడి చెయ్యలేను. త్వరలోనే నేను స్వయంగా మిమ్మల్ని కలుసుకుని అంతా వివరిస్తాను. నా కోరిక మన్నించి ఒక వారంరోజులు మీరు అంతరాయం కలిగించరని విశ్వసిస్తున్నాను. మరోసారి చేతులు జోడించి నమస్కరిస్తున్నాను” అన్నాడు.

“సారీ, మిస్టర్!—సంఘవిద్రోహక శత్రుల గుండెల్లో నిద్రపోతా డీ కిరణ్. నువ్వు, నీ సహచరులు చేస్తున్న ఈ దోపిడీలని నేను క్షమించలేను. మిమ్మల్ని శిక్షించక తప్పదు. మరోసారి, ఆఖరిసారి హెచ్చరిస్తున్నాను—మీ అంతట సరిండరయిపోయినా సరే, లేదా—త్వరలో అతి త్వరలో మీ అందర్నీ పట్టి చట్టాని కప్పగిస్తాను.”

“సారీ, కిరణ్ సార్! ఆరింభించిన పనిని మధ్యలో వదిలిపెట్టలేను. విష్ యూ బెస్టాఫ్ లక్!”

“విష్ యూ బాడ్ లక్!” అంటూ ఫోన్ క్రెడిట్ చేశాడు కిరణ్.

మరో అరగంట తర్వాత విడిగాచ్చిన శ్రీనివాస్ వంక ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు కిరణ్.

“అన్ని యేర్పాట్లు పూర్తయ్యాయి. అన్యాయంగా అక్రమంగా ధనార్జన చేసిన కోటిశ్వరు లీ నగరంలో లెక్కకుమించి వున్నారు. అందరిళ్లదగ్గర మళ్ళీలో మా వాళ్లని ఎరేంజ్ చేశాం. దొంగలకి అనుమానంగాకుండా రహస్యంగా, అతి సహజంగా మావాళ్ళు గస్తీ తిరిగే ఏర్పాట్లు చేశాం. ఇక ఆ డెకాయిట్స్ తప్పించుకు

పోలేను" శ్రీనివాస్ గొంతులో ఆవేశం, కని ధ్వనించాయి.

"నీ శత్రువుల్లో ఒకడిని ఇంతక్రితమే కల్సుకున్నాను" చెప్పాడు కిరణ్.

అనిరిపడి చూశాడు శ్రీనివాస్ అతనివంక, "ఏడి? ఎవడు వాడు?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"ముఖ స్తంగా కాదు—ఫోన్ లో."

"ఏమంటున్నాడు? ఆసలు ఎవడు వాడు?"

"ఎవడో తెలీదు—కాని త్వరలోకే మనం బంధించగలం."

"వివరంగా చెప్పు బ్రదర్, సస్పెన్స్ లో పెట్టక!"

"చెప్తాను, పద!" అన్నాడు కిరణ్ లేస్తూ.

శ్రీనివాస్ అయోమయంగా చూశాడు.

7

"హల్లో, ఏ. పి. బాంధవ్ స్పీకింగ్!" అన్నాడు సతీష్.

"నేనూ, భారత్ ని మాట్లాడున్నాను. ఆర్జంటుగా పన్నెండు లక్షలు కావాలి. మేసంజర్ చేత పంపించు! డి.డి., ఎమ్.వోలు ఆలస్యమవుతాయి" అతని వ్యక్తికంగా గుగా చెప్పాడు.

"అలాగే పంపిస్తాను, కాని ఈ రోజు వీలుకాక పోవచ్చు."

"అలా అంటే ఎలా బాంధవ్! ఇంతవరకు వచ్చాక మనం వెనకాడితే ఎలా? ఇదే చాలా క్రిటికల్ పాజిషన్."

"అవును భారత్, కాని నా దగ్గర యిప్పుడు అంత క్యాష్ లేదు. ప్రస్తుతం నాలుగు లక్షలుంది. పంపిస్తు

న్నాను—రేపు ఉదయానికి తక్కినది పంపిస్తాను.”

“సరే, అదేదో తొందరగా కానివ్వు. చాలా అరంటు.”

“ఇప్పుడే పంపిస్తున్నాను. అక్కడ పడిసితు రెలా వున్నాయి? ఆదుపులో వున్నట్టేనా?”

“చాలా ఆకాశనకంగా వుంది. ఇప్పుడు మనం ఆరి కంగా యెంతయినా ఆదుకోవాలి. అందుకే అరంటు అంటున్నాను.”

“ఓ, కే! ఎరో అరగంటలో మన క్యాష్ బయల్ చేరు న్నాడు. పెట్టేస్తున్నాను” అంటూ రిసీవర్ క్రెడిట్ చేశాడు సరీష్.

సరిగ్గా అప్పుడే ఓ యాభైయేళ్ళ వ్యక్తి లోని కొచ్చాడు. ప్రక్కార్థకంగా మాశాడు సరీష్.

“బాబూ, ఓ పదివేలు సర్దిగలవా? అల్లుడు అమ్మాయిని వేధిస్తున్నాడు. పెళ్ళికి ఆదుకున్నావు. మళ్ళీ అడగటానికి నోరు రావటంలేదు” అన్నా డాయన.

“చూడండి బాబాయిగారూ, పెళ్ళి అగిపోతుందన్న సమయంలో కట్నానికి. లాంఛనాలకి చాలా డబ్బిచ్చాం అల్లుడికి. మన మిస్తున్నాం కదా అని అతను పదే పదే డిమాండ్ చేయటం విచారకరం. పెళ్ళయి నాలుగురోజులు కాలేదు, అప్పుడే అమ్మాయిని వేధిస్తున్నాడంటే. ఇక జీవితాంతం డబ్బుకోసం రాచి రంపాని పెడతాడన్న మాట! ఇలాంటి వాడికెలా సమాధానం చెప్పాలో మేం చూసుకుంటాం. మీరు వెళ్ళండి.”

“బాబూ! అలా ఆంటే ఎలా? ఎంతయినా అల్లుడు. మీరు కలగజేసుకుంటే దాని కాపర మేమేమోతుందో?

ఒక పదివేలు సర్ది తే అమ్మాయి సంసారం చక్కబడుంది. మీ కది ఓ లెక్కలోది కాదు. నేను ఎలాగో వీలునుట్టి తీర్చేసుకుంటాను.”

“బాబాయిగారూ, నేను డబ్బుకు వెనుతీసే మనిషిని కాదని మీకు తెలుసు. నన్నర్థం చేసుకోలేం? ఇలా అలవాటుచేస్తే మీరు చక్కబడుందనుకొంటున్న చెల్లాయి కాపురం అస్తవ్యస్తమైపోతుంది. చీటికి మాటికి డబ్బుతోసం పుట్టింటికి పంపేస్తాడు అలుడు, మీరలా చూడండి, డబ్బుతో నిమిత్తం లేకుండా అంతా మేము సరి చేస్తాము.”

“బాబూ, అల్లుడిని కొట్టడం, అలాంటిదేమీ చెయ్యరు కదా....!?”

“మీరు వెళ్ళండి బాబాయి, యేం చెయ్యాలో మాకు తెలుసు.”

“బాబూ! మీరు డబ్బిర్యకపోతే పోనీగాని దాని సంసారం రచ్చకెక్కించకండి. నేనే ఎక్కడో తంటాలు పడి సర్దుబాటు చేసుకుంటాను. మీ రిదివర కిచ్చిన సొమ్మును యెలాగో వీలువెంట తీర్చుకొంటాను....”

“బాబాయ్” సతీష్ గొంతులో ఆవేదన, కాధ తొంగిచూశాయి. “మీరు నన్ను చాలా అపార్థం చేసుకున్నారు. మీ వ్యక్తిగత విషయాలలో తలదూర్చే అధికారం మాకులేదు. అవసరానికి సహాయపడటం మాధర్మంగా భావించాము, చేశాము. ఆల్ రైట్, ఇక మీ అమ్మాయి విషయంలో మేమెలాంటి జోక్యం చేసుకోము—మీరు నిశ్చింతగా ఉండొచ్చు.” సతీష్ కణతలు రుద్దుకుంటూ కుర్చీలో కిలావిగ్రహంలా కూచుండిపోయాడు.

చివరికి తను చేసిందానికీదా ప్రత్యుపకారం? నిందలు, నిష్కారాలేనా కదకు మిగిలే? అపదలో సహాయపడి నందుకు సంతోషించే పోయి, ఇంకా యింకా సాయం చెయ్యాలని కోరితం, చెయ్యకపోతే యంతక్రితం చేసిందాన్ని కూడా తృణప్రాయంగా చూడటం—ఇదా తను కోరుకున్నది!? మనసు లింత స్వార్థపరులా? చేసిన మేలు నింత శ్వరగా మరచిపోయే కృతఘ్నులా?

సరీవ్ మనసు వికలమైపోయింది.

“నీకు చేతనయిన సాయం చెయ్యి. అపదలో అడ్డు పడు, అంతేగాని కృతజ్ఞతలు, ప్రత్యుపకారాలు, గుర్తింపు కోరకు” అతని అంతిరాత్మ హెచ్చరించింది.

సరీవ్ మనసు క్షణాల్లో ప్రళయతరణు సంతరించు కుంది.

“అవును, నాకు చేతనైన సాయం, కష్టంలో ఉన్న వాళ్ళకి చేస్తూన్నాను. వాళ్ళ జీవితాలను చక్కదిద్దగలుగుతున్నాను. అత్యుపే, మనశ్శాంతి చాలు తనకి! అంతకన్న తను కోరేదిలేదు!”

సరీవ్ పెదాలమీద చిరునవ్వు మెరిసింది.

అప్పుడే క్యాష్ లాపలికడుగు పెట్టాడు. సరీవ్ ఐరన్ శేఫ్ వపు వడిచాడు.

8

సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ పక్కగా పోలీస్ థివ్ పోతోంది. కిరణ్, శ్రీనివాస్లు సగోజినీకేవి రోడ్లలో వున్న మనీలాల్ యింటికి వెళున్నారు.

అకస్మాత్తుగా కిరణ్ దృష్టి అప్పుడే టాక్సి దిగి స్టేషన్ లోకి వెళున్న వ్యక్తిమీద పడింది. అతని చేతిలో చిన్న బ్రీఫ్ కేస్ మాత్రం ఉంది.

“ఇన్ స్పెక్టర్ జీవని సరాసరి స్టేషన్ ముందుకు పోనివ్వండి. క్లిక్!” అన్నాడు కిరణ్.

మరుక్షణం జీవ స్టేషన్ ముందాగింది.

ఒక్క గేతులో లాంజ్ లోకి ఉరికాడు కిరణ్. సరిగ్గా అప్పుడే ఆ వ్యక్తి టికెట్ తీసుకోవటం, ట్రెయిన్ వెళ్ళు పరుగెత్తడం జరిగింది.

మరాఠీ సుపాయ్ ఎక్స్ ప్రెస్ ట్రెయిన్ అప్పుడే వెద్దగా ఆరిచి ముందుకి కదిలింది. అతను ఓ కంపార్ట్ మెంట్ లోకి ఎక్కేశాడు. ఆ వెనుకనే మెరుపువేగంతో కిరణ్ మాసుకుపోయి ఆఖరిక్షణంలో అదే కంపార్ట్ మెంట్ లోకి ఎక్కేశాడు.

డోర్లు అడ్డంగా మహా ప్రవాహంలా జనం.... జనం.... వాళ్ళు ఓ పట్టాన కిరణ్ ని లోనికి చొరబడనివ్వలేదు.

కిరణ్ తన మూడంటురాయివంటి దృష్టిని లోపలికి ప్రసరించి ఆ వ్యక్తిని దృష్టిపథంనించి తప్పించుకోకుండా చూసుకుంటున్నాడు. మెల్లిగా జరుగుతూ అతన్ని సమీపించాడు.

అయితే, అప్పటికే ఆ వ్యక్తి కిరణ్ ని చూసేశాడు. ఒక్కక్షణం అతని భ్రుకుటి ముడిపడింది. ఆ మరుక్షణం ఒక్కసారిగా కంపార్ట్ మెంటు ఆ చివరకు మాసుకుపోయాడు.

కిరణ్ ప్రమాదాన్ని గుర్తించాడు. జనాన్ని తప్పించుకుంటూ వేగంగా అతన్ని చేరుకున్నాడు—అప్పటికి ట్రెయిన్ వేగం పుంజుకుంటోంది. ప్లాట్ ఫాం దాటేసింది.

“మిస్టర్, ఆగు!” అన్నాడు కిరణ్.

అయితే ఆ వ్యక్తి ఆగలేదు. ట్రేయిన్ లోనుంచి కిందికి గంజేకాడు.

అయితే అతను సరాసరి ట్రేయిన్ చక్రాల క్రిందికి వెళ్ళిపోయాడు. మనుషులు హృదయవిదారకమైన కేకలు వడటం, కిరణ్ చెయ్యి అలాంటి గొలుసును బలంగా కిందికి లాగటం ఒకేసారి జరిగిపోయింది.

కీచునుంటూ చప్పుడు చేశాయి ట్రేయిన్ చక్రాలు. చిన్న జర్కతో ట్రేయిన్ ఆగిపోయింది.

సరిగ్గా అప్పటికి శ్రీనివాస్ కూడా వేగంగా అక్కడికి దూసుకొచ్చాడు.

హృదయవిదారకమైన దృశ్యం చూపరులను కాసేపు దిగ్భ్రాంతిలో ముంచేసింది.

శవం తల మొందెనించి వేరైపోయింది. బ్రీఫ్ కేస్ మాత్రం మారంగా పడిపోయివుంది. శ్రీనివాస్ దాన్ని బలవంతాన లెకిచాడు. దాన్నిండా కిరణ్ నోట్లు! లెక్కించాడు శ్రీనివాస్. సరిగ్గా నాలుగు లక్షలు!

కిరణ్ గుండెనెవరో ఇంకా పిడికిలితో నలిపినట్టు ఫీలయ్యాడు. దొరికిన ఒకే ఒక సాక్షి మృత్యుకోరల్లో నలిగిపోయాడు. డెకాయట్స్ జాడ కనుక్కునే అవకాశం దొరికినట్టే దొరికి చేజారిపోయింది.

శ్రీనివాస్ ప్రక్కార్థకంగా చూశాడు కిరణ్ వంక. కిరణ్ కోటుజేమిలోనించి రాజానాయుడి ఇంటిదగ్గర దొరికిన ఐదెంటిటి కార్డు చూపించాడు. అందులోని ఫోటోలోని యువకుడు వంక, శవం చుట్టం వంక మార్చి మార్చి చూశాడు శ్రీనివాస్.

“మేగాడ్! డెకాయట్” అప్రయత్నంగా అతని నోటినుంచి వెలువడాయారెండు మాటలు.

“ఈ ఫార్మాలిటీస్ అన్నీ యెవరికై నా అప్పగించు. మనం వెంటనే వెళ్ళాలి” అన్నాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ స్టేషన్ మాస్టర్ రూం వైపు వేగంగా నడిచాడు.

మరో పదినిమిషాల తర్వాత ఇద్దరు స్టేషన్ బయటన్న జీవ్ చేరుకున్నారు.

కిరణ్ స్టీరింగ్ నుండి కూచున్నాడు. జీవ్ రోడ్ యొక్కరుండగా టెర్ రెస్ సెట్ నించి బీప్ బీప్ మంటూ సిగ్నల్స్ రావటం మొదలయ్యింది.

శ్రీనివాస్ అటెండయ్యాడు. వింటున్న ఆతని కళ్ళు మెరిశాయి. కిరణ్ జీవ్ ని పక్కగాతీసి నిలిపాడు.

“శేర్ చందన్ లాల్ ఇంట్లో ఇంతకు కొదినిమిషాల కిరణ్ ఇద్దరు యువకులు ఓ సూట్ కేస్ తో ప్రవేశించారట. అక్కడ సెంట్రీలుగా వున్న మన ఏజెంట్స్ మెసేజ్ పంపారు” అన్నాడు శ్రీనివాస్ కిరణ్ వైపు టెన్షన్ తో చూస్తూ.

కిరణ్ వెంటనే మెసేజ్ కి తన అటెండయ్యాడు.

“మీరు వాళ్ళని నిరాటంకంగా తమ పని పూరి చేసుకొనివ్వండి. వాళ్ళు బయటకొచ్చేవరకు మీరిక్కడే ఉండండి. మేము పదినిమిషాల్లో చేరుకుంటున్నాం అక్కడికి. ఈలోపల వాళ్ళు బయటికొచ్చి వెళ్ళిపోతుంటే వాళ్ళని వెంటనే వెంబడించండి. ఏ డూట్ లో వాళ్ళు వెళ్తున్నదీ మాకు కంటియ్యన్ గా మెసేజ్ పంపుతూ వుండండి. దాన్ని బట్టి మేం ఫోలో అవుతాం. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ వారినాపవద్దు ఓవర్” అన్నాడు కిరణ్.

తర్వాత శ్రీనివాస్ కి సెట్ నందించి, “హెడ్ క్వార్టర్స్

ర్కుకి మేనేజ్ పంపు. ప్రస్తుతానికి చందన్ లాల్ యింటి సమీపంలో వెయిట్ చెయ్యమని చెప్పి. తర్వాత ఎక్కడికి పోలా కావలసింది చెప్పామని చెప్పి” అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ మేనేజ్ పంపుకుండగానే మరుపు వేగంతో జీవ్ ని ఆలిడ్స్ లో వున్న శేర్ చందన్ లాల్ నివాసానికి దూసుకుపోనిచ్చాడు కిరణ్.

దాల్లోనే శ్రీనివాస్ తన కాఫీ దుసులమీద మామూలు సివిల్ దుస్తులు తొడిగేశాడు. హ్యాట్ తీసి పక్కన పెట్టాడు. జీవ్ ని ఆలిడ్స్ పోలీస్ స్టేషన్ దగ్గర ఆపేశాడు కిరణ్. అక్కడ సిద్ధంగా ఉన్న అంబాసిడర్ కార్ లోకి చాలా వేగంగా పిచ్చు ఆయిపోయారు కిరణ్, శ్రీనివాస్ లు—వెల్లెలెన్ తో బాటు.

మరో రెండు నిమిషాల్లో కారు చందన్ లాల్ నివాసానికి చేరుకొంది. కారుని మారంగా పార్క్ చేసి చందన్ లాల్ ఇంటిమీదికి దృష్టి సారించాడు కిరణ్. సెంట్రీ లిద్దరు మట్టిలో పాన్ షాప్ నుండు కూచుని ఉండటం కనిపించింది.

అంటే, లోపలికి వెళ్ళిన యువకులిద్దరు ఇంకా బయటకి రాలేదన్నమాట!

శ్రీనివాస్ కిరణ్ వంక ప్రశంసాపూర్వకంగా చూశాడు—సమయానికి స్పాట్ కి చేర్చినందుకు.

మరో ఆయిదు నిమిషాలకు బరువైన నూట్ కేస్ ను మోసుకుంటూ యిద్దరు యువకులు బయటికి రావటం, యెక్కడుంటో ఓ స్పోర్ట్స్ కారు మోసుకురావటం, యిద్దరు యువకులు అందులో యెక్కి కూచోవటం, స్పోర్ట్స్ కారు వేగంగా నాంపల్లివైపు మోసుకుపోవటం చాలా వేగంగా జరిగిపోయాయి.

కిరణ్ ఏమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యకుండా ఇంజన్
పారుచేసి నాంపల్లివైపు ఉరికించాడు అంబాసడర్ ని.
సోపర్టు కారు చాలా వేగంగా ఉరికలు వేస్తూ
పోతోంది.

అప్పుడు సమయం, సాయంత్రం నాలుగున్నగ గంటలు.
పట్టపగలు కోటిశ్వరుల యిళ్ళలో ప్రవేశించి అంత
ధైర్యంగా రాన్ సమ్ ముత్యాలిని రాబడి చేస్తున్న ఈ
దేశాయిట్స్ ని మానూంటే కిరణ్ శరీరం కోమాంచిత
మయింది. ఏమిటి వీళ్ళ ముండి ధైర్యం? నీన్ని వాళ్ళ
సామర్థ్యమనాలా, పోలీసుల వైఫల్యమనాలా?

సోపర్టు కారు లక్ష్మీకాపూర్ మీదుగా సరాసరి సాగి
పోతోంది. తిమి వెనుక యేదైనా వాహనంగాని, మరెవ
రైనాగాని అనుసరిస్తూన్నారో లేదో వాళ్ళు అనుమా
నించినట్లులేదు.

అమీర్ షేట్ వరకు ప్రయాణం అలా పరుగుపందెంలా
సాగిపోయింది.

కిరణ్ రియల్ టైమ్స్ మిర్రర్ లో సుమారంగా పోలీస్
వాన్ అనుసరించటం గమనించి తృప్తిగా నిశ్చయించాడు.
హెడ్ క్వార్టర్స్ నించి చందన్ లాల్ యింటికి చేరుకున్న
వ్యాన్ తిమిని ఫోలో అవుతోంది. దేశాయిట్స్ స్థావరం
లాకేట్ చేసిన మరుక్షణం దాడిచెయ్యటానికి సర్వసన్న
ద్ధంగా వుండి రంగం.

సోపర్టు కారు యెక్కడా ఆగకుండా సంతకరెడ్డి
నగర్ మీదుగా ఖాకిట్ పల్లి చేరుకుంది.

అంబాసడర్ ని దానికి వందగజాల మారంలో నడుపు
తున్నాడు కిరణ్. సుమారంగా పోలీస్ వ్యాన్ అనుస
రిస్తోంది.

సాయంత్రం ఆయిదు గంటలయింది.

స్వార్థ్వు కారు కూకట్ పల్లిలోని ఓ ఇంటిముందాగింది. కాలనీకి బాగా మారంగా విసిరేసివట్టుందా ఇల్లు, అంబా నడర్ కాలనీదాటి ఆ యింటివైపు యేమాత్రం సాగినా దొరికిపోతుంది.

కిరణ్ అంబానిడర్ ని కాలనీలోనే ఆపేశాడు.

“నువ్వు, నీ సిబ్బంది నేను ఓ ఆరగంటలో తిరిగిరాక పోతే ఆ యింటిని ముట్టడిచు!” అన్నాడు కిరణ్ కారు దిగుతూ.

శ్రీనివాస్ తలూపాడు.

ఇప్పుడు స్వార్థ్వు కారు ఆ ఇంటి లోపలికి తీసుకు పోబడినట్టుంది, కనిపించలేదు.

కిరణ్ మెల్లగా ఆ ఇంటివైపు నడిచాడు. చుట్టూ ప్రచారీగోడ వుంది ఎత్తుగా. స్వార్థ్వు కారుని ఇంటి వెనకవైపుకి తీసుకుపోయినట్టు పైను గుర్తుల్పిసటి పసి గట్టాడు కిరణ్.

కిరణ్ ఇంటిని సమీపించి ఓసారి చుట్టూ కలియ జూశాడు. నిర్మానుష్యంగా వుంది. వెనకవైపుకి మెల్లగా జరిగాడు. అక్కడ పార్కింగ్ దాన్ని అనుకుని గరాజ్ కవిపించాయి. గరాజ్ తలుపులు మూసివున్నాయి. గరాజ్ పక్కనుంచి చిన్న తలుపుంది.

కిరణ్ ఆ తలుపు దగ్గర ఆగాడు. ఆ తలుపు పెద్ద గేటు కమర్చబడినట్టు గమనించాడు ఆ గేటులోపల్నుంచి ఇల్లు ప్రారంభమైంది.

కిరణ్ రెండుక్షణాలు అక్కడే నిల్చున్నాడు. తర్వాత వెనక్కి జరిగాడు. కాంపౌండ్ వాల్ యొక్క దానికి అనువుగా నాలుగైదు బండరాళ్ళను చేర్చి

మెట్లుగా పేర్చాడు. ఆ మెట్లమీదుగా ప్రహరీ ఎక్కాడు. అవతలివైపు బయటికన్న ఎత్తుగా వుండి, చప్పుడు కాకుండా చూశాడు.

ఒక్కక్షణం ఊపిరి విగబట్టి గోడకి చేరగిలబడి నిల్చున్నాడు. తర్వాత అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ వరండా వైపు జరిగాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే వెనకనుంచి యిద్దరు యువకులు అమాంతం అతని మీదికి గుమికి వెనకగా వాటేసుకున్నారు. కిరణ్ ని కదలకుండా అదిమిపట్టారు. కిరణ్ కుంచిండుకుపోయి వాళ్ళ మధ్యనుంచి జారిపోయాడు. ఒక్కసారిగా లేచినిల్చుని ఇద్దరినీ రెండుచేతుల్తోను అదిమిపట్టి వాళ్ళ దొక్కల్లో తన్నాడు.

అర్భకుల్లా ఉన్న ఆ యిద్దరు నేలమీద లుంగచుట్టుకు పడిపోయారు. మళ్ళీ లేవకుండా మరోసారి పొట్టలో యెగిరి తన్నాడు కిరణ్. వాళ్ళిద్దరు లేవలేదు.

కిరణ్ మరో అరగంటవరకు వాళ్ళిద్దరు లేవరని నిర్ణయించుకుని వరండా దాటి లోపలికి నడిచాడు. అతని కెవరూ అడ్డు తగలేదు. అప్పుడే చీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయి.

వరండాని చేర్చువున్న గదిలోపల్నుంచి బయటకి సన్నగా వెల్తురు పడుతోంది. కిరణ్ ఆ గది పక్కకు జరిగి తలుపుకున్న కీహాల్లోంచి లోపలికి చూశాడు.

అది గదికాదు—వికాలమైన హాలు. ఆ హాల్లో పొడవైన వాటి లేచిల్చు అమర్చబడి వున్నాయి. దాదాపు ఏదైమంది నవయువకులు కూచుని వున్నారు బల్లల చుట్టూ.

బల్లమధ్యలో అంతక్రితం ఆ ఇద్దరు యువకులు తెచ్చిన నూట్ కేస్ నుంచి నోట్లకట్టలు పెకిలీసి లెక్కిస్తున్నారు

నలుగురు యువకులు.

కిరణ్ ఏమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యలేదు. తన మా కిందినుంచి పాడవాటి ఏరియల్ రాడ్‌ని బయటకి లాగాడు. అది బైరన్ షెట్‌తో కనెక్ట్ వున్న ఏరియల్. శ్రీనివాస్‌ని కాంటాక్ట్ చేసి వెంటనే ఆ ఇంటిని చుట్టుముట్టమని మెసేజ్ పంపాడు కిరణ్.

సరిగ్గా అప్పుడే అతని పక్కన శబ్దమయింది. తల తిప్పే సావకాశమివ్వకుండా నలుగురు యువకులు అతన్ని పెడరిక్కలు విరిచి పట్టుకున్నారు. వారు తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

పాడవుగా దృఢంగా వున్న ఓ యువకుడు ఒక్క సారిగా కిరణ్ మీదికొచ్చాడు.

“కిరణ్ సాల్ మీరా?” అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

రివాల్యూర్ అందుకునే ఆవకాశంతోసం తీవ్రంగా అలోచిస్తూన్న కిరణ్ అతని వంక తనూ ఆశ్చర్యపోయి చూశాడు.

“నువ్వు నాకు ఫోన్ చేశావు కదూ, ఉదయం!” అన్నాడు కిరణ్.

“అవును సార్, మా కార్యకలాపానికి అడ్డురావద్దని మిమ్మల్ని కోరాను. నా కార్యక్రమం లక్ష్యం ఏమిటని మీరడిగారు. ఇప్పుడు మీకు చెప్పినా ఫరవాలేదు. ఎందుకంటే ముఖ్యమైన నా లక్ష్యం సిద్ధించటానికి సమయం ఆసన్నమయింది....”

“ఏమిటా లక్ష్యం?” రివాల్యూర్ సంగతి కూడా విస్మయించి కుతూహలంగా అడిగాడు కిరణ్.

“కిరణ్ గారూ! మేము దొంగలం, దోపిడీదార్లం

కాను, విద్యాధికులై న యువకులం. ఈ వ్యవస్థమీద, ఈ పెట్టుబడిదారీ గుర్తదామీద ఆసహ్యం పుట్టి, కష్టాల్లో వున్న వాళ్ళను, అన్నార్తులను ఆదుకుని మాకు చేతనైన సహాయం చేయాలని సంకల్పించుకున్నాం.

మేము దాదాపు వందమందిమి ఒక సంఘంగా ఏర్పడ్డాం. ఆనాధశిరణాలయాలకు విరాళాలు ఇచ్చాం. ఆసిపోయిన ఎన్నో పెళ్ళిళ్ళను ఉద్ధరించాం.... వీధిపిల్లల చదువులకు బ్రష్టులు ఏర్పరిచాం. ఏ ఆధారంలేని ఎన్నో కుటుంబాలకు ఆర్థికంగా సహాయంచేశాం.

అయితే ఇకన్నీ ఒక ఎత్తు, ప్రస్తుతం మేము తలపెట్టిన బృహత్కార్యం ఒకత్తూ! వీటన్నిటికీ ఆర్థికంగా మాకవరు సహాయం చేస్తారు? అందుకే ప్రజల్ని ప్రభుత్వాన్ని మోసంచేసి కోట్లు గడించిన ధనవంతుల్ని ట్రాప్ చేసి లక్షలు దోచుకున్నాం. మేం చేసింది మీ దృష్టిలో, సంఘం దృష్టిలో, చట్టం దృష్టిలో నేరమే కాదనను. కాని, మరో దారి లేదు. అందుకే ఈ నేరానికి పాల్పడ్డాం....”

“మీరు తలపెట్టిన బృహత్కార్య మేమిటి?” కిరణ్ అడుతగిలాడు.

“అదే చెప్పబోతున్నాను కిరణ్ గారూ! రెండుసార్లు నెల్లూరు జిల్లాని తుఫాను రాక్షసి తన కరాళ హస్తాల్లో నిర్దయగా నలిపి కాలరాచింది. దానివల్ల యెండలో జీవనోపాధి కోల్పోయారు; ప్రాణాలు కోల్పోయారు. పంటలు నష్టపోయాయి. ఇళ్ళు పోగొట్టుకుని నిరాశ్రయులయ్యారు. వీళ్ళ నాడుకోవటం మా కనీస ధర్మంగా భావించాం.

“వాళ్ళకి ఆహారపు పొట్టాలని అందించాం. కోగాలు

రాకుండా మంచులు ఇప్పించాం. మంచినీటిని, కొన్నాళ్ళ
వరకు ఆహారపదార్థాలని సరఫరా చేశాం. నిరాశ్రయు
లైన వారందరికీ యీలు కట్టించటానికి సిమెంటు, కలప,
నీలు అన్ని కొనుగోలు చేస్తున్నాం. దానికి పన్నెండు
లక్షలు తక్కువయ్యాయి. ఇంతక్రితమే నాలుగు లక్షలు
ఓ మెంబరుద్వారా నెల్లూరు పంపించాం. రాత్రికల్లా
వాళ్ళకా సహాయం చేరిపోతుంది.

“ఇక మిగిలింది చేపు పంపించి ప్రస్తుతాని కీ దోపిడీల
గురించి వాయిదా వేయాలనుకుంటున్నాను. ఇంతలో
మీరు మా కార్యక్రమానికి ఆడ్డుతున్నారని తెలిసి
మిమ్మల్ని రిక్వెస్టు చేశాను....”

అతడేదో చెప్తున్నాడు. ఆ మధ్యాహ్నం ట్రెయిన్
కిందపడి ప్రాణాలు పోగొట్టుకున్న యువకుడు కిరణ్
కళ్ళలో మెరులున్నాడు. అయితే మద్రాసు ఎక్స్
ప్రెస్‌లో బయల్దేరిన మెంబరు ఆ యువకుడే ఆయ్యం
దాలి. అతని బ్రీఫ్‌లో సరిగ్గా నాలుగులక్షలున్నాయి!

కిరణ్ తన భావాల్ని ప్రకటించుకొంటూ గంభీరంగా
అన్నాడు. “మిస్టర్, ఇదన్నీ చూడటానికి ప్రభుత్వముంది.
తుఫాను బాధితులకి ప్రభుత్వం అన్నివిధాల సహాయం
చేస్తోంది....”

ఆ యువకుడు విరగబడి నవ్వాడు.

“కిరణ్ గారూ! పేపర్‌లోను, రేడియోలోను ప్రభుత్వం
వరదబాధితులకి తుఫాను బాధితులకి సహాయంచేస్తోందని
వార్తలేగాని నిజానికి వాళ్ళకి జరుగుతున్న సహాయ
కార్యక్రమాలు ఏ మూలకి? వాళ్ళ కంట తిరిగే రక్తాశ్రు
వుల్ని యెంతవరకు తుడవగలుగుతోంది ప్రభుత్వం? పైగా
నిరాశ్రయులైన అభాగ్యులు పిల్లాపాపల్తో ఎక్కడ కల

దాచుకుంటున్నారు? వాళ్ళకేది ఆశ్రయం? వాళ్ళకి
రైతులకి ఒక కూడిన సమ్మన్ని యెవరు పూడిస్తూన్నారు.

“కేంద్రాన్ని సహాయంకోసం ఆరించటం, కేంద్ర
బృందాలు ఎప్పుడో ఆర్మెల్లకి తుఫాను పీడిత ప్రాంతాల్ని
దర్శించి, నివేదికను తయారుచేసి వాళ్ళకి సహాయాన్ని
ప్రకటించి—ఇవన్నీ జరిగేదెప్పుడు సార్! ఆ ఆభాగ్యుల్లో
మరికొంతమంది చచ్చాక!

“అందుకే సార్, మేం నడుం బిగించి రంగంలోకి
దిగింది! అందుకే సార్ ఈ దోపిడీలు చేస్తూ నేర స్థులుగా
ముద్రవేసుకున్నది! కేవలం మానవతా ధృక్పథంతో
మేం మీ బృహత్కార్యంలో మా వంతు నేర
చేస్తూన్నాం. మంచి తప్పయితే మనస్ఫూర్తిగా తీమిం
చండి సార్!”

కిరణ్ కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. చుట్టూతనవంకే చూస్తూన్న
ఆ యువకుల వంక ఆత్మీయంగా ప్రేమగా చూశాడు.

“మెడియర్ యంగ్ మాన్! నీ పేరేమిటి?” అన్నాడు
ఆప్యాయంగా ఆతని చేయి నొక్కి.

ఆ యువకుడు ఆనందంగా చిరునవ్వు నవ్వి, “మీరు
మమ్మల్ని ఆర్థంచేసుకున్నారని మీ ఆత్మీయక చెపు
తోంది. నా పేరు సరీష్. అందరూ ఏ.పి. బాంధవ్ గా
వ్యవహరిస్తారు” అన్నాడు.

“ఏ.పి. బాంధవ్ అంటే....!?”

“ఆపద్బాంధవుడు” అతని పెదాలమీద అదే చెరిగని
చిరునవ్వు.

సరిగ్గా అప్పుడే టోలీసులతో క్రినివాన్ లోపలి
కొచ్చాడు.

కిరణ్ క్రనివాన్ వంక చూసి, "వీళ్ళని గాయపరిచ
వద్దు ఇన్ స్పెక్టర్! వీళ్ళు స్వచ్ఛందంగా లొంగిపోతు
న్నారు. వీళ్ళకి శిక్ష ఇవ్వించే బాధ్యత నువ్వు తీసు
కోవాలి!" అన్నాడు.

సీతమ్మోబాటు అందరు చేతులు ముందుకు చాచి,
చిరునవ్వుతో నిల్చున్నారు. ఆ చిరునవ్వులు పసిపాప
నవ్వుల్లా వున్నాయి.

—:అ యి పో యి ం ది:—

రాక్షసయోధా

వంశీశ్రీ

(గత సంచిక తరువాయి)

“ఈజిప్ట్ హామ్ మినిష్టర్స్ రిసిడెన్స్?” అడిగాడు కిరణ్.

“యన్, ప్లీజ్”

“హూ ఈల్ స్పీకింగ్ ప్లీజ్?”

“పి.ఎ. స్పీకింగ్.”

“ఏ వాంట్ మిష్టర్ కాటిల్యరావ్.”

“వాటిజ్ యువర్ గుడ్ నైమ్ ప్లీజ్?”

“రాశేంద్రకుమార్, ఐయామ్ ఫ్లోజ్ ఫ్రెండ్ టూ కాటిల్యరావ్?”

కొద్దిసేపటి తర్వాత కాటిల్యరావుపలికాడు.

“హెల్లో....” అన్నాడు.

“నేనూ రాశేంద్రకుమార్ ని” అన్నాడు కిరణ్ పెదవులు వికలమిడి.

“అరేయ్ సువ్వా! యెప్పుడొచ్చావ్ మెట్రాన్ సంచి?”

“ఇప్పుడే.... బాగున్నావా?”

“అం... ఏవో అలా వున్నాను. అదేంటి నీ గొంతు అలా బాగుండుగా వుంది.”

“కోల్డు.... కోల్డుతో చస్తున్నాను” అని పొడిదగుద్ది

దగ్గాడు.

“వెదర్ బాగా లేదులే.”

“నీతో పనుండి వచ్చాను. ఎప్పుడు రమ్మంటావ్? ఇంటిదూర్యైతేమ చెప్ప?”

“ఏదావులే. నీకు ఇంటిదూర్యై ఏమిటి? వెంటనే వచ్చేయ్. ఏమిటి పని?”

“మీనాడికి.... ఆదే ఆమెరికాలో చదువుతున్నాడు చూడు సురేంద్ర....వాడికి ఒక మాచ్ తెచ్చాను. మనవాడే ఒకడు కోయంబత్తూర్లో నెటిల్ ఆయ్యాడు. బిజినెస్ మాగ్నెట్. స్పిన్నింగ్ మిల్స్ ఓనర్. పిప్లీలాక్స్ డొరీ యిస్తాడు” చెప్పాడు కిరణ్.

“డొరీ సరే! వాడి చదువు పూర్తి కాలేదుగా....! వాడేమంటాడో! సువ్వరా ఇక్కడికి మాట్లాడురాం.”

“సాయంకాలం వస్తాను. తెలిసికొన్న. ఈలోగా చిన్న చిన్న పనులు చూసుకొని బయల్పెరతాను. మనవాడు.... వాడేరా ఆవతార కృష్ణ. స్ట్రీట్ బిజినెస్ చేసేవాడు.... వాడెక్కడ?”

“వాడా?...వాడు ఆ బిజినెస్లో బెబ్బరిస్తాడు. రెండు, మూడు పార్ట్స్ ఫైనాన్స్ హోల్డ్ చేశాను. ఎంత కని చేస్తాం? నా దగ్గరికి రావద్దని వార్నింగ్ ఇచ్చాను. ఇప్పుడు రావడంలేదు.”

“అడ్రస్ తెల్సా నీకు?”

“కింగ్స్ వేలా సప్లైరి స్ట్రీట్ కార్పొరేషన్ అని ఉండేది మరి.”

“సరే ...! నేను చూస్తారే! జేమ్స్ గా డెక్కడ?”

“వాడా? స్మగ్లింగ్ బిజినెస్ చేస్తూ కాంచేలా

ఉన్నాడో? ఫోన్ లో ఉన్నాడో?”

“ఓ.కె. ఉంటాను.”

“తప్పకుండా రా. నీకోసం ఎదురుచూస్తాను. కాదు వుందా? పంపించనా? అసలు ఎక్కడ దిగావు?”

“టాక్సీ తీసుకున్నారే. రిద్దులో దిగాను.”

కిరణ్ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

“చెప్పాడా అడ్రస్?” అడిగింది విజయ.

“వాడికి సరిగా తెలిసిపట్టలేదు” అన్నాడు కిరణ్.

“నిన్ను తన ఫ్రెండ్ అని నమ్మేడా?”

“అనుమానం వచ్చింది. ఫోన్ అని బోలా కొట్టే కాగా! ఫిఫీలాక్స్ డోరితో కొడుక్కి పెళ్ళిసంబంధం తెచ్చాననగానే వుబ్బిపోయి వుంటాడు. రాశేంద్రకుమార్ అనేవాడు మద్రాస్ లో వుంటాడని మనకి తెలిసింది. అవతారకృష్ణ ఇక్కడే ఉండి వుంటాడు” అన్నాడు కిరణ్.

విజయ. కిరణ్ మాట్లాడుకుంటూ కూర్చున్నారు.

భవానీదేవి మానంగా వుండిపోయింది.

9

స్కూటర్ మీద కింగ్స్ పోలో రెండుసార్లు తిరిగాడు. ఎక్కవగా ఫిలిప్ డిస్ట్రిబ్యూషన్ కంపెనీలు కనిపిస్తున్నాయి. పైవ్స్, మోటార్లు, మార్కెట్ మాపులు వున్నాయి. సప్టగిరి స్ట్రీట్ కార్పొరేషన్ అనే బోర్డు యొక్క రై నా తగులురుండేమోనని ఆశ.

నూగోదయ స్ట్రీట్ కంపెనీ అన్న బోర్డు చూసి అగాడు.

కిరణ్ని చూసి సేల్స్ మాన్ మందహాసం చేశాడు. మేనేజర్ నీటు ఖాళీగా వుంది.

ఇనుపరాడ్స్ కట్టలు పేవ్ మెంట్ మీద పడివున్నాయి. లోపల స్టీల్ బద్దీలు, మెష్లు, పలుగులు దగ్గర కనిపిస్తున్నాయి.

“ఏం కావాలి సార్?” అడిగాడు నేల్స్ మాన్.

“సప్లై స్టీల్ కార్పొరేషన్ ఎక్కడుందో కాస్త చెప్పగలరా?” అడిగాడు కిరణ్.

“సిప్లై స్టీల్ కార్పొరేషన్?”

“యస్....కింగ్స్ ఫో వుండాలి.”

నేల్స్ మాన్ కొద్దిసేపు ఆలోచించాడు.

“కింగ్స్ ఫో లేదు సార్.”

“బాగా తెలుసా మీకు.”

“నేను పదేళ్ళనుంచి ఇక్కడ పనిచేస్తున్నాను. నే నెప్పుడు వినేదు ఆ పేరు” అన్నాడు అతను.

“హానీమీ మేనేజర్ కి తెలుసేమో?”

“కనుక్కొండి.”

“ఎక్కడ ఆయన?”

“ఒక గంటలో వస్తాడు. కూర్చోండి.”

కిరణ్ అసహనంగా కదిలాడు.

“విరన్ షాపులు ఇంకా ఎక్కడున్నాయి?”

“హిల్ స్ట్రీట్ లో, ఎక్కడ వున్నాయి సార్!”

“అదెక్కడ?”

“సరాసరి రాజగంజ్ వళ్ళండి. రైలు అండర్ బ్రిడ్జి దాటాక రైల్వే షెడ్ కి తిరగండి. అదంతా హిల్ స్ట్రీట్. అటూ ఇటూ షాపులున్నాయి. కొంతదూరం పోయాక రెఫ్టకి తిరగండి. మళ్ళీ రైల్వేకి. ఆ కోర్డు మళ్ళీ కింగ్స్ ఫో లోకి వస్తుంది. సరిగ్గా చొరస్తా దగ్గర కలుస్తుంది” చెప్పాడు నేల్స్ మాన్.

కిరణ్ థాంక్స్ చెప్పి బయల్దేరాడు.

రాణిగండ్ రైల్వే ఆండర్ బ్రిడ్జి చాలాక రైల్వే తిరిగాడు, కోడ్డు పక్కన స్కూటర్ ఆపాడు. అక్కడ చిన్న రెస్టారెంట్ వుంది. లోపలకళ్ళి 'టీ' త్రాగాడు. కనిపించినంత దూరం బోర్డులు చూశాడు. 'సప్తగిరి' అనే అక్షరాలు కనిపించడంలేదు. బోర్డులు చూసుకుంటూ నడిచాడు. కొన్ని షాపుల్లో విచారించాడు, ఎవరూ చెప్పలేకపోయారు.

స్కూటర్ కింగ్స్ పేలోకి వచ్చింది మళ్ళీ.

'సప్తగిరి స్టీల్ కార్పొరేషన్' నవ్వంలో పడిపోయిందని హోమ్ మినిస్టర్ అనడం గుర్తుంది. డబ్బుకోసంవస్తే కొన్నిసార్లు హెల్ప్ చేశాడు. తర్వాత తన దగ్గరికి రావద్దన్నాడు. ఆ తర్వాత అవతారకృష్ణ, కాటిల్య రావుని కలుసుకోలేదు. మళ్ళీ కలిసివుంటే చెప్పేవాడు కాటిల్యరావు.

నూతనోదయ స్టీల్ కంపెనీ వైపు చూశాడు. మేనేజర్ స్టీల్ బిల్ ముసలాయన కూర్చున్నాడు. ఆయనకి అరవై ఏళ్ళు చాటి వుంటాయి. కిరణ్ అగి పోయాడు.

చాలా పాత విషయం కాబట్టి ఈ ముసలాయనకి తెలిసి వుంటుంది అని ఆశకలిగింది.

కిరణ్ షాపులోకి వెళ్ళగానే సేర్స్ మాన్ పలక రించాడు. "సార్! దొరకలేదా?"

తల అడ్డంగా వూపి "లేదు. చాలా తిరిగాను" అన్నాడు.

ముసలాయన అరంకానట్లు చూశాడు.

కిరణ్ నమస్కారం చేశాడు.

“చెప్పండి. ఏం కావాలి మీకు?” అడిగాడు ముసలాయన.

“సప్తగిరి స్ట్రీట్ కార్పొరేషన్ అని కింగ్స్ రోడ్ వుండాలి. దాన్ని గురించి సమాచారం కావాలి” చెప్పాడు కిరణ్.

“ఎందుకు మీకు?”

“మా నాన్నగారికి జబ్బుగా వుంది. పాత స్నేహితుల్ని ఒకసారి చూడాలని కోరాడు. అందరూ వచ్చి ఇళ్ళారు ఈయన తప్ప” చెప్పాడు కిరణ్.

“అవతారకృష్ణయేనా?”

కిరణ్ ముఖం వెలిగింది.

“యస్ ఆయనే? మీకు తెలుసా?”

“తెలియకపోవడం ఏమిటి? సప్తగిరి స్ట్రీట్ కార్పొరేషన్ ఈ షాపులోనే వుండేది, పదిహేదేళ్ళక్రితం.”

“ఈజిప్ట్?”

“అప్పుడు ఇసుమ ధర పడిపోయి చాలామంది నష్టపోయారు. ముఖ్యంగా అప్పులు తెచ్చినవాళ్ళు. అవతారకృష్ణ పెద్ద ఎత్తున సరుకు తెప్పించాడు. ధరపడిపోయింది. అప్పులు కట్టలేకపోయాడు. షాపు మూసేశాడు. తర్వాత అమ్మేడు. మా ఓసర్ కొని నూర్యోదయ స్ట్రీట్ కంపెనీ అని పేరు మార్చాడు” చెప్పాడాయన.

“అవతారకృష్ణ ఎక్కడున్నాడు? ఆయన్ని కలుసుకోవాలి.”

“ఎక్కడున్నాడో?” ముసలాయన పెదవి విరిచాడు. కిరణ్ నిరుత్సాహపడ్డాడు.

కుర్రవాడు ‘టి’ తెచ్చి ముందు పెట్టాడు.

“ఇప్పుడే తీసుకుని వచ్చాను” అన్నాడు కిరణ్.

“ఫరవాలేదు తీసుకోండి” అన్నాడు ముసలాయన తను గాను చేతిలోకి తీసుకుంటూ.

కిరణ్ ‘టీ’ తీసుకుంటూ అడిగాడు “ఈ షాపు అమ్మేసిన తర్వాత అవతారకృష్ణ నిటిలో లేడా? ఏదైనా పూరేశ్యాడా?”

“ఎక్కడికీ వెళ్ళలేదు. నీనిమా డిస్ట్రిబ్యూషన్ కంపెనీలో పార్ట్ నర్ గా చేరాడని తెలిసింది. ఆ తర్వాత నాటా కన్పించలేదు” అన్నాడాయన.

కిరణ్ లో ఆశ కలిగింది మళ్ళీ.

“ఈ కింగ్స్ వేలో వందల సంఖ్యలో వున్నాయి నీనిమా కంపెనీలు. ఆయన యే కంపెనీలో చేరాడో విడియా వుందా మీకు?”

ముసలాయన తల అడ్డంగా వూపాడు.

“షాపు అమ్మేకాక అవతారకృష్ణ మిమ్మల్ని యెప్పుడై నా కలికాడా?”

“ఊదుమీద కన్పించేవాడు. అప్పుడు మాట్లాడే వాడిని. ప్రత్యేకంగా మేము ఎప్పుడూ కలుసుకోలేదు. ఆ అవసరంలేదు.”

“మీ మాటలో తనిప్పుడు ఏం చేస్తున్నాడో చెప్పి వుంటాడు. ప్లీజ్ గుర్తుకు తెచ్చుకోండి” కిరణ్ రిక్వెస్టు చేశాడు.

ఇంతలో ఎవరో కవ్వమర్ వచ్చాడు.

ముసలాయన కవ్వమర్ లో మాట్లాడుతున్నాడు.

“సార్! నేను వచ్చి రేపు కలుసుకుంటాను. కొంచెం జాప్యం తెచ్చుకోండి ప్లీజ్” అన్నాడు కిరణ్.

ముసలాయన తల వూపాడు.

ఆయన మనసులో జాప్యకాల పుటలు తెరుచుకోవ

దానికి కొంత సమయం అవసరం అని భావించాడు కిరీట్.

అతను చెప్పినట్లుగా మర్నాడు కళ్యేను కిరీట్, ఆ కోణగూడా ఆలోచించుకోవడానికి టైమ్ ఇచ్చాడు. తర్వాత ఆదివారం వచ్చింది.

సోమవారం ఉదయం వెళ్ళాడు.

కిరీట్ని చూసి మసలాయన నవ్వాడు పలకరింపుగా.

“సార్! ఏమైనా జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నారా?” అత్యంతగా ప్రశ్నించాడు.

“ఎప్పటి సంతోషం ఏం జ్ఞాపకం వుంటుంది? అయితే మా ఇంటి దగ్గర వెంకట్రావ్ అని డిస్ట్రిబ్యూటర్ వున్నాడు. ఎప్పట్నుంచో ముఘేవీళ్ళుగా నీనిమా లిజి నెస్ లో వుంటున్నాడు. ఆయన్ని కనుక్కుందామనుకున్నాను. కాని పూరకాదు. ఈ కోణ వస్తారని చెప్పారు ఇంట్లో. వచ్చారేమోగూడా!” చెప్పాడాయన.

“మీ పేరు అడగ నీ లేదు.”

“నా పేరు ఏకాంబరం.”

“నా పేరు కిరీట్.”

“అయితే మీ నాన్నకి ఆయనకి ఉత్తరాలు గూడా లేవా?” ప్రశ్నించాడు ఏకాంబరం.

“ఎవరి గొడవల్లో వాళ్ళుండిపోయారు” అని కిరీట్ యేదేదో కల్పించి చెప్పాడు.

“వెంకట్రావుగారు వచ్చారేమో కనుక్కుంటారా?” అడిగాడు కిరీట్.

ఏకాంబరం పెజేలులోనుంచి కాగితాల చొత్తి పెట్టి తీశాడు. అందులో ఎప్పటివో రకరకాల కాగితాలు,

నలిగి, నల్లబడి, మాడకలాపడి కన్పించాయి. వాటి మధ్య నుంచి చిన్న నోట్ బుక్ తెటపడింది. అందులో వున్న టెలిఫోన్ నెంబర్ తీసి డైల్ చేశాడు.

“హలో.... వెంకట్రావు గారా!”

“యస్, మీ రెవరు?”

“నేను ఏకాంబరాన్ని మాట్లాడుతున్నానండీ. మీతో కొంచెం పనిపడింది. ఇప్పుడు వీలౌతుందంటారా?”

“ఫరవాలేదు రండి” అన్నాడు వెంకట్రావు.

ఏకాంబరం రిసీవర్ పెట్టి “రమ్మన్నారూ బాబూ! పెళ్ళామా?” అన్నాడు.

కిరణ్ తల వూపాడు.

ఏకాంబరం టెలిఫోన్ బుక్ లో తను ఫోన్ చేసిన నెంబర్ తీసి “బాబూ ఒక రూపాయి ఇవ్వు” అన్నాడు.

కిరణ్ ఇచ్చాడు.

“ఏమనుకోవ. నేను ఇటువంటి విషయాల్లో ఖచ్చితంగా వుంటాను. టెలిఫోన్ చేతిలోవుంది గదా అని నేను ఇవ్వం వచ్చినట్లు వాడుకోను. ఎవరు ఫోన్ చేసినా రూపాయి వసూలుచేసి ఎక్కాంట్ లో జమచేస్తాను. ఆఖరికి నేను కాలే చేసినా సరే!” అన్నాడు ఏకాంబరం.

“మీ పద్ధతి బాగుందండీ. గుడ్ ప్రెన్సిపల్” మెచ్చుకున్నాడు కిరణ్.

“సిన్సియారిటీ వుండాలి మనిషికి. అటువంటి వాడికి దిగులు వుండదు లోకంలో. నేనింత ముసలివాడినై పోయినా మా ఓనర్ నన్ను వదలడంలేదు. ఎందుకంటావ్ మరి?”

“మీ సిన్సియారిటీవల్ల” అన్నాడు కిరణ్.

ఏకాంబరం ముఖంలో తృప్తి కనిపించింది.

కిరణ్ స్కూటర్ మీద ఇద్దరూ బయల్దేరారు.

ద్వారకా ఫిలింస్ దగ్గర ఆగారు ఇద్దరూ.

ఆఫీసు లోపల చల్లగా వుంది. ఎయిర్ కండిషనర్ శబ్దం చేస్తోంది. వెంకట్రావు ఒక్కరే కూర్చున్నాడు. ఇంకా బిజినెస్ మొదలుకాలేదులా వుంది. స్టాఫ్ తప్ప యెవరూ లేరు.

కిరణ్ గోడల చుట్టూ తగిలించిన ప్లీట్స్ చూశాడు. కొన్ని వాల్ పోస్టర్స్ గూడా వున్నాయి.

వెంకట్రావ్ ప్రక్కన రాకోలో వందరోజులు నడిచిన చిత్రాల తాలూకు ప్లీట్స్ వున్నాయి.

“చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంటే మీకు నాతో ఏదో పని పడడం. కొంపదీసి యేదె నా సినిమా రీద్దామనుకుంటున్నారా?” అని వెంకట్రావ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

“సినిమా రీసేవాడిలా కనిపిస్తున్నానా మీకు? భలే వాళ! ఆ తాహతే వుంటే కొట్లో గుమస్తా నాకరీ యెందుకు చేస్తాను” అన్నాడు ఏకాంబరం.

వెంకట్రావు లావుగా, నల్లగా వున్నాడు. తల తెల్లగా నెరిసిపోయింది. మనిషి ఆరోగ్యంగా దృఢంగా వున్నాడు. నవ్వుతూ, నవ్విం చే తర్వం ఆయనదని పరిచయం అయిన వెంటనే తెలుసుకున్నాడు కిరణ్.

“ఎవరీ కుర్రాడు?” అడిగాడు వెంకట్రావ్.

“ఇకని పనిమీద వచ్చాను” చెప్పాడు ఏకాంబరం.

“సినిమా లో వేషం కోసమా?” నవ్వాడు వెంకట్రావు.

“మీ కళ్ళకి అందరూ సినిమా మనుషుల్లాగా కనిపిస్తారలాగుంటే” అన్నాడు ఏకాంబరం నవ్వుతూ.

“కామెర్స్ కోగిరి లోకం అంతా పచ్చగా కనిపించి

నట్లు" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"చెప్పండి" అన్నాడు ఏకాంబరం కిరణ్ ని వుద్దేశించి.

"మా నాన్న, అవతారకృష్ణగారు చిన్నప్పటి ఫ్రెండ్స్."

"అవతారకృష్ణ ఎవరు?" ప్రశ్నించాడు వెంకట్రావు.

"ఒకప్పటి మా మాపు ఓవర్ ఆయన. సప్తగిరి స్టీల్ కార్పొరేషన్ అని నడిపాడు, లాస్ లో ఆమ్మేశాడు" చెప్పాడు ఏకాంబరం.

"ఎ.నీ...." అన్నాడు వెంకట్రావు.

"స్టీల్ షాప్ ఆమ్మేసిన తర్వాత ఆయన ఒక ఫిలిం డిస్ట్రిబ్యూషన్ కంపెనీలో పార్టనర్ గా చేరానని చెప్పాడు. ఆ వివరాలు మీకు తెలుస్తాయేమోనని వచ్చాం."

"ఎన్నాళ్ళికీతం సంగతి మీరు చెప్పేదీ?" అడిగాడు వెంకట్రావు.

"పదిహేను, పద్దెనిమిదేళ్ళు అయిందేమో?" అన్నాడు ఏకాంబరం.

"మీరు ముఘైవీళ్ళ నుంచి ఈ లైన్ లో వున్నారని ఏకాంబరంగారు చెప్పారు. ఆయన గురించి మీకు తప్పకుండా తెలిసివుంటుందని వచ్చాం" కిరణ్ అన్నాడు.

"కరెక్ట్. మొదట్లో నేను బెజవాడలో రిప్రజెంటిటివ్ గా వుండేవాణ్ణి. ఈస్టిండియా కంపెనీ అని వుండేది. అక్కడ్నుంచి ట్రాన్స్ ఫర్ మీద సికింద్రాబాద్ వచ్చాను. ఆంధ్రప్రదేశ్ ఏర్పడ్డాక బిజినెస్ పెరిగింది. సీనియర్ మీద ఇన్ స్పెక్టర్ గా, ఏకాంబెంట్ గా, తర్వాత కొన్ని కొత్త కంపెనీలలో మేనేజర్ గా పని

చేశాను. ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి పార్ట్‌నర్‌షిప్‌లో ఒక కంపెనీ మొదలుపెట్టాం. అయితే కలిసిరాలేదు, విడిపోయాం. ప్రస్తుతం నే నొక్కడే సోల్ ప్రాప్రయిటర్‌ని, నో పార్ట్‌నర్స్, హాయిగా వుండి ప్రాజానిక్స్ వెంకట్రావ్ తన గురించి చెప్పుకు పోయాడు.

“అవతారకృష్ణ గారు మీకు తెలిసే వుంటుంది” కిరణ్ గుర్తుచేశాడు.

“ఎక్కడో విన్నట్లే ఉందయ్యా పేరు, గుర్తురావడం లేదు” అని కొంచెం సేపు ఆలోచించాడు.

బజ్జర్ నొక్కాడు.

బాయ్ వచ్చి నిల్చున్నాడు.

టీ తెమ్మని చెప్పాడు. అట్లాగే మేనేజర్‌ని పిలిచుమన్నాడు.

మేనేజర్ వచ్చాడు. అయినకీ అరవై ఏళ్ళు వుంటాయి.

“ఏవయ్యా! నీకేమైనా గుర్తుందా? పదిహేదేళ్ళ క్రితం అవతారకృష్ణ అని ఎవరైనా మన లెన్‌లో వున్నాడా? అప్పుడు పెట్టిన కొత్త కంపెనీలో పార్ట్‌నర్‌గా చేరాడట” అడిగాడు వెంకట్రావ్.

“అప్పుడు దివ్య ఫిలింస్ అని కొత్త కంపెనీ పెట్టారు సార్! అందులో పాతికమంది పార్ట్‌నర్స్ వుండేవాళ్ళు. మీకు గుర్తుందే ఉంటుంది” అన్నాడు మేనేజర్.

“అవునండీ ఏకాంబరంగానూ! కొన్ని కంపెనీల్లో మేనేజర్లు, కాస్త సంపాదించిన రిప్రజెంటేటివ్‌లు పాతికమంది కలిసి ‘దివ్య’ అని కంపెనీ పెట్టారు ఆ రోజుల్లో ఒక పెద్ద హీరోని నమ్ముకుని” చెప్పాడు వెంకట్రావ్.

“ఆ కంపెనీ యెక్కడుంది?” ఆతృతగా అడిగాడు

“ఇంకొక్కడుంది? ఏట్లా వుంది” అని పకపక నవ్వాడు వెంకట్రావు.

“ఇద్దరు, ముగ్గురు పార్టనర్స్ వుంటే నీ లేనిపోని గొడవలు, తగాదాలు, మనస్ఫూర్తిలు తగలబడి కంపెనీ ముక్కలు, చెక్కలై పోతుంది. నీనిమా కంపెనీలే అంత. అందులోను పాతికమంది పార్టనర్స్ వుంటే చెప్పి పనేముంది. రెండు, మూడేళ్ళకే దివాలాతీసి, కంపెనీ బోర్డు తిప్పేశారు” అన్నాడు వెంకట్రావు.

“పార్టనర్స్ అంతా యేమేపోయారు?” అడిగాడు ఏకాంబరం.

“చెట్టు కొకళ్ళు, పుట్టకొకళ్ళు. అప్పులపాలైపోయి కింగ్స్ వీల్లో ఎట్లా తిరుగుతారు? ఎటుపోయాకో? చిప్ప తీసుకుని అడుక్కుంటూ వుండివుంటారు” పకపక నవ్వాడు వెంకట్రావు.

“అందులో ఒక పార్టనర్ అయినా యిప్పుడు ఈ ఫీల్డులో లేడా?” అడిగాడు కిరణ్.

“వుండి వుంటారే! ఏదయ్యా! ఆ గుంపులో ఎవడన్నా బతికున్నాడా ఇప్పుడు?” వెంకట్రావ్, మేనేజర్ని అడిగాడు.

మేనేజర్ బటకల గోక్కున్నాడు.

కొన్ని ఊణాలు కట్టు చూసుకున్నాడు.

దెయ్యం పట్టినవాడిలా ముందుకూ, వెనక్కి వూగాడు.

“లక్ష్మణ్ అని ఒకడున్నాడు సార్! ఏడుకొండలు కంపెనీలో రిప్రజెంటేటివ్ గా పని చేస్తున్నాడు” చెప్పాడు మేనేజర్.

“అదెక్కడి కంపెనీ?” కొంచెం ఆశ్చర్యపోయాడు

వింకట్రావ్.

“ఏడుకొండలని మీకు తెలుసుసార్! ఈస్టిండి యాలో బాయ్ గా పనిచేశాడు. వాడే ఇప్పుడు నాలుగు డబ్బాలు కొని ‘నేషనల్ కంపెనీ మెట్లకింద గదిలో కంపెనీ ఓపెన్ చేశాడు’ అన్నాడు మేనేజర్.

“వాడా? వాడు మా కంపెనీలో కాఫీలు అందించే వాడు. వాడొక కంపెనీ పెట్టాడా? బాగుంది. బాయ్ లు కంపెనీలు పెడుతున్నారు. కంపెనీ ప్రాప్రయిటర్లు బాయ్ లైపోతున్నారు. చూశారా ఏకాంబరంగాయో నీనిమాక్సిలు మహిమ” అన్నాడు వింకట్రావు.

“అంతేకదండీ మరి. బళ్ళు ఓడలు, ఓడలు బళ్ళు అవుతాయని పెద్దలు వూరికే అన్నారా!” అన్నాడు ఏకాంబరం.

“ఆ లక్ష్మణ్ యెవరో చూపించండి. నేను కనుక్కుంటాను ఆయన్ని” అన్నాడు కిరణ్.

“కింగ్స్ పేలో సరాసరి పెర్మిపోండి. రైల్వే అండర్ బ్రిడ్జి వుందిగదా! అదే బెలుర్ నహాన్ దాటాక. కొంచెం ముందుకు వెళ్తే రైల్వే స్టేషన్ మీదమీద నేషనల్ కంపెనీ ఉంటుంది. దాని మెట్లకింద వుంటుంది ఏడుకొండలు కంపెనీ. చాలా ఈడీ” చెప్పాడు మేనేజర్.

కిరణ్ థాంక్స్ చెప్పాడు.

10

మెట్లక్రింద గదికి ‘ఏడుకొండలు మూవీస్’ అని బోర్డు కనిపించింది.

కిరణ్ ప్లాటర్ పార్క్ చేసి వెళ్ళాడు.

గదిముందు రెండుబోర్డులు ఆటు ఇటు పెట్టివున్నాయి.

ఎత్తై ఏళ్ళనాటి చిత్రాలు రెండు అవి. 'దుశ్శాసన వధ' 'శ్రీలక్ష్మీ వ్రత మహత్యం' సినిమా పోస్టర్స్ బోర్డుకి అతికించి వున్నాయి. అందులో వున్న యాక్టర్స్ ఎవరో కిరణ్ కి అంతుబట్టలేదు.

కిరణ్ గదిముందు ఆగాడు. లోపలకు వెళ్ళాలంటే గుహలోకి ప్రవేశించినట్లు వంగి వెళ్ళాడు.

లోపల టేబుల్ ముందు కుర్చీలో కూర్చున్న వ్యక్తి "రండి సార్!" అన్నాడు.

అతను పొట్టిగా, ఎర్రగా ఉన్నాడు. నోట్లో కిళ్ళి ఉంది. నోయ ఎర్రగా పాము నోయలా కనిపిస్తోంది.

కిరణ్ వంగి లోపలకు ప్రవేశించాడు.

అదొక రకమైన వాసని కొడుతోంది లోపల. తుప్పు పట్టిన డబ్బాలు, రాకోలో ఫిలిమ్ రీల్స్ ఉన్నాయి. షాకేన్ లో మడికొన్ని చిత్రాల స్టిల్స్ కనిపిస్తున్నాయి.

"చెప్పండి ఏ సెంటర్ మీది?" అడిగాడు అతను.

"సారీ! నేను బిజినెస్ మీద రాలేదు" అన్నాడు కిరణ్.

అతను కొంచెం ఆశ్చర్యపోయినట్లు కనిపించాడు.

"లక్ష్మణ్ అనే ఆయన మీ దగ్గర పనిచేస్తున్నాడని తెలిసింది. ఆయన కావాలి."

అతను ఎగాదిగా చూసి "మీ చుట్టూ లక్ష్మణ్?" అన్నాడు.

"కాదు" అన్నాడు కిరణ్.

ఏడుకొండలు బెల్ కొట్టాడు.

ఎవరూ రాలేదు.

మళ్ళీ కొట్టాడు. రెండు మాడుసార్లు గట్టిగా కొట్టాడు.

“ఈ బిచ్చావ్ యెక్కడికి పోయాడో?” అని విసుక్కున్నాడు.

“ఊళ్ళోండి. లక్ష్మణ్ ఎక్కడున్నాడో చూస్తా!” అని లేచి వెళ్ళాడు.

పావు గంట గడిచింది.

లోపల వుక్కు-పోతగా వుంది.

కిరణ్ ఆసహనంతో కదిలాడు. ఎంతకీ ఏడుకొండలు రావడంలేదు. ఇక ఆగువాలో ఊళ్ళోలేక వెటపడ్డాడు.

అప్పుడు కనిపించాడు ఏడుకొండలు. అతని ప్రక్కనే సన్నగా వున్న మనిషి లక్ష్మణ్ అని వూహించాడు కిరణ్.

“ఇత నీ సార్ లక్ష్మణ్” అన్నాడు ఏడుకొండలు.

లక్ష్మణ్ ఎగాదిగా చూశాడు కిరణ్ వంక.

“నా పేరు కిరణ్! మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి. రండి అలా హోటల్లో కూర్చుందాం” అన్నాడు.

లక్ష్మణ్ కి ఏదై ఏళ్ళుంటాయి. ఇంకా యెక్కువ ఉన్నవాడిలా కనిపిస్తున్నాడు. మాసిన లాల్చీ, పెళామా పెరిగిన గడ్డం, జీర్ణావస్థలో ఉన్న హవాయ్ చెప్పులు అతని దరిద్రాన్ని తెలియజేస్తున్నాయి. ముఖం పీక్కుపోయి, కళ్ళు గుంటలు పడ్డాయి. ఏదో జబ్బునపడ్డ మనిషిలా ఉన్నాడు.

కిరణ్ కి అతన్ని చూస్తే జాలివేసింది.

“నాతో ఏం పని?” అన్నాడు లక్ష్మణ్.

“చెప్పాను పదండి” అని ఇరానీ రెస్టారెంట్ లోకి దారితిశాడు కిరణ్.

చేరర్ వచ్చి నిల్చున్నాడు.

“ఏం తీసుకుంటారు?” అన్నాడు కిరణ్.

“చాయ్.”

“సమాసా, విస్కెట్స్ తీసుకురా” చెప్పాడు కిరణ్.

బేరర్ పేటునిండా లెచ్చిపెట్టాడు.

“తీసుకోండి....” అని విస్కెట్స్ నోట్స్ పెట్టుకున్నాడు కిరణ్.

“లక్ష్మణ్ సమాసా తీసుకున్నాడు.

“చాలాకోణాలక్రికం మీరు దివ్య ఫిలిమ్స్ లో పార్ట్ నర్ గా వుండేవారు కదూ!”

లక్ష్మణ్ కొంచెం ఆశ్చర్యపోయాడు.

“అవును. ఏం?” అన్నాడు.

“ఏంటేడు ‘దివ్య’ కంపెనీలో పాతికమంది పార్ట్ నర్స్ వుండేవారు, రెండు మూడేళ్ళ తర్వాత అది దివాలా తీసింది.”

“కరెక్ట్! ఎందుకు ఇవన్నీ అడుగుతున్నారు?”

“మీ పాతికమందిలో ఆవతారకృష్ణ వుండాలి. అతను ఇప్పుడు యుక్కడున్నాడు? మీకు తెలిసి వుంటుందని వచ్చాను” అన్నాడు కిరణ్.

“అతను ఇప్పుడు కన్పించడంలేదండీ” అన్నాడు లక్ష్మణ్.

కిరణ్ కి నీరసం ముంచుకొచ్చింది.

“సనిమా ఫీల్డులో మాత్రంలేదు. ‘దివ్య’ క్లాజ్ చేశాక అతను నాందేడ్ లో ఒక థియేటర్ లీజుకి తీసుకుని పిక్చర్ నడిపించాడు. అప్పుడు కనిపించేవాడు తరచుగా. ఆ తర్వాత అందులోగూడా కలిసిరాలేదని తెలిసింది.”

“సో....మీకు కనిపించక ఎన్నేళ్ళయి వుంటుంది?”

“పన్నెండేళ్ళు పైసే.”

“నాందేడ్ లో యే థియేటర్ లీజ్ కి తీసుకున్నాడు?”

“చాండ్.”

“షేక్స్ పియర్ లో సమాసాలు, బిస్కెట్స్ ఖాళీ అయ్యాయి. మూడొంతులు లక్ష్మణ్ లాగించేశాడు. ఆరికంగా ఆతను చిలికిపోయాడు. తిండికిగూడా గడవడంలేదేమో? అనుకున్నాడు కిరణ్.

చేరర్ ‘టీ’ తెచ్చాడు.

‘టీ’ తీసుకున్నాక “థాంక్స్ వరీమచ్ లక్ష్మణ్ గారూ” అంటూనే జేబులోనుంచి వందనోటుతీసి అతని చేతిలో పెట్టాడు.

“భలేవారే నాకెందుకు? నేను మీకేం చెప్పలేక పోయాను అతని గురించి” అన్నాడు లక్ష్మణ్ ముహూర్తం పడుతూ.

“ఫరవాలేదు. చెప్పింది చాలు” అన్నాడు కిరణ్ అతని గుప్పిట మాస్తూ.

లక్ష్మణ్ ముఖంలోకి కొంచెం కళ వచ్చింది. వంద నోటు చాలాకాలం తర్వాత జేబులో పడినందుకేమో? కిరణ్ తిరుగుముఖం పట్టాడు.

అప్పటికి రెండు కావొచ్చింది.

విజయ సోఫాలో కూర్చుని ఎదురు మాస్తూంది అతని కోసం.

“లంచ్ ఫూర్తయిందా?” అన్నాడు.

“లేదు. నీకోసం ఎదురు మాస్తున్నాను” అంది విజయ.

“ఎదురు ఆనవసరంగా వెయిటింగ్?” అన్నాడు.

“అమ్మ ఇప్పుడే భోజనం చేసి రెస్టూరేంట్ లోంది. పద మనం కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కానిస్టాంట్” అని లేచింది

విజయ.

“అవతారకృష్ణగాడు అంత సులభంగా దొరికేటట్లు లేడు.” అని జరిగిందంతా చెప్పాడు కిరణ్.

“అయితే నాందేడ్ వెళ్ళాలా ఇప్పుడు?” అంది విజయ.

“వెళ్ళకపోతే ఎలా మరి?” అని నవ్వాడు.

“నేను గూడా వస్తాను.”

“ఎందుకు అనవసరంగా. ఈ పూట బయల్దేరి రాత్రికి అక్కడికి చేరుకుంటాను. రేపు పనిచూసుకుని వచ్చేస్తాను. అక్కడ చూసేందుకు మాత్రం ఏం వున్నాయి?” అన్నాడు కిరణ్.

“నాకు ఇంట్లో బోర్ గా వుంటుంది.”

“భరించాలి తప్పదు. ఇకనుంచి నువ్వు లైటపడకుండా శార్యక్రమాలు నడిపించాలి. అసలు హోమ్ మినిష్టర్ కొడుకు విషయంలో గూడా అనవసరంగా లైటపడ్డావని పించింది. నాలుగు హత్యలు చేయదల్చుకున్నప్పుడు ఎంత సీక్రెట్ గా వుండాలో నీకు తెలీదు. షోరీసుల దృష్టి మనమీద యేమాత్రం వుండగూడదు.”

“ఆర్ రైట్ కిరణ్. ఇక నువ్వు చెప్పినట్లు వింటాను సరేనా?” అంది విజయ.

“హత్య చేయాలి. చంపింది ఎవరో తెలియగూడదు. ‘మిన్ ఎక్స్’ అని గందరగోళం క్రియేట్ చేయాలి.”

“మిన్ ఎక్స్. వరీకుడ్ కిరణ్. భలే పేరు నూచించావ్! రియల్ గాండర్ ఫుల్. నాకు బాగా నచ్చింది.”

“సరే ఆ పేరుతోనే హత్యలు చెయ్యి! విష్ యూ ఆర్ ద బెస్టు” అని నవ్వాడు కిరణ్.

నాండేడ్ వెళ్ళేసరికి పన్నెండు చాటింది.

అప్పటికి బాగా అలసిపోయాడు.

సినిమా హాలుకి వెళ్ళి ఎంక్వయిరీ చేసే టైమ్ లేదు,
నెకండ్ పో ముగుస్తూ వుండొచ్చు.

అటో ఎక్స్క్లూజివ్ లాడింగ్ కి తీసుకెళ్ళమన్నాడు.

మమతా లాడి అని.

అటోవాలా సూట్ కేస్ తీసుంటే కిరణ్ అన్నాడు
“ఇది బాగుంటుందా? ఇంకా మంచి లాడింగ్ కి తీసుకెళ్ళు
మారమైనా ఫరవాలేదు.”

“ఏ అచ్చా లాడి సాఫ్. ఫస్ట్ క్లాస్” అన్నాడు
అటోవాలా.

రిసెప్షన్ లో విజిటర్స్ బుక్ లో కాలమ్స్ పూరించేసి
వందరూపాయలు ఆడ్వాన్స్ ఇచ్చాడు కిరణ్.

అటో అతను ఆక్కడే నిల్పుని వున్నాడు ఫోర్
ఇచ్చేసిన తర్వాతగూడా.

కాంటర్లో కూర్చున్న అతను విదు రూపాయలు
చేతిలో పెట్టాడు. అటోవాలా ‘సుక్రియా’ చెప్పి వెళ్ళి
పోయాడు. అతను మంచి లాడి అని తెచ్చింది టిప్ కోసం
అన్నమాట. కిరణ్ నవ్వుకున్నాడు.

రూమ్ ఫరవాలేదు. ఫోమ్ బెడ్, ఫాన్, అటాచ్ మెంట్
బాత్ రూమ్ వున్నాయి. రెంట్ గూడా చీప్, లాడి
పాతది. మెడరన్ ఫినిలిటీస్ లేవు.

కిరణ్ స్నానంచేసి రిలాక్స్ అయ్యాడు.

బెడ్ షీట్స్ తెల్లగా మల్లెపువ్వులా వున్నాయి. రూమ్
బాయ్ అతనిముందే మార్చాడు.

తలుపు తట్టిన చప్పుడైంది.

బోలుతీశాడు.

చెడీషీట్స్ మార్చిన కుర్రాడు.

“సార్ ఏంకావాలి? యేదైనా తెమ్మంటారా? డ్రింక్స్ గాని....”

“నదు, డిన్నర్ చేసే వచ్చావు” అన్నాడు కిరణ్.

“సార్” ఆ కుర్రాడు యేదో చెప్పడానికి మొహమాట పడుతున్నట్లు అతనికి తోచింది.

“చెప్పు, ఏమిటి?”

“సార్! మీకు లేడీస్ కావాలా?” ఆ కుర్రాడు అడిగాడు.

కిరణ్ చురుగ్గా చూశాడు.

గది బైట వరండాలో ఇద్దరు అమ్మాయిలు ‘షా’ చేస్తున్నారు.

కిరణ్ కి అర్థమైంది, ఈ లాడ్జిలో బ్రోకర్ విజినెస్ చేస్తున్నాడు.

“అక్కలేదు” తలుపు మూసి బోలు పెట్టాడు.

‘దర్జీ లాడ్జ్’ గొణుక్కున్నాడు.

జర్నీకల్ల శరీరం అలిసిపోయింది. వెంటనే నిద్ర పట్టింది.

ఎవరో తలుపు తెడుతున్న చప్పుడు.

నిద్రలో లీలగా విసికిస్తోంది.

కలా? నిజమో? అర్థంకాలేదు.

డోర్ బాదుతున్నారు ఎవరో. చప్పుడు ఎక్కువైంది. కిరణ్ కి మెలకువ వచ్చింది, కళ్ళు తెరచి చూశాడు. తను లాడ్జిలో నిద్రపోతున్నాడు.

‘ష....’ ఎవరో తలుపు తెడుతున్నాడు. చిరాకు కలిగింది. లైట్ ఆన్ చేయకుండానే తలుపు బోలు

తీశాడు, బెడ్ రైట్ వెలుగు మసక మసకగా వుండి గదిలో.

ఎదురుగా పోలీసులు. ఇద్దరు కాన్ స్టేబుల్స్.

“ఎక్స్క్యూజ్ మీ సర్” మర్యాదగా అన్నాడు ఒక కాన్ స్టేబుల్.

“ఏం కావాలి మీరు?” చిరాకుగా అన్నాడు కిరణ్. పోలీసులు రైడ్ చేశారని అతనికి ఆర మెండి.

“లోపల ఎవరైనా వున్నారేమోనని!” మరొక కాన్ స్టేబుల్ అన్నాడు.

ఇద్దరూ హిందీలోనే మాట్లాడుతున్నారు.

“ఎవరుంటారు?”

“చూద్దాం సర్. మాద్యూటీ మేము చెయ్యాలిగదా సార్!”

“ఎవరూలేరు.” అన్నాడు కిరణ్.

“ప్లీజ్ రైటు చేయండి.” రిక్వెస్ట్ చేశాడు కాని స్టేబుల్.

ట్యూబ్ లైటు వెలుగు లెల్లగా గదిలో పరుచుకుంది.

“ఆ బెడ్ మీద పడుకున్నారేమి?” అప్పటివరకు రిక్వెస్టింగ్ ధోరణిలో మాట్లాడిన కాని స్టేబుల్ గొంతు కఠినంగా పలికింది.

కిరణ్ అదిరిపోయాడు బెడ్ వైపు చూసి. అతని నిద్ర మత్తు దెబ్బకి ఎగిరిపోయింది.

అది రెండు బెడ్లు అనించిన విషయం చూడగానే గ్రహించాడు. తను ఒక్కడే పడుకున్నాడు. పక్క బెడ్ ఖాళీగానే వుంది.

కాని ఇప్పుడు చూస్తే ఎవరో ముసుగు కప్పుకుని నిద్ర పోతున్నారు.

“చెప్పండిసార్? ఎవరు?” రెట్టించాడు కానిస్టేబుల్.
కిరణ్ తల అడ్డంగా వూపాడు.

“ఓ....ఎవరో నాకు తెలీదు.” అరిచాడు.

“భలే పెద్దమనిషివయ్యా!....” అని కానిస్టేబుల్
తల్చి దుప్పటి లాగేశాడు.

కిరణ్ కళ్ళు జిగేలుమన్నాయి.

చెడ్డమీద ఎవరో అమ్మాయి. నుంచి వయసులో
వుంది. నడుంపైన ఏమీలేదు. తెల్లటి శరీరం. ఆమె
గుండెలు కనులుతూ కిరణ్ కి మతిపోగొట్టాయి. నడుము
క్రింద లుంగీ చుట్టుకుంది. గుండ్రటి మొఖం. చూడడానికి
చదువు, సంస్కారం వున్న అమ్మాయిలా కనిపిస్తోంది.

కానిస్టేబుల్ దుప్పటి లాగెయ్యగానే ఆమె కవ్వన
శేక వేసి చేతులు గుండెలకు అడ్డం పెట్టుకుని ఒక్క గంతు
గంతింది చెడ్డమీదనుంచి. హీంగర్ కి ప్రేలాడుతున్న
తెల్లటి వర్షు వేసుకుంది.

“వాట్ హీపెండ్ డార్లింగ్? ఎవరు వీళ్ళంతా?”
అందోళనగా అడిగింది ఆమె.

కిరణ్ కి బుర్ర వేడెక్కిపోయింది. మనస్సు మొద్దు
బారినట్లయింది.

ఎవరీ అమ్మాయి?

గదిలోకి ఎలా ప్రవేశించింది?

ఏమిటి మాసం?

అతనికి ఏమీ అంతుపట్టడంలేదు. రాత్రి ఈ అమ్మాయి
తన చెడ్డమీదనే పడుకుందా? తన ప్రక్కనే నిద్ర
పోతోందా?

“వాటిజ్ దిన్ వివర్టీ?”

కిరణ్ బుర్రలో ప్రశ్నలు పుట్టుకొస్తున్నాయిగాని

ఒక్కదానికీ సమాధానాలు దొరకడంలేదు.

“ఎవరు నువ్వు? ఏమిటి నీ నాటకం?” గట్టిగా అరిచాడు కిరణ్.

“నేనెవరా? నాటకమా? వాట్ నా స్పెన్స్ యూ ఆర్ టాకింగ్?” ఆమె ఇంగ్లీషు దంచేస్తోంది.

“రాత్రి బస్టాండ్ లో కలికావు. రాత్రంతా గడిపితే గెండు వందలు ఇస్తానన్నావు. సగం రాత్రి అయిపోయిందిలే అని ఒప్పుకున్నాను. లేకపోతే నైట్ కి విదొందలు వమాలు చేసేదాన్ని.”

కిరణ్ కి కేసు అర మెంది. ఈ లాడ్జివాళ్ళు, పోలీసులు, కలిసి తనను బ్లాక్ మేయిర్ చెయ్యడానికి కుట్ర పన్నుతున్నారు.

లాడ్జి మేనేజర్ వచ్చాడు “ఏం జరిగింది?” అంటూ, పోలీసులు అతనిమీద మండిపడ్డారు.

గదిలోకి ఎవరెవరో వస్తున్నారు. ప్రక్క రూమ్స్ లో దిగిన పాసింజెర్స్ గూడా నిద్రలేచి తమాషా చూస్తున్నారు.

కిరణ్ కి మండిపోయింది.

మరీ ఇంత అన్యాయమా?

ఇంత మోసమా?

లాడ్జి మేనేజర్ అతన్ని ప్రక్కకి తీసుకెళ్ళి చెవులా చెప్పాడు “సార్! విదొందలు ఇవ్వండి. పోలీసులతో రాడీ చేస్తాను.”

“హ్....” అరిచాడు కిరణ్. “ఆ అమ్మాయి ఎవరో నాకు అసలు తెలియదు. నా గదిలోకి ఎట్లా వచ్చిందో అనూహ్యంగా వుంది.”

టైమ్ తెల్ల వారుజామున నాలుగున్నరయింది.

ఈ గొడవలో అరగంట గడిచిపోయింది.

ఆ అమ్మాయి తను ప్రోత్సాహానికి ఒప్పుకుంటోంది. కాని అతని మొండిగా వాదిస్తున్నాడు.

“మాష్టా! పోలీసులకు యేదొకటి ఇచ్చి వదిలించుకోండి లేనిపోని న్యూస్స్.” మరొక పాసింజెర్ సలహా ఇచ్చాడు.

“ఇదేం అన్యాయవండీ? ఆ అమ్మాయి నాకు తెలియదు ముగ్గురో అంటుంటే.” అన్నాడు కిరణ్.

“మీకు తెలియకుండా మీ యామ్లో, మీ పక్కలో పడుకుంటా ఆ అమ్మాయి? భలే వారండీ మీరు? మీ కథలు ఎవరు నమ్ముతారు చెప్పండి.”

“రెడ్ షేంఢెడ్ గా దొరికి పోయాక గూడా దళా యిస్తాశేమిటండీ! భలే ఘరానాగా వుంటే మీ వ్యవహారం.”

“తొందరగా తేల్చండి వ్యవహారం. టైమ్ ఉన్నట్టు, బంగారంలాంటి నిద్ర తగలబడిపోయింది.”

తలా ఒకమాట అంటున్నారు.

“మీరు ఎంత గొడవచేసినా నేను నయాపెసా ఇవ్వను. మీరేం చేసుకుంటారో చేసుకోండి, ఐ విల్ ఫిన్ ది సర్క్యూస్ టు నెన్స్.” దృఢంగా అన్నాడు కిరణ్.

“అయితే పదండి స్టేషన్ కి.” ఒక కానిస్టేబుల్ కోపంగా అరిచాడు.

“పదరా....పద....” మరొకడు నెట్టాడు.

“హీ కేర్ ఫుల్. డోంట్ టచ్ మీ!” పిచ్చివాడిలా అరిచాడు కిరణ్.

అందరూ అరిగిపోయారు ఆ కేకకి.

“నాకు రూల్స్ తెలియవనుకున్నారా? లాడింగ్

రెయిడ్ చేయడానికి కానిస్టేబుల్స్కి పవర్స్ ఉన్నాయా? ఐ విత్ స్పీక్ విత్ డియస్పీ, ఆర్ విత్ సర్కిల్ ఇన్ స్పెక్టర్. కమాన్ మేనేజర్,” అని రిసెప్షన్ కాంటర్ దగ్గరికి పరిగెత్తాడు కిరణ్.

“మేనేజర్ గివ్ మీ టెలిఫోన్ నెంబర్స్ ఆఫ్ డియస్పీ, సర్కిల్ ఇన్ స్పెక్టర్!” కిరణ్ ముఖం జేవురించింది.

పోలీస్ కానిస్టేబుల్స్ ముఖాలు మాడిపోయాయి. లాడ్జ్ మేనేజర్ కంగారు పడిపోయాడు.

“సర్కిల్ ఇన్ స్పెక్టర్ రెయిడ్ చేసే బాగుండేదా నీకు. మేం చేసినా ఆయన చేసినట్టే దెరీ రాస్తారు. నీకు తెలుసో లేదో ఆ సంగతి” ఒక కానిస్టేబుల్ అన్నాడు.

“అదంతా ఇప్పుడే తెలుసుకుంటాను. ఐ వోంట్ రీవ్ యూ! మేనేజర్ గివ్ మీ నెంబర్స్ ఆర్ గివ్ మీ టెలి ఫోన్ నెంబర్స్” అన్నాడు కిరణ్ కోపంతో వూగి పోతూ.

మేనేజర్ “ఘే.. ఘే..” అంటున్నాడు.

కథ ఇలా అడ్డం తిరుగుతుందని అతను కలలోగూడా అనుకోలేదు.

కిరణ్ లాడ్జ్ మేనేజర్ చొక్కా పట్టుకున్నాడు.

“యూ! రా స్కిల్. నేను కొత్తవాడినని, నన్ను మోసంచేసి, బెదిరించి, భయపెట్టి డబ్బు లాగాలను కన్నావా? నీ నెరకొన్న నీకు తెలీదు. ఇప్పుడే చూపిస్తాను, నీ లాడ్జ్ మూయిస్తాను” కేకలు పెట్టాడు రెచ్చిపోతూ.

దాదాపు అన్ని గదుల్లోని పాసింజెర్స్ లేచిపోయారు అతని శేకలకి.

“చూడండి ఫ్రెండ్స్ ఈ లాడ్జ్ మేనేజర్ మోసం. నేను ఆర్థరాత్రి పన్నెండు గంటలకు వచ్చి రూమ్ లీసు

కున్నాను. నేనా రూప ఆఖ్యపై చెయ్యకముందే బెడ్ క్రింద ఒక అమ్మాయిని దాచాడు. పోలీసులతో లాలూచీ పడి ఇంత నాటకం ఆడాడు. మనం భయపడాల్సిన పని లేదు. గదిలో అమ్మాయి వున్నంత మాత్రాన వ్యభిచారం చేసినట్లుకాదు. గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్లో డాక్టర్తో చెకప్ చేయించితే నిజం తెటపడిపోతుంది. నేను అందుకు సిద్ధంగా వున్నాను. పిలిపించమనండి సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్ని....”

కిరణ్ మాటలకి మేనేజర్ గడ గడ వణికిపోయాడు. కానిస్టేబుల్స్ జారుకున్నారు.

అమాంతం కిరణ్ కాళ్ళు పట్టేసుకున్నాడు లాడ్జి మేనేజర్.

12

అర్ధరాత్రివరకు జర్నీ, పర్వత లాడ్జిలో జరిగిన న్యూస్‌స్వేల్ల నిద్రసరిపోలేదు కిరణ్‌కు.

కళ్ళు ముందుకున్నాయి. మత్తుగా వుంది. ఇంకా నిద్రపోవాలనిపిస్తోంది. కళ్ళు మూస్తే ఎప్పుడు మెలకువ వస్తుందోనని బద్ధకం వదలడానికి రెండుసార్లు ‘టీ’ తీసుకున్నాడు. స్నానంచేసి డ్రైస్ చేసుకునేసరికి పది దాటింది. ఇడ్లీ, డోసెవంటి సాత్ ఇండియన్ డిష్లు కొరకవని చెప్పారు. పూరి తీసుకుని చాంద్ టాకీస్కి ఆటోలో వెళ్ళాడు.

ధియేటర్ దగ్గర నిర్మానుభ్యంగా వుంది. మెయిన్ గేటు తీసేవుంది. స్క్రీన్లు ఆవరణంతా వూడుతున్నారు. ‘బాంబే టా గోవా’ అనే సినిమా మార్నీంగ్ షో 11-30కి అని బోర్డుమీద రాసి వుంది. ‘సంతోషిమా’ రోడా మూడు ఆటలు, ప్లాసర్ ఆఫ్ పారిస్‌తో చేసిన

“ముఖచిత్ర వ్యాఖ్యల పోటీ”

ఈ నెల “సప్లి మెంట్” ముఖచిత్రాలు (అట్టమీడి బొమ్మ, అట్టచివరి బొమ్మ) పరిశీలించండి. రెండు ముఖచిత్రాలకు సంబంధం వుండేటట్లుగా ఒక్కమాటలో గాని, చిన్న వాక్యంలో గాని, పోస్టుకార్డుపై వ్రాసి, ఈ నెల 6 వ తేదీలోపు మాకు చేరే ట్లు వంపండి.

‘హోమ్ డెలివరీ’ సభ్యులు తమ పూర్తి చిరునామాతో పాటు, తమ నెంబర్ కూడా వ్రాయాలి.

మాకు వచ్చిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమమైన వ్యాఖ్యకు ఏడాది పాటు వత్రిక లేదా సప్లి మెంట్ బహుమతిగా వంపుతాము.

“హోమ్ డెలివరీ”

‘హోమ్ డెలివరీ’ సభ్యులకు ‘అవరాధ పరిశోధన’ వత్రిక మరియు సప్లి మెంట్ లావీలు వాటి అసలు ధరకే అందజేయబడతాయి. అంతేకాదు - వారికి వత్రికలను ప్రతి నెలా రిజిష్టరు లేదా డిక్ పోస్ట్లో వంపుతాము.

ప్రతి 3 నెలలకు ఒకసారి అంటే - జనవరి మరియు జూలై నెలల వత్రికలు మాత్రం V. P. ద్వారా వంపబడతాయి. దానికి మీరు అర్థ సంవత్సర చందా రు. 80/-లు చెల్లించవలసి వుంటుంది. పోస్టు ఖర్చులన్నీ మేమే భరిస్తాము.

‘హోమ్ డెలివరీ’ వల్ల వత్రికలు మీకు మరింత త్వరితంగా, గ్యారంటీగా అందుతాయి. ఇంకా రెండేని నెలల కొకసారి V. P. ద్వారా తెప్పించుకునే సౌకర్యంకూడా వుంది.

మరి - మీరు చేయవలసిందల్లా వెంటనే రు. 10/-లు వంపి శాశ్వతంగా ‘హోమ్ డెలివరీ’ సభ్యులుగా చేరటమే.

పూర్తి వివరాలకై ‘అపన’ చూడండి!

‘సంతోషిమా’ విగ్రహం వుండక్కడ. విగ్రహానికి పూల దండలు, పసుపు, టంకుమలతో పూజల చేస్తున్నారనడానికి నిదర్శనంగా కలిపిస్తున్నాయి.

మేనేజర్ యామ్ తీసి ఉంది.

అరబ్ వీళ్ళవైన ఉన్న ముసలాయన కూర్చుని టిక్కెట్ బుక్స్ కట్టలు లెక్కచెబుతున్నాడు. ప్రక్కనే బీరువా తీసివుంది,

నే తన కూమి టోపి, చిన్నగడ్డం, షేర్వాణీ, కళ్ళ జోడుతో సన్నగా ఆరోగ్యంగా ఉన్నాడు.

“సుడ్ మూర్నింగ్ సాఫ్” అన్నాడు కిరణ్ గుమ్మంలా నిల్చుని.

అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు.

తలెత్తి చూసి లేచి నిలబడ్డాడు.

“సుడ్ మూర్నింగ్. ఆయియే! బైతీయే...!” అని ఆహ్వానించాడు.

అతను ఉర్దూ ధారాళంగా మాట్లాడుతున్నాడు.

కిరణ్ కి హిందీ వచ్చు.

“నా పేరు కిరణ్. హైదరాబాద్ నుంచి వచ్చాను” అని తనను పరిచయం చేసుకున్నాడు. అతను తన పేరు అబ్దుల్ సత్తార్ అని చెప్పాడు.

“అచ్చా! బోరీయే” అన్నాడు అతను.

“మీరు ఈ థియేటర్ ప్రాప్రయిటరా?”

సత్తార్ నవ్వాడు.

“ప్రాప్రయిటర్ ని ఆయితే ఈ ఖర్చు ఎందుకు భార్య! హాయిగా కాదులా తిరిగే వాడిని. ఎప్పటినుంచో ఇక్కడ పనిచేస్తున్నాను. మొదట్లో బుక్కింగ్ క్లర్కుగా

మామన్న ప్రముఖ రచయిత [తు]ల
 సాంఘిక నవలలు దివ్యకైవ రచనలు,
 బాలసహిత్యం, హంది, ఇంగ్లీషు నవలలు,
 ప్రకృతివిహంగములు హాకర్స్
 పబ్లిషు
 లండన్ గా ఆకర్షణీయమైన కమిషన్ పై
 లభించును

మామన్న ప్రముఖ రచయిత [తు]ల
 సాంఘిక నవలలు దివ్యకైవ రచనలు,
 బాలసహిత్యం, హంది, ఇంగ్లీషు నవలలు,
 ప్రకృతివిహంగములు హాకర్స్
 పబ్లిషు
 లండన్ గా ఆకర్షణీయమైన కమిషన్ పై
 లభించును

సాంఘిక నవలలు దివ్యకైవ రచనలు,
 బాలసహిత్యం, హంది, ఇంగ్లీషు నవలలు,
 ప్రకృతివిహంగములు హాకర్స్
 పబ్లిషు
 లండన్ గా ఆకర్షణీయమైన కమిషన్ పై
 లభించును

మామన్న ప్రముఖ రచయిత [తు]ల
 సాంఘిక నవలలు దివ్యకైవ రచనలు,
 బాలసహిత్యం, హంది, ఇంగ్లీషు నవలలు,
 ప్రకృతివిహంగములు హాకర్స్
 పబ్లిషు
 లండన్ గా ఆకర్షణీయమైన కమిషన్ పై
 లభించును

పని చేసేవాడిని. తర్వాత ఆపరేటర్ పని నేర్చుకున్నాను, అసిస్టెంట్ మేనేజర్ చేశాను. మేనేజర్ చనిపోయాడు. ఇక అప్పట్నుంచి నేనే మేనేజర్ గా ఉంటున్నాను.”

“అయితే మిరిక్కుడ చాలాకాలం నుంచి వుంటున్నారన్నమాడ.”

“ఆ.... దాదాపు ముప్పై ఏళ్ళు దాటింది.”

“సత్తార్ భాయ్! నాకొక సహాయంచేసి పెట్టాలి.”

“చెప్పి భాయ్! నాకు ఏమిటే తప్పకుండా చేస్తాను.”

“పదేళ్ళ క్రితం సంగతి, అవతారకృష్ణ అని హైదరాబాద్ వాలా! ఈ థియేటర్ లోకి తీసుకుని నడిపాడు. గుర్తుదా?”

సత్తార్ వెంటనే అన్నాడు.

“గుర్తులేకపోవడం ఏమిటి భాయ్! వాడుట్టి బద్మాష్. తన్నులు తినిపోయాడు ఈ వూరునుంచి, పచ్చి మాస గాడు.”

కిరీట్ కి ఆనందం కలిగింది.

‘హమ్మయ్య’ అని తృప్తిగా ఉపిరి పీల్చుకున్నాడు.

“వాడు ఇప్పుడు ఎక్కడున్నాడో కావాలి భాయ్! ఇక్కడుంచి యే వూరు వెళ్ళాడో మీకు తెలిసి వుంటుంది.”

సత్తార్ చెప్పాడు.

“కొన్నాళ్ళు మా థియేటర్ ని ఏక్స్ ప్రెస్ కి తీసుకుని నడిపాడు. బామ్మలు హైదరాబాద్ నుంచి తెచ్చుకునే వాడు. చిస్టిబ్యూషన్ కంపెనీపెట్టి బెబ్బలిన్నాడని అక్కడ కాస్త కన్సెషన్ లేట్ లా బామ్మలు ఇచ్చే వాళ్ళు. అయిదారు నెలలు బాగానే బుద్ధిగా వున్నాడు. కాస్త డబ్బు కూడా సంపాదించాడు. తర్వాత దురాశ

శ్రీ మహాలక్ష్మీవారి వెరైటీ నవలలు

తప్పక చదవండి !

1. నిశాంత యద్దనపూడి సుబ్బచనారాణి 25-00
(దైరెక్టు నవల)
2. ప్రమాదాల్లో - ప్రమదలు సబీన్ 30-00
(స్వాతి ఏక్స్ సీరియల్)
3. అన్వేషణ వి. యస్. రావ్ 20-00
(అపన సీరియల్)
4. మానసిక సమస్యలు డా॥ ఇండ్ల
సమాధానాలు రామసుబ్బారెడ్డి 20 00

నేడే అడ్వాన్సుతోపాటు ఆర్డర్స్ పంపండి.

ఫోన్ నెం : 63322

శ్రీ మహాలక్ష్మీ బుక్ ఎంటర్ప్రైజెస్

మ్యూజియం రోడ్, గవర్నరు పేట,

విజయవాడ - 520 002.

పుట్టింది. చిట్టో ఫండ్ కంపెనీ అని పెట్టాడు, అదే నా బ్రాగ్ క్తగా నడుపుకుంటే బాగానే వుండేది. హై స్కూల్లో పఠించేవాలు యేర్పడ్డాయి. అక్కడ్నుంచి యేవుందో? ఖానా, పీనా, బజానా! దిహలా తీశాడు. చాలామంది దగ్గర అప్పులు చేశాడు వడ్డీ ఇస్తానని, బద్మాష్ నా దగ్గర రెండువేలు తీసుకున్నాడు.

సత్తార్ చెప్పిన దాన్ని బట్టి అవతారకృష్ణ ఈ వూరు వచ్చిన కొత్తలో బాగానే సంపాదించాడని, తర్వాత వ్యసనాల పాలై అంతా పోగొట్టుకుని ఫకీర్ అయ్యాడని అరం చేసుకున్నాడు.

“వాడితో మీ కేం పని భాయ్?” అడిగాడు సత్తార్.

“నాదీ అదే కేసు మా నాన్న దగ్గర పదివేలు అప్పుతీసుకున్నాడు. అప్పుడు నేను చిన్నవాడిని ఇనుగో ఇప్పుడు, అప్పుడని తిప్పాడుగాని డబ్బు ఇవ్వలేదు. మా నాన్న చచ్చిపోయాడు. ఇక నేనే వనూలు చేసుకోవాలి” చెప్పాడు కిరణ్.

సత్తార్ నవ్వాడు. “అశ వదులుకో భాయ్! వాడు ఇస్తాడని నాకు నమ్మకం లేదు.”

“ఔ చెప్తాను.”

“ఖర్చులు దండగ.”

కిరణ్ నవ్వి వూరుకున్నాడు.

“నాది బావగారు వచ్చి తీసికెళ్లాడు. లేకపోతే ఇక్కడే చిప్పతీసుకుని ఫకీర్ లా అడుక్కుంటుండే వాడు” అన్నాడు సత్తార్.

“ఎవరు వాడి బావ? ఏ వూరు తీసుకెళ్లాడో కొంచెం గుర్తుతెచ్చుకో భాయ్.”

(ఇంకా వుంది)

BLANK PAGE

Regd.no: H/HD-48

+ 'PRABHAKAR'!

